

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 125

Dijous, 5 de juny de 2003

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 86, segona i darrera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de creació del Col·legi de Dissenyadores i Dissenyadors Gràfics de Catalunya
(tram. 200-00066/06) (p. 3)

Projecte de llei

de creació del Col·legi d'Ambientòlegs i Ambientòlogues de Catalunya (tram. 200-00079/06) (p. 3)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 18/2002, de cooperatives (en lectura única) (tram. 202-00201/06) (p. 8)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la disposició final segona, apartat 3, de la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de forces i cossos de seguretat de l'Estat (tram. 270-00002/06) (p. 8)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la lletra g) de l'article 53 de la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de forces i cossos de seguretat de l'Estat (tram. 270-00004/06) (p. 8)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'apartat 1 de l'article 38 de la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de forces i cossos de seguretat de l'Estat (tram. 270-00005/06) (p. 8)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, sobre els maltractaments i altres conductes que comportin patiment als animals de companyia (tram. 270-00047/06) (p. 13)

Proposició de llei

de modificació de l'article 22 de la Llei 10/1994, d'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (presa en consideració) (tram. 202-00188/06) (p. 17)

Proposició de llei

de modificació parcial de la Llei 15/1990, de 9 de juliol, d'ordenació sanitària de Catalunya
(presa en consideració) (tram. 202-00190/06) (p. 23)

→

Proposició de llei

de modificació del Decret legislatiu 1/1993, de 9 de març, sobre comerç interior, pel qual s'aprova la refosa en un text únic dels preceptes de la Llei 1/1983, de 18 de febrer, i la Llei 23/1991, de 29 de novembre (presa en consideració) (tram. 202-00193/06) (retirada) (p. 30)

Designació

dels diputats que han de defensar la Proposició de llei orgànica de transferència dels serveis meteorològics situats a Catalunya que depenguin de l'Estat (tram. 271-00017/06) (p. 30)

Designació

de tres vocals del Consell Assessor de Protecció de Dades de Catalunya (tram. 284-00017/06) (p. 31)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre quina valoració fa de la política general realitzada a Catalunya durant aquesta legislatura i les seves conseqüències de futur (tram. 300-01145/06) (p. 31)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la política cultural a Catalunya (tram. 300-00971/06) (p. 37)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre les ajudes que s'han de donar a l'agricultura en cas de catàstrofe natural (tram. 300-01144/06) (p. 43)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre l'impuls de les polítiques de cogeneració energètica (tram. 300-01143/06) (p. 47)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la política educativa a Catalunya (tram. 300-01146/06) (p. 51)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la política d'incentius fiscals a la recerca (tram. 300-01138/06) (p. 55)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la política de promoció de la societat de la informació (tram. 300-00341/06) (p. 58)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la promoció i la informació del sector turístic (tram. 300-00507/06) (p. 62)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la política d'atenció a la infància en situació d'alt risc social (tram. 300-00786/06) (p. 66)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre les polítiques actives de suport i formació dels treballadors autònoms i emprenedors (tram. 300-01080/06) (p. 71)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre els criteris del seu capteniment en matèria de seguretat ciutadana (tram. 300-01047/06) (p. 76)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre l'evolució de l'economia catalana (tram. 300-01067/06) (p. 79)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la política sanitària a Catalunya (tram. 300-01107/06) (p. 85)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 86.2

La sessió suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, el lletrat major, les lletrades Sra. Andreu i Fornós i Sra. Casas i Gregorio i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap i els consellers de Governació i Relacions Institucionals, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Treball, Indústria, Comerç i Turisme.

El president

Es reprèn la sessió.

Projectes de llei acumulats relatius a la creació de col·legis professionals
(tram. 200-00066/06 i tram. 200-00079/06)

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de creació del Col·legi de Dissenyadores i Dissenyadors Gràfics de Catalunya. En fa la presentació l'honorable conseller senyor Josep Maria Pelegrí. (*Veus de fons.*) Farà la presentació conjunta dels dos, i després el tractament serà individualitzat.

El conseller de Governació i Relacions Institucionals (Sr. Josep M. Pelegrí i Aixut)

Molt honorable president, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, avui tinc l'honor de presentar en nom del Govern els projectes de llei de creació de dos col·legis professionals: el Col·legi professional de disseny gràfic de Catalunya i el Col·legi d'Ambientòlegs i Ambientòlogues de Catalunya. Vistos el contingut dels projectes de llei i el fet que es substanciïn consecutivament, vull traslladar al president, a la Mesa i a les senyores i senyors diputats que la meua exposició serà única per a ambdós projectes de llei. Aquests projectes de llei responen, com les iniciatives governamentals o parlamentàries de creació de corporacions de dret públic en l'àmbit dels col·legis professionals, als interessos i anhels dels respectius col·lectius, que desitgen tenir un àmbit col·legial per a la defensa dels seus interessos professionals i en l'exercici de la seva professió.

El primer col·legi professional que serà objecte de debat i votació, per l'ordre de la seva tramitació, és el Col·legi professional de disseny gràfic de Catalunya. El dissenyador gràfic es basa en la comunicació visual, s'ocupa de l'emissió d'imatges mitjançant representacions visuals. La seva activitat té una incidència creixent i rellevant en la imatge externa de les empreses, de les institucions, dels professionals en l'àmbit de la comunicació i, en general, en l'economia i en l'àmbit social. Gran part de l'activitat dels dissenyadors gràfics té per objecte la creació de signes distintius –de marques, de rètols d'establiments–, els quals constitueixen instruments eficaços i necessaris en la política empresarial i són, així mateix, un important mecanisme per a la protecció dels consumidors.

El segon col·legi el Projecte de llei del qual es debatirà és el Col·legi d'Ambientòlegs i Ambientòlogues de Catalunya. L'activitat d'aquests professionals té una incidència molt significativa, i cada dia més important i creixent, en una societat cada cop més sensibilitzada envers la problemàtica del medi ambient.

La creació d'ambdós col·legis professionals donarà satisfacció als dissenyadors i dissenyadores gràfics, i als ambientòlegs i ambientòlogues de Catalunya, i, al mateix temps, comportarà unes millors garanties per als usuaris dels seus serveis. Tenint en compte la creixent importància qualitativa d'aquestes professions i el seu ampli camp d'acció, la creació d'ambdós col·legis permetrà dotar aquests professionals d'una organització capaç de vetllar per la defensa dels seus interessos –que s'han d'adequar als dels ciutadans–, ordenar l'exercici de les professions respectives i delimitar la seva normativa deontològica.

D'altra banda, en nom del Govern, el Departament de Justícia i Interior, de conformitat amb el Decret 213/1983, de 31 de maig, és el competent per vetllar pels aspectes institucionals i corporatius dels col·legis professionals, i l'impuls de la llei de creació del col·legi corresponent es fa dins d'aquest àmbit competencial, d'acord amb l'article 9.23 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, en relació amb l'article 3.1 de la llei 13/1982, de 17 de desembre, de col·legis professionals.

Les lleis que avui es presenten creen el Col·legi professional de disseny gràfic de Catalunya i el Col·legi d'Ambientòlegs i Ambientòlogues de Catalunya, que reuneixen els requisits legals; requisits que són: una activitat professional regulada, una titulació acadèmica o professional i la concurrència de l'interès públic.

Amb relació a l'existència d'una activitat professional regulada, el primer dels requisits necessaris perquè una professió pugui constituir-se en un col·legi professional és que estigui tipificada pel legislador mitjançant la descripció suficient del perfil professional.

Pel que fa als dissenyadors gràfics i les dissenyadores gràfiques, el Reial decret 1496/1999, de 24 de setembre, va crear el títol de disseny, una de les especialitats del qual és el disseny gràfic, de nivell equivalent, a tots els efectes, al de diplomatur universitari. Però la tipificació d'atribucions pròpies d'un col·lectiu professional es pot fer mitjançant les lleis de creació dels col·legis professionals. En aquest sentit, l'article 3 del Projecte de llei que ens ocupa preveu que «el Col·legi professional del disseny gràfic de Catalunya agrupa els professionals que es dediquen a l'activitat de disseny gràfic en els camps editorial, informàtic, multimèdia i audiovisual, en el camp de la imatge corporativa, en el camp del disseny publicitari i en els camps de la senyalització i l'embalatge i que tenen el títol de disseny en l'especialitat de disseny gràfic, equivalent a una diplomatura universitària o qualsevol altra titulació que s'hi declari homologada o equivalent, d'acord amb la legislació vigent».

Amb relació als ambientòlegs o ambientòlogues, el Reial decret 2083/1994, de 20 d'octubre, va crear el títol de llicenciat en ciències ambientals. Aquesta norma ha estat modificada pels reials decrets 1561/1997, de

10 d'octubre, i 371/2001, de 6 d'abril. Però la tipificació d'atribucions pròpies d'un col·lectiu professional es pot fer mitjançant les lleis de creació dels mateixos col·legis professionals. En aquest sentit, l'article 3 del Projecte de llei que ens ocupa preveu que –amb relació a aquest Col·legi d'Ambientòlegs i Ambientòlogues de Catalunya– «el Col·legi d'Ambientòlegs i Ambientòlogues de Catalunya agrupa les persones que es dediquen a l'activitat professional de gestió mediambiental, planificació territorial i aplicació de les ciències o tècniques ambientals i que tenen la titulació de llicenciat o llicenciada, o de doctor o de doctora, en ciències ambientals o un títol estranger equivalent degudament homologat».

Així, per tant, es compleix el requisit de ser unes professions, les dos, tipificades amb atribucions específiques.

Pel que fa al segon requisit, també cal que existeixi una titulació acadèmica o professional. Amb relació als dissenyadors i dissenyadores, la titulació exigida per a l'accés a la professió és el títol de disseny, equivalent a diplomatura universitària, en l'especialitat de dissenyador gràfic, regulat pel Reial decret 1496/1999, de 24 de setembre, el qual estableix també els estudis superiors de disseny, la prova d'accés i els aspectes bàsics del disseny curricular d'aquests estudis. No obstant això, es preveu que es puguin integrar al Col·legi els professionals que s'han dedicat al camp del disseny gràfic amb una titulació relacionada amb el disseny anterior a la regulació de la diplomatura i que n'acreditin experiència, així com aquells que n'acreditin una llarga experiència.

Respecte als ambientòlegs i les ambientòlogues, la titulació exigida per a l'accés a la professió és un títol universitari, el títol de llicenciat en ciències ambientals, regulat pel Reial decret 2083, de l'any 1994, del 20 d'octubre, el qual estableix també el disseny curricular d'aquests estudis. Així mateix, s'ha de fer esment de l'Ordre del Ministeri d'Educació i Ciència de 28 de setembre de l'any 1995, per la qual es van determinar les titulacions i els estudis de primer cicle, així com els complements de formació necessaris per a l'accés als ensenyaments conduents a l'obtenció del títol oficial de llicenciat en ciències ambientals.

D'altra banda, cal tenir en compte que la Generalitat de Catalunya, mitjançant normes administratives, ha creat en les universitats catalanes els plans d'estudis corresponents. No obstant això, es preveu que es puguin integrar al Col·legi els professionals que estiguin en possessió d'un dels títols de llicenciat o de diplomaturat en les carreres universitàries que donen dret a l'accés al segon cicle de la llicenciatura en ciències ambientals i que compleixin els requisits d'haver cursat un mestratge, amb acreditació d'experiència professional de dos anys en les tasques pròpies dels ambientòlegs o les ambientòlogues, i aquells que n'acreditin una experiència professional de cinc anys.

I finalment, per a la creació d'un col·legi professional, com he dit abans, s'ha d'acreditar també com a requisit la concurrència d'un interès públic mereixedor de protecció.

La incidència dels dissenyadors i dissenyadores gràfiques en el camp editorial, en el mitjà informàtic, en el multimèdia i en l'audiovisual, en la identitat corporativa, en el disseny d'imatge per a empreses i institucions o el disseny publicitari justifica l'interès públic mereixedor de protecció i, per tant, l'oportunitat de dotar els professionals afectats de l'organització col·legial corresponent.

Pel que fa als ambientòlegs i les ambientòlogues, la protecció del medi ambient, la seva conservació i millora, com a objectius dels poders públics, ha portat a promulgar diferents normes sobre aquesta matèria, entre les quals cal remarcar la Llei 3/1998, de 27 de febrer, que regula la intervenció integral de l'Administració ambiental. Aquest fet, i molts altres, justifiquen l'interès públic mereixedor de protecció i, per tant, l'oportunitat de dotar els professionals afectats de l'organització col·legial corresponent.

A més a més, la Comissió Jurídica Assessora afegeix un requisit per a la constitució dels col·legis professionals que deriva de la naturalesa dels col·legis professionals, i és que la professió que opta a la col·legiació es desenvolupi en forma d'exercici lliure, autònom, deslligat d'una direcció superior. Aquest requisit també es compleix, ja que els dissenyadors i dissenyadores gràfics, si bé presten serveis en l'àmbit de les entitats privades, amb relació laboral, també desenvolupen la seva activitat com a professionals lliures sense cap tipus de dependència. I aquest requisit també es compleix pel que fa als ambientòlegs i les ambientòlogues, ja que, si bé presten serveis en l'àmbit de les administracions públiques o en entitats privades, també desenvolupen la seva activitat com a professionals lliures sense cap dependència. Així es dona una doble possibilitat d'exercici dependent i d'exercici en la lliure professió.

Per acabar, senyor president, senyores i senyors diputats, els agraeixo el consens assolit i els demano la votació favorable al Dictamen emès per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Amb aquestes lleis es pretén donar satisfacció a les expectatives de les dissenyadores i dels dissenyadors gràfics i a la dels ambientòlegs i ambientòlogues de Catalunya, reconèixer la rellevància de les activitats que desenvolupen i crear unes noves corporacions professionals, que són la setzena i la dissetena des que vàrem assumir les competències en la matèria per part de la Generalitat de Catalunya, que podran unir el seu esforç al de les altres corporacions que ja donen resposta a les necessitats actuals de la vida social i de la vida econòmica del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Passem ara específicament al debat sobre el Projecte de llei de creació del Col·legi de Dissenyadores i Dissenyadors Gràfics de Catalunya. Té, en primer lloc, la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Vagi per davant de tot el nostre suport, com vam fer des del primer dia, a aquest Projecte de Llei, malgrat que li posem aquest títol tan enrevesat de «dissenyadors i dissenyadores»; és allò del nen i la nena, que tothom quedi satisfet.

Nosaltres sempre hem advertit del procés que hi ha a la Unió Europea i a la normativa europea sobre col·legis. Per tant, nosaltres estem molt d'acord que els sectors entrin pel camí de la col·legiació, però que al mateix temps tinguem en compte les normatives que segurament capgiraran part del que s'ha fet en tota aquesta matèria.

Aquesta és una professió molt important –sempre diem «juristes de reconegut prestigi» i mai ens parem a parlar d'altres professions, com poden ser «dissenyadors de reconegut prestigi»–, que té docències molt diverses avui a Catalunya. No cal tenir lliçons d'història del pensament per saber que hi han moltes escoles i molts corrents del disseny, i cal recordar que en la història de Catalunya molt recent, si més no des de principis del segle xx, durant la Segona República –i no cal llegir Fontana o Vicens Vives per saber-ho–, el disseny a Catalunya era una qüestió de primeríssim ordre, com ho continua sent avui també en els sectors de l'economia més productiva, però també en la política. Vulgarment es diu: «El polític sempre està pendent de la càmera, de la fotografia, de la carxofa...», també ha d'estar pendent del disseny i del que pugui ser la seva expressió gràfica.

Jo estic molt content del diàleg que hi ha hagut entre les diverses forces, grups parlamentaris, sobre aquest tema. I vull agrair la tasca que ha dut exemplarment l'Esteve Orriols en aquesta qüestió, i tots els altres ponents, i evidentment amb l'ajut del lletrat senyor Sol, però ho faig per demanar a tots els implicats en el sector diàleg, complicitat, que siguin còmplices d'aquest Col·legi. Saben vostès –m'adreço a la part present en aquest hemicle– que durant tot el procés nosaltres hem volgut que fossin vostès els que anessin trobant la línia d'acord, malgrat les diferències, per a aquesta qüestió, malgrat les diferències que puguin haver portat a posar un col·legi voluntari i les diferències que nosaltres voldríem que es solucionessin plenament en el que s'ha de constituir d'immediat, la comissió gestora, en termes professionals, a tots els que estan en el sector.

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, no pas per menysteniment, sinó pel fet de subratllar el consens dels grups parlamentaris al voltant del Projecte de Llei de creació del Col·legi Professional de Dissenyadores i Dissenyadors Gràfics.

En els grups parlamentaris hi ha hagut sempre un acord. Aquest ha estat un projecte de Llei, la creació d'aquest

Col·legi, que ha suscitat molt debat en el sector, en què el sector ha estat molt en contacte amb la Ponència, en què el sector no sempre, en cadascun dels moments de la tramitació, ha tingut una mateixa opinió, i això ha produït que la Ponència, en alguns moments, aturés els seus debats a l'espera, precisament, dels acords a què poguéssin arribar el sector.

És un sector emergent. És un sector fonamental en la nostra societat. És un sector que es mou a hores d'ara fonamentalment a través de les noves tecnologies. És un sector en què marcar fronteres territorials avui en dia és absolutament difícil, i no només difícil, sinó que és erroni pretendre-ho fer. I en aquest sentit el que estem fent és, avui, donar oficialitat a una reclamació social; fer-ho des de la perspectiva d'aquesta pluralitat i d'aquesta diversitat del sector, i fer-ho, en conseqüència, a través de dos elements que han estat fonamentalment en el debat: per un cantó, l'obligatorietat o no de la col·legiació, que hem decidit entre tots la seva voluntarietat, i, l'altre, el procés de la creació de la comissió gestora.

Més enllà d'això, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la nostra satisfacció perquè el sector tingui en aquests moments una representació col·legial i professional, i la nostra voluntat de suport institucional i polític, insisteixo, a un sector que és dinàmic industrialment; fonamental també en la creació de les icones culturals de la nostra societat, i, per tant, també fonamental en la projecció de l'esperit creatiu del nostre país en aquest entorn global que és el món de la comunicació, en el qual el disseny gràfic té el seu paper.

Per tant, el nostre vot favorable a aquest Projecte de Llei és indiscutible.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, no pas perquè aquests siguin dos projectes de Llei menors, sinó perquè, en tot cas –i em posiciono sobre els dos a la vegada–, creiem que, amb el grau alt de consens que s'ha assolit, com ha exposat ja, en el seu moment, l'honorable conseller, i amb les aportacions que ha fet també el Grup Parlamentari Popular, tant pel que fa referència al de dissenyadors gràfics com també pel que fa referència al Col·legi d'Ambientòlegs, el que anunciem és el nostre vot favorable.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. La il·lustre diputada senyora Flora Vilalta, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi...

La Sra. Vilalta i Sospedra

Gràcies. Senyores i senyors diputats, de l'escó estant, i en el mateix sentit que els companys que m'han precedit, aquesta diputada que els parla i el seu Grup, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, creuen que és just que Catalunya tingui un col·legi professional de disseny gràfic. Barcelona i Catalunya, per extensió, sempre han estat capdavanteres en la història del disseny gràfic a partir dels anys seixanta. Enguany celebrem també l'Any del Disseny.

Aquestes podrien ser dues bones raons perquè aquest Parlament legislés en aquest sentit, però no podem obviar que cada cop més el disseny esdevé una disciplina transversal en la societat actual. El disseny és, sens dubte, una nova forma de comunicació social. De ben segur que la creació del Col·legi professional de disseny gràfic ajudarà a consolidar els professionals actuals, ajudarà les noves generacions i també contribuirà a preservar tot el bagatge d'un passat no massa llunyà i que cal fer emergir.

Dit això, manifestar la nostra satisfacció per haver estat capaços de debatre, transaccionar i consensuar aquest Projecte de llei, malgrat que s'hagi trigat força temps. Podríem dir que bé està el que bé acaba, i convé, doncs, que, per part del sector, se'n faci un ús en positiu i poder tirar endavant la creació del Col·legi professional de disseny gràfic.

Per acabar, agrair a totes les persones representatives del sector professional la seva assistència, col·laboració i el seu interès, i als companys de Ponència de la resta dels grups parlamentaris la bona entesa que hi ha hagut.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Esteve Orriols.

El Sr. Orriols i Sendra

Gràcies, senyor president. Breument, només per saludar, en nom del nostre Grup Parlamentari, el nou Col·legi que aprovarem seguidament. Saludar també i reconèixer la tasca dels col·lectius i persones que, amb perseverança i tenacitat, han portat la iniciativa fins a aquesta cambra. Ni a ells ni a nosaltres se'ns escapa el fet que el nou Col·legi cavalca entre la Llei 13/1982 i el nou avantprojecte, en fase de consulta, el nou Projecte de llei de col·legis, i, en aquest sentit, s'ha procurat entre tots la més consensuada adequació a les seves disposicions.

Tanmateix, atencem avui la voluntat de bona part del sector de dotar-se d'un instrument capaç de vetllar pels interessos professionals d'aquesta activitat que cada vegada té més incidència pública, sobretot després de la promulgació, com ha dit el conseller, del Reial decret 1496 del 99, pel qual s'estableixen els estudis superiors de disseny.

Certament que aquest ha estat un procés llarg en la formació i també ha estat llarg en l'àmbit parlamentari, a resultes de conjuminar diverses sensibilitats, que final-

ment avui gaudeix d'una unanimitat que desitgem que sigui ben positiva per al futur del Col·legi.

Amb aquest sincer desig, dono les gràcies a tothom.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Vull deixar constància que hi ha una esmena tècnica signada per tots els grups a la disposició transitòria primera.

Si els sembla, acumularíem les dues votacions per la similitud dels projectes, i ara passaríem al debat del Projecte de llei de creació del Col·legi d'Ambientòlegs de Catalunya. Té la paraula, per defensar la seva esmena, la il·lustre diputada senyora Marta Camps.

La Sra. Camps i Torrens

Sí. Gràcies, senyor president. També de l'escó estant, només per argumentar el manteniment de l'única esmena que queda viva; en concret, l'esmena que hem mantingut a l'article 3, perquè nosaltres considerem que era important mantenir el caràcter de l'adscripció voluntària al Col·legi d'Ambientòlegs i Ambientòlogues, precisament com s'ha fet amb l'anterior col·legi, el Col·legi de Dissenyadors Gràfics, en el qual sí que s'ha mantingut l'adscripció voluntària.

És per això que nosaltres, senyor president, mantenim viva aquesta esmena. Però malgrat això, votarem favorablement a la creació i al Projecte de llei d'aquest Col·legi donada la importància d'un sector realment que està agafant cada cop més rellevància en el nostre entorn.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Si no hi hagués torn en contra de l'esmena, sinó que només posicionament (*pau-sa*), té la paraula ara l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds.

El Sr. Ribó i Massó

Sí. Nosaltres donem suport al Projecte de llei. No considerem que sigui comparable, en aquest aspecte, com ha fet el Grup Socialista, amb l'anterior. Creiem que, en aquest sentit, seria quelcom artificial al que s'ha plantejat des del sector.

És un sector importantíssim. També li donem un nom que pot semblar que és, almenys, encara una mica estrafolari per al nostre llenguatge, però es tracta de saber que, a Catalunya, se l'ha d'estimar no només des dels discursos abrindats sobre el que en podríem dir les essències, sinó també sobre el seu territori i sobre el seu medi ambient, que no és només la pica d'Estat, o el Montcaro, o les costes del cap de Creus o de Torredembarra o del Delta, és l'aire que respirem a les ciutats, és la temperatura que hi ha als nostres centres de treball, és la possible contaminació, etcètera.

I, en aquest sentit, creiem que els ambientòlegs estan fent una gran tasca de cara a la sostenibilitat del nostre país; afecta molts sectors de l'economia; cada vegada més afectarà més l'economia; se'n farà una economia creixent, d'aquest tema, ho torno a dir.

La natura estarà present –jo crec que ho està– en qualsevol esdeveniment de la nostra vida. I aquí sí que hi ha una professió prestigiosa en el sentit de docència; una nota diferencial que també ens fa dubtar de l'esmena socialista és que, a diferència del Col·legi anterior de què parlàvem, del sector anterior, aquí ja hi ha, com ha dit el conseller, un camí recorregut important pel que és la docència i un títol tan important com és la llicenciatura.

És en aquest sentit que nosaltres donem suport al text actual, i també desitjant al sector que aviat pugui gaudir d'un col·legi.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell té la paraula.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. En els darrers anys, en els darrers deu, quinze anys, és evident que al nostre país i a tot el món la preocupació per la situació del medi ambient ha fet un salt espectacular i això, doncs, ha forçat que la societat es dotés d'una sèrie d'eines, d'una sèrie d'elements. I en aquest cas, doncs, també d'una sèrie de professionals destinats a la salvaguarda d'aquests interessos ambientals, de la defensa del territori i tot el que l'envolta.

En aquest sentit, i gràcies a l'impuls, una vegada més, de la societat civil, que ha estat capdavantera, per part en aquest cas de l'Associació Catalana de Ciències Ambientals, que han treballat seriosament i que han presentat un projecte per tal que fos possible el que avui estem aprovant, el Parlament de Catalunya ha tingut en consideració aquesta proposta; s'ha presentat aquesta proposta per part del Govern, que hem treballat, doncs, els diferents grups, i finalment fem allò que creiem que és de sentit comú fer, que és tirar endavant l'aprovació d'aquest Col·legi que permeti la coordinació i la defensa dels interessos d'aquests professionals que, legítimament, doncs, reclamaven des d'aquesta Associació.

Per tant, felicitar l'Associació Catalana de Ciències Ambientals, que és l'encarregada, a partir d'aquesta Llei que aprovem avui, doncs, d'engegar aquest projecte que hauria de constituir, en pocs mesos, definitivament aquest Col·legi que pugui permetre defensar legítimament els seus interessos.

Per tant, evidentment, des d'Esquerra Republicana donem ple suport a aquest Projecte en els termes que, des d'aquesta Associació, des d'aquests professionals, es defensa.

I, per tant, nosaltres votaríem en contra de l'esmena que queda viva del Grup Socialista, perquè creiem, doncs, que el plantejament que es fa des de l'Associació Catalana de Ciències Ambientals és en el sentit que

tots els professionals pertanyin a aquest Col·legi perquè no es tracta de crear un grup d'amics sinó un col·legi realment fort i amb capacitat d'interactuar amb la societat.

Fins aquí la nostra defensa.

Senyor president, gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. He entès que el Grup Popular ja s'ha posicionat en l'anterior intervenció, i té la paraula, ara, en nom de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ens complau, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, de donar per acabada la tramitació de creació del Col·legi d'Ambientòlegs. I, en primera instància, també agrair avui la presència de la presidenta de l'Associació Catalana de Ciències Ambientals, la senyora Helena Barracó, que han estat l'entitat, tal com ha assenyalat el senyor Vendrell, que han impulsat la creació d'aquest Col·legi.

L'atzar i l'atapeïment de l'ordre del dia ha fet que, justament, aprovem la creació del Col·legi d'Ambientòlegs de Catalunya el Dia del Medi Ambient, i, per tant, això suposo que serà una data que els professionals d'aquesta matèria recordaran d'ara endavant.

Amb aquesta intervenció simplement voldríem fer quatre pinzellades, no? La primera, fer un reconeixement a la tasca que ha dut a terme aquesta Associació. Han estat els autèntics impulsors de la creació d'aquest Col·legi. Per tant, avui el Parlament..., primer el Govern, elaborant el Projecte de Llei, i avui el Parlament, aprovant aquesta Llei, simplement ens hem fet ressò d'una inquietud d'un col·lectiu de professionals que han volgut aplegar-se i agrupar-se en aquesta figura institucionalment reconeguda que és el Col·legi, un col·legi professional.

Segona línia que voldríem apuntar, que és plantejar la nostra oposició a l'esmena viva que queda del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, en el sentit que, justament, el que donarà força a aquest Col·legi, entre altres coses, és l'obligatorietat de l'adscripció. Això permet, doncs, que hi pugui haver una major força en l'organització interna. Si no, s'haurien pogut mantenir tranquil·lament com a Associació Catalana de Ciències Ambientals. I, per tant, aquest pas més es pot qualificar i es pot emfasitzar en la mesura que hi ha aquesta obligatorietat. I, per altra banda, estem parlant d'un col·lectiu professional amb una titulació clara i definida. I, des d'aquest punt de vista, les fronteres amb d'altres professionals han quedat molt perfectament establertes i, per altra banda, no hi ha hagut discussió interna sobre els requeriments per poder-hi accedir, que són els requeriments que ha esmentat el conseller Pelegrí en la presentació d'aquesta Llei.

I en darrera instància simplement subratllar la importància d'aquest col·lectiu en la mesura, per exemple, que en el transcurs d'aquest Ple hem aprovat dues lleis

importants. Els tocarà, al col·lectiu d'ambientòlegs de Catalunya, de poder-ho gestionar. O la mateixa Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental. O tantes i tantes lleis que s'aproven des d'aquest Parlament de Catalunya i que necessiten que hi hagi un col·lectiu de persones que siguin capaces de, des del món de la universitat, des del món de l'empresa, des del món de la societat civil, des del món local, traslladar i d'impregnar el conjunt del país en relació amb aquesta sensibilitat ambiental i aquests requeriments que cada cop són més importants en el nostre país.

En conseqüència, senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari es congratula avui, el Dia del Medi Ambient, de poder aprovar la creació d'aquest Col·legi. I subratllar, doncs, el nostre posicionament contrari a aquest sentit voluntari de l'adscripció del Col·legi d'Ambientòlegs.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Passem ara a cridar a votació.

(Pausa llarga.)

Sotmetem a votació, primer, el Projecte de Llei de creació del Col·legi de Dissenyadors Gràfics de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

A continuació, sotmetem a votació l'esmena viva del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 33 vots a favor, 56 en contra i 3 abstencions.

I ara sotmetem a votació el text del Dictamen de la creació del Col·legi d'Ambientòlegs de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Proposició de Llei de modificació de la Llei 18/2002, de cooperatives (en lectura única) (tram. 202-00201/06)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la Proposició de Llei de modificació de la Llei 18/2002, de cooperatives. Aquesta és una proposta en lectura única. Prego a les senyores i als senyors diputats que tinguin present aquesta condició de lectura única.

D'acord amb la norma supletòria de l'article 118.1 del Reglament, a iniciativa de la Junta de Portaveus, se sotmet al Ple de la cambra la tramitació d'aquesta Proposició de Llei pel procediment, que he esmentat abans, de lectura única. Si no suscita cap objecció o cap oposició, considerariem aprovada aquesta proposta de fer-ho per lectura única per assentiment.

(Pausa.)

Moltes gràcies.

L'acord de tramitació en lectura única que comporta la presa en consideració ha estat adoptada per unanimitat dels presents, i atesa la simplicitat de la proposta i la unanimitat dels signants, si cap grup no fixa la seva posició, passarem directament a la votació.

Si és així, s'inicia la votació... *(Pausa.)* Hauríem de trucar a votació.

(Pausa llarga.)

Prego a les senyores i els senyors diputats que ens posem en disposició per votar la Proposició de Llei de modificació de la Llei 18/2002, de cooperatives.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Propostes de resolució acumulades per les quals s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats diverses proposicions de Llei de modificació de la Llei orgànica 2/1986, del 13 de març, de forces i cossos de seguretat de l'Estat (tram. 270-00002/06, tram. 270-00004/06 i tram. 270-00005/06)

I també per acord de la Junta de Portaveus tractem els punts novè, desè i onzè de l'ordre del dia d'una manera conjunta. Per tant, ara tractarem el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la disposició final segona, apartat 3, de la Llei orgànica 2/1986, del 13 de març, de forces i cossos de seguretat de l'Estat; així com, de la mateixa Comissió, la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la lletra g de l'article 53 de la Llei orgànica 2/1986, del 13 de març, de forces i cossos de seguretat de l'Estat, i també de la mateixa Comissió, la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de l'apartat 1 de l'article 38 de la Llei orgànica 2/1986, del 13 de març, de forces i cossos de seguretat de l'Estat.

Com que no hi ha reservada cap esmena, i atesa la coincidència material de l'objecte de la tramitació, els grups es poden posicionar conjuntament sobre aquestes tres propostes.

És per això que prego a l'illustre diputat senyor Rafael Ribó, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, que prengui la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Vull lamentar que no comptem entre nosaltres amb el responsable del Govern..., la responsable d'aquestes matèries, perquè seria positiu, des de la perspectiva sabuda de la meua estimació i «apreci» cap a aquest membre del Govern, seria positiu que sentís també les argumentacions. A l'hemicicle només veig present, a part dels que hi som per deure, un antic alt càrrec en la matèria de la Generalitat que

també ha tingut una part important en l'impuls d'aquestes qüestions.

Nosaltres, al seu dia, vàrem presentar la presa en consideració del que avui són les tres propostes de resolució. I el grup de la majoria, de bell antuvi, en aquell debat, s'hi va sumar; fet que va possibilitar, amb els altres grups, que avui poguéssim arribar a la votació del que serà la tramesa d'aquests textos al Congrés dels Diputats.

No són pas qüestions petites. Recordin vostès que aquesta Llei en el seu dia va ser pactada pel Govern espanyol, llavors de majoria del Partit Socialista Obrer Espanyol, amb la majoria parlamentària del que era majoria governamental a Catalunya, Convergència i Unió. I al seu dia nosaltres, modestament –ho subratllo, modestament–, vàrem opinar que aquella Llei tancava portes que a Catalunya hi hagués una autèntica política pròpia de seguretat i d'ordre públic.

Fins i tot vull recordar que hi va haver un dictamen del Consell Consultiu que ens va donar la raó en alguna possible invasió competencial d'aquella Llei, i que va ser el Ple del Parlament, per matemàtica parlamentària i coherència amb qui havia pactat la Llei al parlament de Madrid, que va rebutjar, malgrat els arguments del Consell Consultiu, dur al Tribunal Constitucional aquella Llei per saber si realment havia envaït competències d'autogovern.

Per tots aquests motius, encara m'alegro més avui que vegem, amb votació molt majoritària –en aquest cas tindrem una votació diferenciada dels que representen ara el «gobierno de la nación»–, que podem plantejar la reforma d'aquella Llei en aspectes significatius.

El primer, que el president de la Generalitat tingui la facultat de presidir la Junta de Seguretat, i que la pugui delegar en el conseller o consellera titular del Departament pertinent, i que, a més, des d'aquesta Junta es coordinin totes les forces i cossos de seguretat de l'Estat i de la policia autonòmica a Catalunya. Això vol dir tenir *de facto*, ja en el sentit de gestió, el poder sobre la seguretat i sobre l'ordre públic; deixar ja la concepció d'una junta de seguretat com a àmbit de picabaralla o d'una negociació absolutament gasiva, com ha estat fins fa molt poc, mani qui mani al «gobierno de la nación», i fer de la Junta de Seguretat un instrument que en primer lloc queda sota la presidència i coordinació del Govern de Catalunya. Aquest seria un pas fonamental.

No entenem –no entenem–, si no és en nom d'aquesta «segunda descentralización» que han posat de moda els del «patriotismo constitucional», no entenem que algú pugui posar «pegues» en aquest tema. A tots –subratllo, a tots– els estats descentralitzats del món, descentralitzats de poder polític, amb un nivell de democràcia madura comparable a la nostra, això és normal –això és normal.

El senyor Dani Sirera ha estat, com jo mateix, a un *Land* alemany on ha pogut observar qui mana a la policia del *Land*; evidentment, excepte en aquelles matèries extracomunitàries –faltaria més!–..., com ja apunten, no a una policia de *Land* o de comunitat autònoma, ni d'Estat..., apunten a un sistema policial a escala, jo

diria, no només europea, sinó que tant de bo també fos a escala planetària, i no em refereixo a cap gendarme.

La segona pretén que, en la mateixa línia, les policies locals ampliïn les seves competències. Nosaltres som partidaris que a Catalunya només hi hagi la policia autonòmica i la policia local, i, si de cas, per a les qüestions extracomunitàries, a qui pertocuin. I, per tant, defensem que la policia local tingui una ampliació clara de competències pel que fa a tots els temes d'ordre públic i de seguretat ciutadana en les seves possibles actuacions, sens perjudici de les competències que tenen reservades altres cossos policials.

L'Ajuntament de Barcelona, que és un exemple que li encanta, al senyor Sirera, eh?, i que ara en podem continuar parlant, a aquestes acaballes de legislatura, com l'ajuntament de qualsevol altre punt de la geografia catalana, ha de poder, també, disposar d'aquesta possibilitat, i, *mutatis mutandi*, saben vostès que nosaltres som partidaris que l'alcalde o l'alcaldesa sigui de debò l'autoritat sobre aquestes qüestions.

I, per últim, nosaltres plantejem que els Mossos d'Esquadra tinguin també totes les competències pertinents per actuar. Es fa imprescindible modificar aquesta Llei per readequar les competències al que és el model policial de Catalunya, i l'excepció ja l'he citada abans, però també que la tinguin per a la informació, factor imprescindible avui per a una política de seguretat, l'accés a tota la informació per poder desenvolupar aquesta política.

Mirin, nosaltres, des dels fets de la Rambla, de l'any 84, que alguns de vostès potser no saben de què parlo, per aquells aldarulls que va provocar la *Policía Nacional* quan va carregar brutalment contra gent pacífica que estava en unes parades de publicitat dels seus ideals o de les seves activitats, que va motivar un debat en aquest Parlament i que va motivar una resolució que parlàvem d'un nou model policial a Catalunya, que llavors semblava que tothom se'l creia, estem esperant que de les creences passem a les realitats.

I tots aquells que des d'aleshores també es van sumar al carro que calia un altre model policial, avui tenen l'oportunitat de desfer la part de camí que, perdonin, erròniament vam fer amb aquella Llei, i avui entrem en la seva modificació.

Gràcies, president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Senyor president, si m'ho permet, des de l'escó estant i amb brevetat, perquè ja vam tenir ocasió de debatre, amb motiu de la presa en consideració d'aquestes tres proposicions de llei orgànica, si no ho recordo malament, el passat mes de febrer, bàsicament, per manifestar la nostra total conformitat. Ja ho vam fer amb relació al text presentat i, especialment, ara, a partir de les esmenes incorporades en el Dictamen.

En primer lloc, perquè estem, lògicament, totalment d'acord que el president de la Generalitat ostenti la presidència de la Junta de Seguretat, especialment, ara, en un moment que estem a mig camí de la culminació del nostre model policial. No debades, la majoria de propostes, si no totes, amb relació a la millora de l'autogovern en aquesta cambra durant aquests darrers mesos, ja plantegen aquesta mateixa qüestió, i, a més a més, com deia el senyor Ribó, no és lògic, des d'una perspectiva institucional i nacional, que aquest òrgan mixt paritari Estat - Generalitat no estigui presidit, en aquest cas, pel màxim representant ordinari de l'Estat a Catalunya que és el president de la Generalitat.

En segon lloc, també, especialment d'acord amb una qüestió que el nostre Grup Parlamentari, doncs, ha plantejat en més d'una ocasió en aquesta cambra, i és la necessitat de reformar aquells preceptes de la Llei orgànica que encara avui redueixen el paper del Cos de Mossos d'Esquadra, de la Policia de la Generalitat, a un paper de mera comparsa, a un paper estrictament residual. Un paper, per tant, que no es correspon, avui dia, ni amb la realitat –sobretot a partir de l'acord sobre el model policial de l'octubre del 94–, ni, fins i tot, amb allò que preveu el mateix Estatut, des de l'any 79; però, sobretot, amb un paper que cada dia està assolint el Cos de Mossos d'Esquadra com a policia ordinària i integral, ja, avui desplegats operativament en la majoria del territori.

La lletra de la Llei orgànica del 86, que, com recordava el senyor Ribó, és una llei pactada en el seu dia pel Partit Socialista i Convergència i Unió, encara avui reservaria, teòricament, al Cos de Mossos d'Esquadra un paper de simple col·laborador en el funcionament dels serveis essencials, en la vigilància dels espais públics, en les manifestacions i concentracions humanes; un paper auxiliar quant a policia judicial i també en la lluita antiterrorista. (*Veus de fons.*) Un element que, per cert, no té..., no es concilia ni tan sols amb el protocol en matèria antiterrorista que des de fa ja mesos va signar el Govern de l'Estat amb el Govern de la Generalitat.

I, finalment, també, especialment d'acord amb la darrera modificació que es planteja, que afecta, o millor dir, en aquest cas beneficia el conjunt de policies locals a Catalunya, que també és policia a Catalunya, com tots sabem, i que pretén harmonitzar aquesta Llei orgànica de l'any 86 no només amb la nostra Llei de policies locals de l'any 91, sinó també amb la pràctica habitual ja recollida en la majoria de convenis subscrits entre la Generalitat i les administracions locals. Per cert, una pràctica de convenis que consagra de forma clara la darrera Llei de seguretat pública, i també pel que fa a la necessitat que el paper dels alcaldes en la Junta Local de Seguretat, com ja diu, per cert, la Llei de seguretat pública, a Catalunya sigui al més rellevant i al més important possible.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, l'illustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Bé. Nosaltres creiem, sincerament, senyor Ribó, que aquestes tres propostes de resolució, aquestes tres reformes plantejades no aporten cap element nou per millorar ni la seguretat dels catalans, ni tampoc estableixen noves competències per al Cos de Mossos d'Esquadra, ni tampoc contribueixen a incrementar l'eficàcia policial de les nostres policies locals.

Avui es planteja modificar aquesta Llei perquè els Mossos d'Esquadra assumeixin les funcions de l'article 11 de la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat –això sí, i vostès ho diuen–, excepte les de caràcter extracomunitari i supracomunitari que han de seguir reservades, segons diuen vostès mateixos, expressament per a les forces i cossos de seguretat de l'Estat.

I a mi m'agradaria que algun dels grups que han plantejat i que han votat favorablement aquest Dictamen ens pogués dir quines d'aquestes funcions definides en l'article 11 de la Llei de forces i cossos de seguretat de l'Estat no són assumides, no són desenvolupades pels Mossos d'Esquadra en el territori on es troben desplegats.

Article 11, els mossos no vetllen pel compliment de les lleis, senyor Ribó? Els mossos no auxiliem les persones i no asseguren la conservació i custòdia dels béns que es troben en situació de risc?, article 11.b. Els mossos no vigilen els edificis i les instal·lacions públiques que ho requereixin quan no ho confien als vigilants privats?, article 11.c. Els mossos no vetllen per la seguretat de les altes personalitats de la Generalitat?, article 11.d. Els mossos no fan prevenció de la comissió d'actes delictius?, article 11.e. Els mossos no investiguen els delictes per agafar els presumptes culpables?, article 11.f. Els mossos no estudien tècniques per prevenir la delinqüència?, article 11.g. Els mossos, senyores i senyors diputats, no col·laboren amb els serveis de protecció civil en els casos de greu risc, catàstrofe o calamitat pública?, article 11.h. I aquí acaba l'article, senyores i senyors diputats, aquestes són les funcions que vostès plantegen que assumeixin avui els Mossos d'Esquadra.

I nosaltres els diem: «Si avui votéssim a favor d'aquesta Proposta, seria tant com dir que la nostra policia, que la Policia de la Generalitat, no fa tot això que nosaltres sabem que fa i que, a més a més, nosaltres considerem que la nostra policia fa molt bé.»

La segona de les propostes de resolució tracta de modificar l'article 53, de la Llei de forces i cossos de seguretat de l'Estat, amb l'objectiu de dir, d'altra manera, el que ja es recull en aquest article de la Llei. La Llei ja estableix que les policies locals hauran d'efectuar diligències de prevenció i totes aquelles actuacions que puguin evitar la comissió de delictes sempre amb la necessària i imprescindible col·laboració amb els cossos i forces de seguretat de l'Estat, però, també, amb el Cos de la Policia de la Generalitat. I, per tant, senyores i senyors diputats, no veig, no veiem on és la diferència entre el que proposen i l'actual redacció de la Llei.

Pel que fa a la tercera Proposta de resolució, es demana que el president de la Generalitat, en virtut, diuen

—i aquesta és la justificació de la modificació legal—, en virtut de les facultats que li són pròpies i de la representació ordinària de l'Estat a Catalunya que té atribuïda, presideixi la Junta de Seguretat i pugui delegar, a més a més —vostès demanen que pugui delegar—, aquestes funcions en el conseller de Justícia i Interior.

Amb aquesta modificació legal que plantegen tracten, mitjançant... —i crec que és bo que es digui, no? —, tracten, mitjançant aquesta modificació d'una llei estatal, de minar i reduir la capacitat d'aquest Parlament pel que fa a la seva capacitat d'autogovern.

Una llei catalana aprovada per aquest Parlament, la Llei 3/82, del 23 de març, del Parlament, president i Consell Executiu de la Generalitat, enumera, claríssimament —una llei genuïnament catalana, les enumera—, les competències del president que són tres: promulgar en nom del rei les lleis a Catalunya, ordenar la publicació de les lleis de Catalunya en el DOGC, ordenar la publicació en el DOGC del nomenament del president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, d'acord, en aquest darrer cas, amb allò que disposa l'article 21.1 del nostre Estatut d'autonomia.

Per tant, senyores i senyors diputats, aquesta Llei, ho repeteixo, genuïnament catalana, acota clarament quines són les funcions que té atribuïdes el president de la Generalitat com a representant ordinari de l'Estat a Catalunya. I també vull recordar que cap grup d'aquesta cambra, ni tan sols Convergència i Unió, en la seva proposta de nou Estatut, s'ha plantejat modificar aquesta Llei, ho repeteixo, genuïnament catalana, per atorgar més competències al president de la Generalitat.

Reconèixer al president de la Generalitat la facultat de delegar les competències que exerceix en tant que representant ordinari de l'Estat a Catalunya, planteja, des del nostre punt de vista —i vostè, senyor Ribó, estic segur que també comparteix aquest criteri jurídic, que no polític—, doncs, planteja problemes de legalitat importants. I vostè ho sap.

La delegació de funcions que pot fer el president de la Generalitat, a l'empara de l'article 64, de la Llei 3/82, del 23 de març, del Parlament, president i Consell Executiu, només afecta aquelles funcions, aquelles competències establertes en els articles 62.1 i 63, però, no les de l'article 61; cosa que exclou expressament la delegació de les facultats que ostenta el president de la Generalitat com a representant ordinari de l'Estat a Catalunya. Aquestes són les competències que formen part de l'Estatut jurídic del president, i, per tant, si la Llei no admet la delegació en favor del conseller, encara menys en favor de qualsevol altre conseller, en aquest cas, la consellera de Justícia i d'Interior.

Sobta, senyores i senyors diputats, sobta de debò que aquest argument, reiterat contínuament pel senyor Pasqual Maragall, per desqualificar l'atribució de funcions al conseller en cap, hagi estat oblidat ara pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

En tot cas, senyores i senyors diputats, senyor president, nosaltres no volem ser acusats d'impulsar modificacions legislatives al Congrés dels Diputats que limitin la capacitat legislativa d'aquest Parlament. I, per

tant, nosaltres, senyores i senyors diputats, no podem donar suport a aquestes tres proposicions de llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor Ribó.

El president

Gràcies, senyor diputat. (*El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.*) Senyor Ribó, demana la paraula per...?

El Sr. Ribó i Massó

Per contradiccions, senyor president.

El president

Una paraula molt encertada. Té la paraula per un minut.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Sirera, és fantàstic que apelli a la sobirania del Parlament de Catalunya quan volem, des d'aquí, que les Corts Generals ens donin més autogovern. Això sí que ho trobo..., realment el *patriotismo constitucional* té una imaginació indescriptible.

I, segona qüestió, senyor Sirera, si la policia autonòmica de Catalunya ja ho fa, si ja ho fa, quin inconvenient hi ha a modificar la Llei? La Llei diu que són *policia de colaboración*...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

...si ja... Encara no ha acabat el minut, senyor president. (*Rialles.*) Si ja ho fa —si ja ho fa—, per què no li ho deixem fer aleshores a la Llei? Això és el que em deixa absolutament allucinat! Miri, jo tinc problemes de visió, però no hi ha —i li ho dic amb coneixement de causa—, no hi ha pitjor cec que el que no hi vol veure.

El president

Moltes gràcies. (*Veus de fons.*) Senyor Sirera...?

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. En tot cas, no veig contradiccions per enlloc, no? El que sí que m'agradaria dir-li, al senyor Ribó, és que vostè sap perfectament que tenim una llei, que ha aprovat aquest Parlament, en l'exercici de la «nostra» sobirania, senyor Ribó, i vostès pretenen —pretenen—, en tot cas, modificar aquesta capacitat del Parlament de legislar anant a Madrid a legislar coses que afecten el Parlament de Catalunya.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marc López.

El Sr. López i Plana

Bé, gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades... Bé. Jo no entraré en discussions, ni en alguna de les al·lusions que s'han fet al nostre Grup Parlamentari, perquè entenc que, potser, aquestes propostes de resolució que no són d'una repercussió social molt important, sí que ho són –sí que ho són– per mirar de posar una mica d'ordre en el món de la seguretat a Catalunya, i per mirar de posar també solució a algun dels problemes que en els últims anys s'ha demostrat que existeixen en el nostre país pel que fa a la seguretat ciutadana.

En primer lloc, una proposta de resolució que, de fet, el que ve a demanar és alguna de les coses que nosaltres com a grup parlamentari ja havíem reivindicat des de fa temps, que és que el president de la Generalitat, el Govern de la Generalitat, sigui la màxima autoritat a Catalunya en matèria de seguretat. Nosaltres ho havíem proposat a través de..., utilitzant el precepte 150.2 de la Constitució espanyola, i Iniciativa, en la seva proposta, ho fa a través de demanar que el president de la Generalitat assumeixi la presidència de la Junta de Seguretat a Catalunya.

Bé. A nosaltres ens sembla que és exactament el mateix o que es pot utilitzar una de les dues vies, si aquesta és la que tira endavant –i entenem que això és bo, doncs, per al nostre país i per a la seguretat ciutadana a casa nostra–, doncs, nosaltres la votarem.

És més: nosaltres entenem que la Junta de Seguretat, en el futur, ha de canviar el seu mètode de funcionament o el seu paper per deixar de ser, com és ara, un òrgan en el qual l'Estat fixa com s'ha de fer el desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra i amb quants agents s'ha de fer aquest desplegament, per passar a ser el que realment fixa l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que és un òrgan de coordinació entre la policia autonòmica i les forces i els cossos de seguretat de l'Estat. Entenem que aquesta és una altra de les vies per les quals el Govern de Generalitat, com no ho ha fet els darrers anys, s'ha de responsabilitzar de tot el que passa a Catalunya en matèria de seguretat, més enllà de si hi ha policia autonòmica o forces i cossos de seguretat de l'Estat. El Govern, si vol rebre el nom de govern, si vol ser mereixedor d'aquest nom, ha d'actuar a tot el territori de Catalunya, més enllà de quines siguin les seves competències.

Pel que fa a la segona Proposta de resolució, nosaltres entenem que cal garantir la participació i l'accés i la informació de les policies autonòmiques pel que fa a les competències supra i extracomunitàries que en aquests moments manté l'Estat, i això s'ha de fer des d'un punt de vista de lleialtat federal. El president de la Generalitat és el màxim representant de l'Estat de Catalunya, per tant, entenem que «mossos d'esquadra» és també «forces i cossos de seguretat de l'Estat» i, per tant, pot, d'alguna manera, exercir aquestes competències que fins ara queden reservades a les forces i els cossos de seguretat de l'Estat, i això s'ha de fer des d'un punt de vista de lleialtat federal, com en aquests moments es fa, per exemple, a Alemanya, on policies de *Länder* exerceixen competències que no els són pròpies per dele-

gació, com pot ser la de fronteres quan és delegada pel Govern federal.

Aquesta Proposta de resolució no resol un altre tema, però que em sembla que en futur s'haurà de resoldre i que, a més a més, ja ha estat plantejat per aquest Parlament, que és la capacitat que la policia autonòmica ha de tenir, que la policia Mossos d'Esquadra ha de tenir per ser present a les institucions europees, és a dir, a Europol. A nosaltres ens sembla que és molt important que, si és veritat que la policia autonòmica exerceix la protecció de la seguretat ciutadana al nostre país, també és veritat que hem de poder participar en el que és el procés de decisió europeu per resoldre aquests problemes de seguretat ciutadana, i això, un dels passos seria la presència a Europol dels Mossos d'Esquadra, dins, lògicament, de la delegació espanyola, però amb presència directa a Europol, a l'Haia.

I el darrer tema que avui posem a debat i a votació és el del paper de les policies locals. Miri, la veritat és que aquesta reforma no cal, perquè, de fet, les policies locals durant molt de temps per manca d'efectius del Cos Nacional de Policia i de la Guàrdia Civil a casa nostra exerceixen un paper fonamental en la protecció de la seguretat ciutadana. Jo, el que entenc és que aquesta Proposta de resolució el que ve a fer és una cosa molt clara, que és donar suport a la feina que fan les policies locals a Catalunya i reconèixer la feina que fan les policies locals a Catalunya. I crec que és hora que aquest Parlament reconegui, no només que parli de Mossos d'Esquadra, com s'ha de fer, sinó que reconegui el paper de les policies locals a casa nostra, que, en un 70% de la població de Catalunya, està fent més feina de la que li pertocaria segons la llei. La policia local, quan surt al carrer, no pot ni deixa d'actuar i, per tant, li hem de reconèixer el que és el seu paper en el nostre país.

Per tant, jo entenc que aquestes propostes de resolució el que vénen a fer és a posar una mica d'ordre en el que és el món de la seguretat a Catalunya i a reconèixer algun dels temes que molts grups d'aquesta cambra hem anat traient reiteradament en aquesta última legislatura, que és el paper de la Generalitat en matèria de seguretat, el paper de les policies locals i també el paper dels Mossos d'Esquadra.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, el nostre Grup, el posicionament em penso que va quedar molt clar quan es va fer la presa en consideració, no m'hi vull estendre més perquè també ja n'han parlat abans els companys ponents, però primer de tot voldria fer un aclariment, senyor Sirera. En el projecte o en la proposta de nou estatut de Convergència i Unió, sí que ho diu, que la presidència correspondrà a la Generalitat, de la Junta de Seguretat de Catalunya.

(*Veus de fons.*) En el punt 5. Sí. Si de cas li ho farem arribar, perquè ho tingui, però sí que ho diu i sí que ho demanem i sí que ho volem.

Dir, sobre aquestes tres propostes que hi ha que el nostre Grup votarà a favor, que s'han presentat dues esmenes, es van presentar dues esmenes que han sigut assumides, una és una esmena purament tècnica i l'altra és més de tipus polític i és la que jo voldria defensar en certa manera. Les dues han sigut assumides, però, des que entenem que estem en un moment clau, des del moment en què hi va haver el desplegament dels mossos i és evident que amb el desplegament a l'àrea de Barcelona, a l'àrea metropolitana, abasta ja un número molt important, doncs, tant d'habitants com de territori i, per tant, jo diria que estem en un moment clau.

S'està desenvolupant, per altra banda, tota una sèrie de moviments que estem patint per la situació geogràfica que hi ha aquí i, per tant, per lluitar contra aquesta mobilitat que hi ha, en no haver-hi les fronteres especialment a la Unió Europea, entenem que la millor manera per combatre la delinqüència, per ser més eficaç la policia de Catalunya, és treballar en xarxa, però treballar en xarxa tant a nivell de baix com a nivell de dalt. A nivell de baix crec que ja és va fer un pas important en aprovar aquí, en aquesta cambra, fa un parell de mesos, la Llei d'ordenació del sistema de seguretat, en què es definia clarament, doncs, que la policia de Catalunya era Mossos d'Esquadra i policia local. Ara, també s'ha de treballar en xarxa per la banda de dalt, i és per això que en una d'aquestes propostes vam presentar aquestes esmenes, perquè crec que queda molt més clar.

És evident que s'han fet uns passos –s'han fet uns passos– i els Mossos d'Esquadra estan connectats ja al sistema de Schengen, tenen presència permanent a l'Oficina Internacional de Relacions Interpolicals, i tot i que aquests passos són positius creiem que no són definitius, o sigui, que s'hauria de fer un pas més i avançar més; abans ho ha dit, també, el ponent socialista, el senyor Marc López.

Nosaltres entenem que haurien d'estar presents els Mossos d'Esquadra, la policia de Catalunya, en el lloc on es prenen les decisions, com ara és a Brussel·les, i nosaltres entenem que haurien de formar part de les delegacions de l'Estat per estar directament en la presa de decisions, perquè, tal com he dit abans, amb els sistemes ràpids de mobilitat que hi ha avui dia, en no haver-hi les fronteres, aquí és un lloc de pas important i s'hauria de veure la problemàtica que existeix en el nostre país, haurien de conèixer-la de primera mà, directament allà on es prenen les decisions. I és en aquest sentit que nosaltres hem presentat aquesta esmena i que ha sigut assumida.

Per tant, sí que realment, senyor Sirera, hi han unes lleis, però també hi han unes realitats ara, i hauríem d'anar adaptant i adequant les realitats a les lleis existents. I és per això, doncs, que nosaltres donarem suport a aquestes tres propostes.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat.

Passem ara a cridar a votació.

(*Pausa llarga.*)

Sotmetem a votació, senyores i senyors diputats, en primer lloc, la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la disposició final segona, apartat 3, de la Llei orgànica 2/1986, del 13 de març, de forces i cossos de seguretat de l'Estat, que sotmetem a votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 112 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.

A continuació, la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la lletra g de l'article 53 de la Llei orgànica 2/1986, del 13 de març, de forces i cossos de seguretat de l'Estat.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 112 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.

I, per últim, la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de l'apartat 1 de l'article 38 de la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de forces i cossos de seguretat de l'Estat.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 112 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.

Prego a les senyores i als senyors diputats que no s'absentint de l'hemicicle perquè probablement haurem de votar dintre de poca estona.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, sobre els maltractaments i altres conductes que comportin patiment als animals de companyia (tram. 270-00047/06)

El dotzè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, sobre els maltractaments i altres conductes que comportin patiment als animals de companyia.

Donat que cap diputat ha comandat la Comissió a presentar el Dictamen i donat també que no hi ha esmenes, passarem a la votació del Dictamen. Per tant, el sotmetem a votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Si no hi hagués explicació de vot, que no n'hi ha, passarem a l'apartat de proposicions de llei. Algun diputat...

(Pausa.)

Moltes gràcies.

El tretzè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de l'article 22 de la Llei 10/1994, de l'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat... *(Veus de fons.)* Perdó. Senyor Ridao, sí, senyor Ridao?

El Sr. Ridao i Martín

Que no tenia cap constància que hi hagués hagut aquest acord i, en tot cas, atesa la transcendència d'aquesta iniciativa, m'agradaria, en tot cas, fer una breu explicació de vot al voltant d'aquesta..., si m'ho permet.

El president

Molt bé. Ens retrotraiem al punt dotzè i té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao. *(Pausa.)*

El Sr. Ridao i Martín

Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, fa uns mesos, de fet ja fa alguns mesos, concretament el mes de novembre de l'any 2001, el nostre Grup Parlamentari va defensar una proposició de llei orgànica de reforma del Codi penal, que avui ja hem aprovat definitivament, amb la finalitat primordial d'endurir i de reprimir, en termes penals, les conductes conseqüència del maltractament dels animals.

Haig d'advertir d'entrada que el que hem aprovat fa uns instants té a veure amb una discussió de caràcter eminentment penal i no administrativa, perquè les sancions administratives, que han d'existir en aquests moments, a hores d'ara, estan sent objecte de discussió i de debat en el si de la Ponència que estudia la reforma de la Llei catalana de protecció dels animals, i que esperem que sigui aprovada en el pròxim Ple ordinari d'aquesta cambra.

En aprovar aquesta iniciativa, senyor president, senyores i senyors diputats, ens estem fent ressò, i és per això que tenia especial interès a fer aquesta explicació de vot, ens estem fent ressò d'una exigència social que ara com ara reclama més repressió penal per a aquest tipus de conductes i del conjunt també de l'univers d'entitats animalistes que treballen en el món de la protecció animal, que, per cert, fa alguns mesos van lliurar al Congrés dels Diputats 600.000 signatures que venien a reclamar la reforma del Codi penal, en el mateix sentit que avui aquesta cambra ha fet.

Alhora, també és una iniciativa que ha d'interessar, que ha de motivar tothom, sobretot aquelles persones que tenen sensibilitat animalista, però també aquelles persones que no en tenen, perquè és una iniciativa contra la violència, és una iniciativa que busca les actituds pacífiques, així com evitar la crueltat, el maltractament, l'extermini o, en el seu cas, la mort d'un ésser viu.

En definitiva, el que estem fent és introduir una obligació de caràcter bioètic perquè mai més, per exemple, haguem de lamentar, haguem de contemplar esgarriats, per exemple, amb repulsió, la mutilació dels gossos de l'alberg de la societat protectora d'animals de Tarragona, que, en definitiva, està en la base i en l'origen d'aquesta proposta que avui hem aprovat.

Tot això, aquesta barbàrie, aquest salvatgisme, és el que avui porta a Catalunya i al conjunt de l'Estat, per exemple, fets com les baralles de gossos, que, per cert, doncs, estan controlades per algunes màfies –en el cas de Catalunya, màfies russes, i això ve a tomb que fa un instant hem estat parlant de temes de seguretat pública. I tot això passa per donar una sanció penal adequada, perquè la gent de bé, la bona gent, s'esglaia, s'alarma. I, per tant, des d'aquest punt de vista, el que calia és que aquest Parlament, i espero que d'aquí a pocs mesos el Congrés també, no sigui passiu, i, per tant, actuï reformant el Codi penal.

Què és el que passa al món i què és el que passa a Europa?, perquè en això, com en tantes d'altres coses, aquest país potser no és del tot europeu. A l'Estat espanyol, tot i que en aquests moments hi ha una iniciativa de reforma del Codi penal per part del Govern espanyol, la sanció penal conseqüència d'una escadussera falta que va ser introduïda, concretament, en l'article 632 del Codi penal l'any 95 no és més que una modestíssima solució que en aquest cas s'equipara gairebé a una falta d'imprudència com a conseqüència d'un accident de trànsit. A Europa s'imposen penes privatives de llibertat; a França, presó de fins a quinze dies; a Itàlia, presó de fins a un any, igual que a Àustria; el Regne Unit, que és una de les legislacions més avançades, també permet la pena de presó fins a sis mesos; a Suècia, un any; a Suïssa, també presó a criteri judicial, i a Califòrnia, per exemple, als Estats Units, també presó de fins a un any.

Amb aquesta proposta –i amb això acabo, senyor president– el que es proposa és perseguir de forma clara, modificant l'article 3.37 del Codi penal, els qui, sense motiu, maltractin, colpegin o abandonin els animals o realitzin qualsevol tipus d'acte cruel que comporti sofriment per als animals o els qui sotmetin els animals a condicions de vida impròpies o incompatibles amb la seva naturalesa d'ésser viu.

També introduïm una circumstància agreujant, a partir de la utilització de mètodes particularment dolorosos per causar la mort de l'animal. En aquest cas, la condemna, ja sigui a una pena d'arrest o a una pena de multa, comportaria també una altra pena accessòria, com és la confiscació dels animals i fins i tot la privació temporal o definitiva de l'exercici de l'activitat professional a aquella persona responsable.

I en darrer terme, també es tipifica l'organització, la participació en baralles de gossos, especialment en el cas que hi hagi juguesques clandestines.

Gràcies, senyor president, sobretot per donar-me la paraula per fer ús d'aquest torn d'explicació de vot; gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat; hi tenia tot el dret, no m'ha de donar les gràcies.

(*El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.*) Senyor Joan Boada...

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Bé, de l'escó estant també mostrar, des del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, que també ha participat en aquesta Ponència activament, doncs, l'alegria de poder avançar ja en aquesta Proposta de resolució que, evidentment, haurà de superar un altre escull, potser més important que no pas el d'aquí, que és el del Congrés dels Diputats.

Però, de totes maneres, a nosaltres ens sembla que complim allò que molts sectors de la nostra societat estan molt preocupats pel tema dels maltractaments que reben alguns animals de companyia i sobretot per la impunitat amb què se'n surten els maltractadors d'aquests animals, no?

Per això, ens sembla importantíssim portar a terme aquest enduriment del Codi penal per a qui maltracti o abandoni algun animal, fins i tot també –ja s'ha explicat i no hi insistiré– per tot el tema dels combats de gossos, que cada vegada són més importants al nostre país, i significa un acarnissament brutal per a aquests animals. I em sembla que és important també el fet que això s'endureixi amb penes més grans, i també un element..., que no sé si el senyor Ridao ho ha explicat, però que també és important que algunes d'aquestes penes, les menors, es poden substituir per treballs en benefici de la comunitat, que els haurien de fer en entitats, doncs, dedicades a lluitar contra el maltractament o entitats dedicades a la protecció dels animals.

Em sembla que són un element important, un avenç democràtic, si em permeten l'expressió en aquest cas, encara que faci referència als animals de companyia, però significa una sensibilitat i una protecció també als més febles, com també són els animals.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. (*El Sr. Luna i Vivas demana per parlar.*) Senyor Luna, té la paraula.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Ja que s'ha obert un torn d'explicació de vot... Jo, sincerament, la voluntat de sortir aquí és perquè quedés palès que el Partit Popular, el Grup del Partit Popular, havia estat molt criticat en el tema que no tenia la sensibilitat de fer una reforma del Codi penal quant a la protecció dels animals.

La veritat és que nosaltres vam dir que volíem esperar per fer-ho en un conjunt, i en el conjunt és que avui al Congrés dels Diputats se troba en tràmit parlamentari el Projecte de Llei orgànica per la qual se modifica la Llei 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, que hi va un paquet, completament, de mesures de reforma

del Codi penal, a les quals s'afegeix també el que és el tema de protecció dels animals. Per tant, la tardança que s'ha pogut tindre no ha estat una falta de sensibilitat per part del Grup Parlamentari Popular, sinó esperar realment que en tot aquest paquet de mesures hi pogués anar.

Ara, el que ens sorprèn també moltíssim és que hi ha algun grup parlamentari que ha presentat esmenes a la totalitat a aquesta reforma del Codi penal i s'ha oblidat per complet d'explicar o parlar del que és el tema de la protecció dels animals. Vull dir, sembla que en alguns llocs hi ha una gran sensibilitat i en uns altres llocs hi ha realment l'oblit que amb aquesta esmena a la totalitat se reflecteixi realment aquesta sensibilitat que nosaltres tenim.

També és ben cert que aquesta proposta impulsada pel Govern del Partit Popular de la reforma del Codi penal té a veure –i especifica i amplia bastant– el que són tots els animals domèstics. També em sorprèn que algun grup parlamentari faci referència exclusiva als gossos i als gats, quan realment, a part d'aquestes dos característiques d'animals que són els gossos i els gats, que genèricament són els que més se tenen, hi ha ara com ara una ampliació molt gran d'uns altres animals domèstics que avui estan dintre de la llar i alguns, concretament, d'aquesta extensió que hi ha d'animals exòtics.

Per tant, la Llei ve a ampliar d'una manera important; no acota realment el que són simplement els animals..., els gats i els gossos. I també s'ha de dir que hi ha dos aspectes. Un, el delictes, com a tal, quant a penes que poden anar, de presó, de tres mesos a un any, i d'inhabilitació fins i tot de tres anys per a persones que tinguin tasques directes en el que són els animals domèstics. Això és per una part. I l'altra part, també un enduriment a aquell maltractament cruel que puguin tindre animals domèstics o qualsevol altre en un espectacle no autoritzat, on realment no hagi estat cap lesió dels animals.

Per què nosaltres donem suport realment a aquesta Proposta de resolució d'acord presentada a la Mesa del Congrés des del Parlament de Catalunya, quan realment ja existeix això al Congrés dels Diputats? Per una qüestió molt simple, perquè si no ho féssim, possiblement se podria interpretar que nosaltres nos hem desmarcat, quan nosaltres ja ho tenim al Congrés, i, segon, perquè sense dubtes de cap classe, senyor president, aquesta Proposta de resolució vindrà a enriquir, d'alguna manera, el que s'està treballant al Congrés dels Diputats.

Per tant, nosaltres celebrem que tots junts, en aquest Parlament de Catalunya, hàgim tingut aquesta sensibilitat, que el Govern del Partit Popular ja l'ha portat a les Corts Generals i s'està debatent.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Alguna paraula més, demanada? (*El Sr. Roma i Cunill demana per parlar.*) El senyor Joan Roma, té la paraula.

El Sr. Roma i Cunill

Gràcies, molt honorable senyor president. Simplement, per constatar amb aquesta curta intervenció que faré que tot el tema al voltant de la Llei de protecció dels animals i tot el que ha de fer referència a un especial respecte i civilitat i també, per què no?, cultura respecte a la tinença d'animals, ha de ser motiu, per part nostra, per part del Parlament de Catalunya, de donar exemple.

Ja des de la primera Llei a la Llei actual que està en vigència es va trobar el consens. Jo crec que tot el que envolta la tinença, i, per tant, el respecte als animals, ha de continuar tenint el consens d'aquesta cambra. I diputats i diputades hem de donar exemple a l'hora d'aconseguir que realment totes les modificacions que hi facin referència trobin realment la unanimitat del Parlament de Catalunya.

En aquesta proposta que presentem al Congrés dels Diputats per modificar el Codi civil, i que, per tant, pertany al Congrés dels Diputats acceptar-ho, hi ha un seguit de mesures prou contundents com perquè la gent entengui que vulnerar el dret dels animals ha de comportar càstigs greus. Però també hi ha una part de pedagogia. Política és pedagogia. I, per tant, entenem que, a part de castigar i sancionar molt més greument del que ho feia ara el Codi civil, també hi ha d'haver aquella part de tema pedagògic que qui ha vulnerat la Llei tingui opció a ser redimit, i redimir-se, precisament, fent-ho en aquelles organitzacions que vetllen per la protecció dels animals. Segurament, de vegades el desconeixement, el menyspreu, la mala educació que algú hagi pogut tenir pels animals, poden ser modificats tenint contacte directe amb els animals, cuidant-los i ajudant també les organitzacions a tirar endavant la seva tasca.

Bé, per tots aquests motius, el Grup Socialista hem donat suport a aquesta modificació. També estem ja en el tram final de la nova Llei que fem de protecció dels animals, que ha d'incloure una mica, doncs, un canvi substancial i un avenç notori, precisament, en l'estimació, el respecte i la protecció per aquests animals, tant pels que considerem domèstics, perquè estan molt al costat nostre, com per tots els animals en general.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. *(El Sr. Rull i Andreu demana per parlar.)* En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Amb molta brevetat, senyor president; bàsicament per dir tres coses. La primera és que aquesta Llei, bàsicament, tal com l'hem plantejada, i l'hem plantejada per unanimitat, ve a complementar la Ponència conjunta que vam constituir per elaborar la nova Llei de protecció dels animals. Nosaltres tenim un autogovern malauradament limitat, i, per tant, les qüestions relatives a dret penal, a Codi penal, doncs, ens queden fora del nostre abast competencial. I els ponents de la Llei, tots,

el que vam considerar és que, a banda de la sancions que es poguessin habilitar a la Llei de protecció dels animals, que aprovarem, si tot va bé, al darrer Ple d'aquest període de sessions, doncs, fóra bo de donar-hi una major força coercitiva a través d'una modificació del Codi penal. I això és el que fem amb la iniciativa parlamentària d'avui: complementem les sancions administratives per a determinades infraccions que afecten directament els drets dels animals; ho canalitzarem a través de la Llei de protecció dels animals, i hi donarem un caràcter de força penal a través del que estem fent avui. Per tant, aquesta és la primera reflexió que voldria fer.

A la segona reflexió, s'hi ha referit el senyor Luna: hi ha un procés obert en el Congrés dels Diputats de modificació del Codi penal; ens en congratulem, el Govern de l'Estat ha estat sensible. Val a dir que el nostre Grup Parlamentari a Madrid, el Grup Parlamentari català ja havia presentat diverses iniciatives amb relació a aquesta matèria. Però, bàsicament, subratllar que nosaltres anem força més enllà del que planteja el Govern de l'Estat en un tema molt important, que és tipificar com a il·lícit penal l'abandonament dels animals, que aquesta és la gran novetat: el maltractament sí que està previst, està previst en el Projecte de modificació del Codi penal del Govern de l'Estat, però l'abandonament dels animals no. I aquesta és la novetat que nosaltres incorporem en aquest cas. I em sembla que per això, només per això, ja val la pena que el Parlament de Catalunya aprovi aquesta Proposta de resolució per portar a la Mesa del Congrés dels Diputats la modificació del Codi penal.

Tercera cosa que voldríem comentar des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que és un agraïment, un agraïment a la lletrada. En aquest cas, els ponents hem tingut relativament poca feina, poca feina en el sentit que hi havia un text originari del senyor Ridao —em refereixo a l'hora de posar-nos d'acord amb el senyor Ridao en aquesta Proposició de Llei—, que hi havia diverses esmenes dels grups parlamentaris, però que ha estat la lletrada, la senyora Anna Casas, la que..., li vam encomanar que fes una refosa i em sembla que tots els grups parlamentaris, per bé que els accents de les nostres esmenes anaven en sentit diferent, ens hem sentit perfectament reflectits en aquest text refós, que és el que avui sotmetem a aprovació.

Per tant, novament, el Parlament de Catalunya torna a ser pioner en aquesta matèria. I, malgrat tots els tràmits que estigui duent a terme el Congrés dels Diputats, doncs, és bo que, novament, des del Parlament de Catalunya prenguem la iniciativa.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat.

Proposició de llei de modificació de l'article 22 de la Llei 10/1994, d'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (presa en consideració) (tram. 202-00188/06)

Feta l'explicació de vot, passem, ara sí, al tretzè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de l'article 22 de la Llei 10/1994, d'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat. Per presentar-la, té la paraula l'illustre diputat senyor Marc López.

El Sr. López i Plana

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Bé. Jo també vull recalcar una cosa que ha dit abans el company Rafael Ribó, no?, que és que en una proposició de llei tan important com aquesta, de reforma de la Llei 10/94, la consellera de Justícia i Interior no..., bé, vaja, que no tenim el plaer que ens acompanyi aquí, avui, a nosaltres. I crec que la seva obligació hauria de ser estar en aquest Parlament escoltant el que diuen els grups parlamentaris pel que fa a aquesta reforma de la Llei de Mossos d'Esquadra.

Jo crec que avui discutirem en aquest Parlament una proposta molt important, una proposta que té molt a veure amb el model de país, una proposta que té molt a veure amb com volem que sigui Catalunya. La Proposició de llei que posem a consideració i votació d'aquest Ple del Parlament ve precedida pels acords d'aquest dimarts a la Junta de Seguretat de Catalunya. El Govern de la Generalitat diu que ha acordat amb el Govern central una incorporació d'un 15% d'efectius de les forces i cossos de seguretat de l'Estat per a cada promoció de mossos des del 2004 fins al final del desplegament. Això és veritat a mitges, i afirmo que és, al nostre entendre, un mal acord per a Catalunya.

Els socialistes varem dir, ja fa mesos, que l'única possibilitat d'acabar el desplegament dels mossos, de forma ràpida i sense malmetre el que s'ha fet fins ara, o el que s'ha fet fins al moment, és amb la incorporació d'efectius del Cos Nacional de Policia i de la Guàrdia Civil al Cos de Mossos d'Esquadra.

De fet, ja fa anys que els socialistes reivindicuem la necessitat d'incorporar aquestes, en definitiva, persones, i ho fem per convicció profunda del que ha de ser el nostre país i la nostra policia, i –per què no dir-ho, també? – per necessitat. Una mala gestió del procés de desplegament ha creat efectes nocius allà on els mossos no estan desplegats. I, en aquests moments, hi ha municipis... –i sóc reiteratiu perquè ho hem dit moltes vegades, però cal recalcar-ho–, hi ha municipis, que tenen més de quatre policies per mil habitants, i n'hi ha d'altres, molts, que encara només tenen un policia per mil habitants.

Vull explicar per què els socialistes, el mes de febrer passat, varem proposar, varem presentar a la societat catalana una proposta per desplegar els Mossos d'Esquadra a tot Catalunya l'any 2007. Alguns «malèvols» –i ho tinc posat entre cometes–, que no havien estudiat la nostra proposta i que només responen al sacseig mediàtic, van dir que la nostra proposta era del tot impos-

sible. Els acords de dimarts van demostrar que no és així, i que el nostre era i és un pla molt estudiat, molt concret i amb viabilitat política.

Els socialistes, quan varem aprovar el nostre Pla de desplegament, ens trobàvem davant d'una contradicció: per una banda, les reivindicacions dels territoris, i dels alcaldes, que no tenen mossos davant d'un creixement important de la sensació d'inseguretat i amb una manca important d'efectius del Cos Nacional de Policia i de la Guàrdia Civil; i, per altra, la importància que hem donat sempre al fet que el Cos de Mossos d'Esquadra no creixi amb un increment abusiu de les promocions del Cos de Mossos d'Esquadra. Davant d'això, l'única opció és incorporar efectius d'altres cossos i forces de seguretat. A més, amb aquests Catalunya i els Mossos hi guanyen, hi guanyen experiència i hi guanyen coneixement del territori.

Ja, quan es va discutir en aquest Parlament l'any 94, la Llei dels Mossos, els socialistes varem introduir una esmena que feia referència a la possible incorporació d'efectius dels cossos estatals. Això és el que hem reivindicat des de fa anys i que el Govern de Convergència, que sempre ha mantingut una posició molt contradictòria..., recordo que el mateix Pomés va dir fa un any que aquesta incorporació era trencar la filosofia del desplegament del Govern i que mai això es faria per anar més ràpid en el desplegament, recordo que Convergència s'ha negat a negociar, fins que –i aquesta és la veritat– els socialistes hem presentat un pla de desplegament. Un pla que ha fet mal, que ha fet mal a Convergència perquè ha vist com durant molts mesos hem estat presentant la nostra proposta als territoris, i aquesta proposta ha guanyat, de mica en mica, el consens. Però, les presses –anava a dir «senyora consellera», però no hi és– no són amigues de fer les coses ben fetes, i quan s'ha decidit negociar una incorporació s'ha fet malament.

Per enèsima vegada s'ha deixat enredar, Convergència, pel Govern del PP a Madrid. Aquest és un acord *in extremis*, que encara, mentre el ministre Acebes venia cap a Barcelona, s'estava negociant via telefònica, i a última hora van acceptar «l'amenaça», entre cometes, de Madrid. El primer any només poden incorporar un 10% i el segon, també un 10%, i encara no saben què faran el tercer i el quart any. Els anys 2004 i 2005, quan els Mossos arriben a Barcelona i quan s'alliberen més de dos mil efectius del Cos Nacional de Policia, que ara estan treballant en aquesta ciutat, només podrem incorporar 120 agents la promoció 2004-2005, i 120 més la promoció 2005-2006. Amb aquest plantejament, com ja ha passat fins ara, es produirà una fuga d'agents i agents que veuran limitat el seu accés, no pel fet que s'estigui seleccionant, sinó pel fet que hi ha un topall molt baix.

El seu pacte amb el PP, el pacte de Convergència no és ni de conveniència, com s'ha dit o com havíem dit fins ara, sinó que és de total submissió. Els socialistes proposem que els dos primers anys puguem incorporar 750 agents i 500 agents respectivament. Hem dit que un cop decidit incorporar agents d'altres forces i cossos de seguretat, cal fer-ho ràpid i proporcionalment a les nostres necessitats i a la voluntat dels aspirants. El pacte de

submissió al Govern del PP ha arribat al límit que avui quan tenen l'oportunitat de dotar el nostre país d'una eina que enforteixi la nostra capacitat d'autogovern, aquesta Proposició o aquesta reforma de la Llei de Mossos d'Esquadra, votant aquesta reforma que avui els proposo, clarificaríem, més enllà dels pactes, com un agent del Cos Nacional de Policia i de la Guàrdia Civil es pot incorporar als Mossos d'Esquadra.

Molts ajuntaments al nostre país i de diferents colors polítics han incorporat agents dels cossos estatals a la seva policia local. Han demanat permís a l'Estat? O s'han sabut espavilar i donar resposta a les demandes de la ciutadania pel que fa a la seguretat i a la presència policials als carrers?

Convergència, quan va assumir les presons a Catalunya, va posar en dubte la catalanitat dels funcionaris traspasats? Per què ho fan amb la policia? Jo podria entendre –i el nostre Grup les pot entendre– les reticències inicials, fa molts anys, a incorporar efectius policials estatals al Cos de Mossos d'Esquadra. Però de la dictadura en fa molts anys, i ara és hora de donar solucions a les necessitats del nostre país, incorporar als Mossos a tota aquella gent que vol fer un servei al país, un servei a la nostra societat.

Jo he sentit dir, moltes vegades, que la proposta dels socialistes d'incorporar 2.000 efectius als cossos policials –i remarco «2.000 efectius dels cossos policials estatals als Mossos»– era desnaturalitzar el Cos de Mossos d'Esquadra. El que demanem en aquesta reforma és que aquells policies nacionals i guàrdies civils que vulguin seguir vivint a Catalunya i, sobretot, seguir servint el poble de Catalunya, han de poder incorporar-se al Cos de Mossos d'Esquadra, i això ho podran fer demostrant les seves aptituds i les seves actituds a través d'un concurs oposició, com nosaltres remarcuem en aquesta reforma de la Llei, i d'un curs d'adaptació al sistema organitzatiu i de servei dels Mossos d'Esquadra.

Els acords d'ahir no permetran que tots aquells que ho vulguin ho puguin fer. Sí ho ha defensat molts anys un país que jo entenc que no existeix. Ha defensat sempre una essència per sobre de la població, una essència per sobre del que és una societat conformada per ciutadans i ciutadanes. Els socialistes, compromesos amb el nostre país, acabarem el desplegament –i ens hi reafirmem– l'any 2007, i ho farem incorporant, obertament i transparentment, a tots aquells que, provinents d'altres cossos, vulguin passar-se als Mossos, sempre que vulguin fer-ho, perquè així podran seguir vivint a casa nostra i podran seguir servint al nostre país i a la seva gent.

Els socialistes sabem que aquesta és la millor opció i la més majoritària. Ho sabem perquè hem dialogat amb tots els cossos policials que treballen a Catalunya, amb tots, i sabem que el que volen és treballar per al poble de Catalunya i per això volem que es desplegui el Cos de Mossos d'Esquadra de forma ràpida, i aprofitar tot el que de bo tenen els altres cossos policials.

Els Mossos estan ja preparats per a una incorporació raonable d'efectius del Cos Nacional de Policia i de la Guàrdia Civil. Molts agents de les forces i cossos de seguretat han aplaudit la nostra proposta de desplega-

ment que compta amb la seva incorporació, i el que és més important: la societat catalana i els alcaldes demanen un desplegament ràpid per posar remei a la situació de manca d'efectius i al creixement de la percepció de la inseguretat que se'n deriva. Si tot això és així, qui ha impedit fins ara –i encara ho està impedit– que els Mossos es despleguin millor i més ràpid pel territori acabant el desplegament l'any 2007?

Aquest ha deixat de ser el desplegament de Convergència i ha passat a ser l'inici d'un desplegament que proposarà el Govern socialista, d'un desplegament que necessita avui la societat catalana.

Deixi'm fer una referència, també, als pactes, per acabar, del dimarts passat a la Junta de Seguretat de Catalunya, i vull posar a consideració dels diputats, no tant per avui, sinó per al futur, que el 2008, quan el Govern de Convergència diu que acabarà el desplegament dels Mossos d'Esquadra, a Catalunya encara faltaran 920 agents del Cos de Mossos d'Esquadra per acabar el desplegament, i, per tant, no s'acabarà el 2008, i el pacte no és acabar-lo el 2008, sinó acabar-lo el 2009.

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyor diputat. Per fixar el seu posicionament, i en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Senyor López, nosaltres votarem a favor la presa en consideració, però jo no entraria a fer disquisicions sobre si serà amb un govern socialista o amb un govern de Convergència i Unió, *de todo hay en la huerta del señor*; en aquest tema de la policia quan hem discutit abans sobre la Llei i les exposicions de cadascú. Curiosament la Llei, en el seu dia, la va pactar un govern socialista amb un govern de Convergència i Unió.

Aleshores, nosaltres sí que considerem que els acords d'ahir donen la raó als qui hem defensat, molts d'aquesta cambra, que calia un desplegament més ràpid del que s'havia aprovat, i que calia més efectius, i no només per raons de més efectius, per altres raons també, calia la incorporació de la Policia Nacional i de la Guàrdia Civil, d'efectius d'aquests, a la policia catalana. No només per raons de desplegament ni per raons del fet que feia falta més efectius, sinó per una raó molt senzilla: són els que tenen experiència i coneixement de les problemàtiques. I fer quelcom en contra d'això és que és absurd i és anar contra un millor servei de policia a Catalunya.

Jo ja vaig donar exemples en la tribuna de comarques on avui, encara avui, la gent es plany que aquells efectius, especialment en aquest cas de la Guàrdia Civil, molt coneixedors de les persones, de les problemàtiques, molt arrelats, també, a casa nostra, hagin de marxar. De tot n'hi ha, segur; però, com a mínim, en aquests casos valdria la pena que això pogués ser considerat.

Per això, nosaltres donem un sí entusiasta a aquesta presa en consideració, i seria bo que ens deixéssim d'aquestes consideracions que si ve d'aquest Partit o de l'altre, o si aquell va fer o va deixar de fer, i especialment ens deixéssim de, diguem-ne, apel·lacions *al Gobierno de la nación* i a les seves posicions, i tots plegats poguéssim començar a treballar sobre aquest tema, no?, perquè si em torno a sentir arguments de raó de peu de banc com els que m'he sentit en els altres debats, aleshores, senyor president, segur que li tornarem a demanar contradiccions.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hem dit en més d'una ocasió, amb motiu de diferents debats sobre la seguretat, que el conjunt de polítiques de seguretat són, bàsicament, un dels eixos vertebradors de qualsevol comunitat nacional i també un element fonamental de cohesió social, un element de defensa de la convivència de primer ordre, i, per tant, des d'aquest punt de vista, el primer que voldríem dir és que el funcionament democràtic, civil, ordenat, eficient, d'un país, amb tots els epítets positius que hi vulguem afegir al darrere, és una de les primeres imatges que es projecta de cara a l'exterior.

Per què dic això? Dic això perquè nosaltres, a més dels aspectes, diguem-ne, funcionals, vinculats, associats, a l'eficàcia del servei policial –si es redacten de forma més o menys intel·ligible els atestats, o si s'aborda educadament els vianants, o si es conté com Déu mana una manifestació o una concentració humana–, donem tanta o més importància a alguns altres factors polítics, vinculats, en aquest cas, als valors i que tenen molt a veure, doncs, amb la vertebració del territori, amb la cohesió social, amb la integració cultural, lingüística, i això, en definitiva, porta al fet que els diferents cossos policials també tinguin una formació de base diferent.

Però, per tot això, qualsevol govern, qualsevol govern i qualsevol país, té dret a configurar un model i una policia pròpia, amb uns valors ni millors ni pitjors, i, per tant, des d'aquest punt de vista, quan s'inicia, en aquest cas, la creació d'un model policial propi i un cos de policia propi a Catalunya, no només amb el Cos de Mossos d'Esquadra, sinó amb el conjunt de policies locals, el cert és que es va cercar aquest model propi diferenciat.

I això és indiscutible, que hi ha models i respostes diferents per part dels diferents governs, perquè hem assistit en els darrers temps a casa nostra, doncs, per exemple, a determinats fenòmens de reacció social, moviments antiglobalització, «okupes», determinats moviments informals no reglats, que per part, en aquest cas, de determinats cossos policials, la mateixa Delegació del Govern, probablement hi han donat una resposta distinta, eh?, des d'una voluntat de no-diàleg, de no-

conciliació, de vegades amb excés, amb desproporció, que, probablement, no hauria presidit, en aquest cas, l'actuació d'un altre cos policial com el de Mossos d'Esquadra, almenys aquesta és una aspiració i un desig que jo tinc, no?

I això, en definitiva, també és el que estava en la base del nostre propi model quan l'octubre del 94 es va decidir que la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra venia a substituir dos altres cossos policials en determinades funcions, i quan parlem de substitució parlem de substitució, i això implica replegament fàctic d'altres cossos, en aquest cas del Cos Nacional de Policia i de la Guàrdia Civil. Després, per consens, vam descartar l'aplicació rigorosa d'aquest model de substitució, ho vam fer amb relació a la reserva del 15% del trànsit, i el nostre Grup Parlamentari hi va estar d'acord. I abans-d'ahir mateix, s'hi referia abans algun altre diputat, es va acordar, en el marc de la Junta de Seguretat, no sé si aquest acord, propiciat potser també per la discussió pel debat d'aquesta iniciativa legislativa, però el cert és que es va adoptar un acord seguint l'esquema del trànsit, en què es fa una reserva, en aquest cas d'un 15% d'oferta de places en les pròximes convocatòries al Cos de Mossos d'Esquadra per a l'escala bàsica a altres efectius procedents dels cossos de seguretat de l'Estat, amb una via específica d'accés, amb determinades singularitats, que tenen molt a veure, lògicament, doncs, amb l'experiència acumulada, amb l'experiència professional, i partir, en definitiva, de l'existència de proves diferenciades, de la reducció, lògicament, del període formatiu, i, per tant, des d'aquest punt de vista, el nostre Grup Parlamentari, igual que va fer amb relació al tema del trànsit, hi està d'acord. Hi està d'acord i, a més, ho considera suficient, i ho considera suficient i hi està d'acord perquè no només valorem l'experiència professional, sinó també, doncs, l'arrelament sociocultural, familiar, de molta gent de la Guàrdia Civil i de la Policia Nacional que ja fa temps que està a casa nostra i que està fent la feina molt ben feta.

Dit això, analitzem breument la proposta que ens fa el Grup Socialista. En primer lloc, no serem nosaltres els qui negarem que cal modificar la Llei de policia, la Llei 10/94, perquè és evident que no contempla cap via específica per a la incorporació d'efectius procedents dels cossos de seguretat de l'Estat, una via, diguem-ne, distinta a la via ordinària per a la resta d'aspirants, no? De fet, la proposta que avui ens fa el Grup Socialista és molt similar, per no dir idèntica, a la que, de forma subreptícia, el Govern de la Generalitat ens va voler incorporar amb la darrera Llei d'acompanyament pressupostari i que a partir, doncs, dels esforços d'alguns grups d'aquesta cambra, i també el nostre, el Govern es va veure obligat a retirar per concitar el màxim suport i el màxim consens possible, com sempre havia estat en temes tan delicats i tan importants com el de la seguretat.

Però hi havia un altre element per part del nostre Grup Parlamentari que no només era aquesta voluntat de diàleg i de consens, és que la proposta no ens agradava gens ni mica, i no ens agradava perquè en la lletra d'aquella proposta, com en la lletra de la proposta que avui ens fa el Grup Socialista, entenem que es consagra

la barra lliure, i, per tant, sense les limitacions i sense els topalls que ja en l'acord de la Junta de Seguretat abans-d'ahir es van establir. I no ens n'acabem de refiar, per molt que en el tràmit legislatiu es pogués modificar aquesta proposta, perquè la lletra d'aquesta iniciativa legislativa es correspon, bàsicament, amb els documents polítics i amb les propostes fetes pel Grup Socialista. En el programa del PSC, el «Compromís amb la seguretat: per una nova política de seguretat a Catalunya», amb relació a aquest tema, concretament, es diu: «La nostra estratègia» –i cito literalment– «passa per incorporar el màxim nombre d'agents del Cos Nacional de Policia i de la Guàrdia Civil al Cos de Mossos d'Esquadra.» Aquí no es fa referència a cap topall, a cap condicionant, a cap límit, a cap exigència, i, de la mateixa forma, el senyor Corbacho, en un article –diari *Avui* del 26 de febrer de l'any passat–..., doncs, amb termes similars, com també una mica la filosofia que inspirava l'enquesta que el PSC - Ciutadans pel Canvi, doncs, va fer pública en el seu moment en què es revelava que un de cada tres agents de la Policia Nacional es mostrava disposat a integrar-se al Cos de Mossos d'Esquadra. En el seu dia es va dir que fins al 86% –el 86%– dels efectius d'aquest Cos estaria disposat a incorporar-se al Cos de Mossos d'Esquadra.

Per tant, aquesta és la filosofia que inspira el conjunt de propostes polítiques i programàtiques que vostès fan i també que avui inspira la lletra, en aquest cas, d'aquesta Proposició de llei. Això no treu, hi insisteixo, que calgui modificar la Llei. Sí, però establint, i en aquest cas ho volem deixar molt evident i molt assentat, establint un topall del 15%, cercant un cert equilibri corporatiu, buscant la màxima garantia de la integració harmònica de tots aquests efectius i també la màxima entesa institucional entre l'Estat i la Generalitat, com entenc que ha estat possible fa quaranta-vuit hores en aquest acord assolit en el marc de la Junta de Seguretat, i això, indiscutiblement, no estem a temps de fer-ho en aquests moments, en el penúltim Ple ordinari d'aquest període de sessions, i, previsiblement, també, el penúltim Ple d'aquesta actual legislatura. No estem a temps d'assolir aquest consens, i, evidentment, haurà de ser el futur Govern de Catalunya, del signe o del color polític que sigui, el qui acabi, doncs, modificant la Llei, però el que és evident és que això avui no ho podem fer per consens.

I acabo amb una referència, per nosaltres important: el que és el factor temps, o la precipitació, o l'agilitació, o l'acceleració, al canvi del calendari del desplegament. Entenc que políticament es prioritzi en aquests moments el desplegament dels Mossos d'Esquadra a la ciutat de Barcelona, a la seva àrea metropolitana, al conjunt de l'àrea d'influència, també a les comarques de Tarragona. Crec que l'interès que els Mossos estiguin operatius en aquest territori és comprensible, lògicament en relació amb una problemàtica urgent creixent de manca de seguretat i d'ordre públic, no ho negarem, però la traducció d'aquest interès polític i d'aquesta pressió política exercida davant del Govern de la Generalitat, en termes estrictament organitzatius, ens preocupa. Ens preocupa perquè això pot dur a una certa precipitació al desplegament si acceleréssim al màxim el calendari, perquè en un territori densament

poblat, com és aquesta àrea metropolitana, el que cal és gestionar, i gestionar molt bé i eficaçment, la seguretat, sobretot perquè es tracta d'una àrea tan complexa. I no deixa de ser paradoxal que haguem arribat a aquesta situació no només per la manca de vocacions policials que hi ha en aquest país –jo crec que això només ho solucionarem el dia que vingui un cicle econòmic recessiu, llavors probablement hi haurà molts més aspirants que no pas ara–, sinó pel deteriorament de la seguretat i de l'ordre públic a casa nostra, provocat per un fet del qual no són responsables i que no és imputable ni al Govern de la Generalitat ni a la majoria de grups d'aquesta cambra, que és la manca d'efectius dels cosos de seguretat de l'Estat, i això és responsabilitat clara del Govern de l'Estat, i és per això que, desgraciadament, ara, nosaltres estem entomant les responsabilitats que no ens corresponen i que són d'altres.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, president...

El president

(*El Sr. López i Plana demana per parlar.*) Sí? Perdó, esperi's un segon, senyor Sirera. Em demana la paraula per...

El Sr. López i Plana

Sí, senyor president, per al·lusions i contradiccions.

El president

Doncs té un minut.

El Sr. López i Plana

Molt bé, gràcies, senyor president. Miri, jo el que volia dir al senyor Ridao és que jo estic cansat ja de sentir això de «la barra lliure», que suposo que deu ser per interessos electorals. Nosaltres hem dit dos mil efectius del Cos Nacional de Policia i de la Guàrdia Civil, i vostè, que ha estat tan hàbil per buscar aquesta proposta «El compromís amb la seguretat», del senyor Maragall, ho hauria d'haver estat també per entrar a la pàgina web del PSC, que veig que hi és molt aficionat, i mirar la nostra proposta de desplegament, que concreta clarament que la nostra proposta és la incorporació de dos mil efectius del Cos Nacional de Policia i de la Guàrdia Civil.

I s'ha deixat una dada molt important, perquè ha parlat de l'enquesta en què un de cada tres policies vol entrar al Cos de Mossos d'Esquadra. Jo li afegeixo: dos de cada tres mossos d'esquadra estan d'acord en aquesta incorporació.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara sí, senyor Sirera, té vostè la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Popular vol iniciar aquesta breu intervenció fent un reconeixement públic a l'evolució feta en els darrers anys pels socialistes pel que fa a la seva actitud amb relació al desplegament de la Policia de la Generalitat i amb relació també al mateix Cos de Mossos d'Esquadra. D'una oposició frontal a dotar de competències la Generalitat en matèria d'ordre públic han passat a apuntar-se a reclamar més competències que ningú; d'assegurar, com han fet els socialistes, que el desplegament dels Mossos d'Esquadra menyspreava l'Estat, han passat a reclamar que aquest procés culmini al més aviat possible; d'oposar-se al fet que els agents de la Guàrdia Civil de Trànsit poguessin incorporar-se als Mossos d'Esquadra, han passat a presentar aquesta Proposició de Llei. I jo, per tant, senyor López, el felicito, felicito el seu Grup Parlamentari, per la seva evolució positiva, millora adequadament, encara que fóra bo, ja sé que és difícil, però fóra bo, que mantinguessin aquesta certa coherència d'aquí al futur, malgrat que, com sempre, el Grup Socialista va a remolc de l'acció del Govern de l'Estat i el de la Generalitat. Quan acordem a la Junta de Seguretat el desplegament el 2011, vostès surten dient: «2010»; acordem 2008, i vostès surten, com si fos una mena de subhasta, «2007», sempre un any abans, per allò de no quedar-se despenjats d'aquests acords. Doncs vull dir-los, de veritat..., vull felicitar-los pel canvi d'actitud del Partit Socialista de Catalunya amb relació a la possibilitat que membres dels cossos i forces de seguretat de l'Estat puguin incorporar-se al Cos de Mossos d'Esquadra.

Jo vull recordar que vostès, senyor López, en concret el seu conseller d'Interior a l'ombra, i també Convergència i Unió, van votar en contra d'aquesta possibilitat el 24 de febrer de 1998, concretament quan el diputat que els parla ho va proposar en nom del Grup Popular en el si de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local d'aquest Parlament, i vostès, vostè no hi era, però ja li ho dic, van votar en contra d'aquesta possibilitat, que ara, per altra part, defensen, no? Per tant, senyor López, benvinguts a casa, no?

Miri, ens trobem al final de la legislatura i hem tingut temps per parlar d'aquest tema, no? El Grup Socialista planteja aquesta reforma de la Llei de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, que sap que és conscient que no podrà ser aprovada en aquesta legislatura. Per tant, brindis al sol. Una proposta, senyor López, que ha estat superada molt a bastament per l'acord de la Junta de Seguretat de Catalunya celebrada el passat dimarts i en què es va acordar avançar el desplegament dels Mossos d'Esquadra l'any 2008 i la possibilitat també que s'hi incorporin els membres del Cos Nacional de Policia i de la Guàrdia Civil que ho desitgin mitjançant aquesta reserva del 15% de places no?

Per tant, nosaltres, des del Grup Parlamentari Popular, volem refermar que aquesta és una molt bona notícia que posa de manifest la voluntat del Govern d'Espanya

de desenvolupar el model policial català i d'aprofundir també l'autogovern de Catalunya, la qual cosa contrasta, deixin-m'ho dir, amb l'actitud que mantenien els socialistes quan tenien responsabilitats de govern, que eren absolutament contraris al desplegament de la nostra policia pròpia.

Per tant, senyor López, jo li demano que retiri aquesta iniciativa, perquè arriba tard, massa tard, perquè arriba amb més de tretze anys de retard.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor Marc López, avui està amb una intensitat parlamentària considerable.

El Sr. López i Plana

Sí, gràcies, senyor president. No, només per dir al diputat Sirera que agraeixo les felicitacions que ens fa, i que, si vostè està d'acord que això sigui així, és a dir que aquests agents del Cos Nacional de Policia i la Guàrdia Civil es puguin incorporar al Cos de Mossos d'Esquadra, jo el que li demano, perquè no la retiraré, és que vostè la voti per clarificar com es pot fer aquesta incorporació.

Gràcies.

El president

Gràcies. Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, senyor president. Jo torno a reiterar-li, al senyor López, que benvinguts a casa per aquest canvi de criteri. Jo recordo quan el senyor Corcuera rebutjava donar més competències a la Generalitat o el senyor Martí Jusmet afirmava que el desplegament dels Mossos d'Esquadra menyspreava l'Estat, no?

En tot cas, jo li dic, vostès facin propostes. Som nosaltres, en el si de la Junta de Seguretat, els qui farem possible, juntament amb el Govern de la Generalitat, que els membres dels cossos i forces de seguretat de l'Estat puguin incorporar-se, finalment, per acabar el desplegament l'any 2008. Vostès vagin fent propostes a l'aire, a l'ombra. Nosaltres continuarem governant.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Micaló, ara arriba la seva hora.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Però seré molt breu perquè després d'escollar, doncs, tant el senyor Ridao com el senyor Sirera penso que pocs arguments queden. Sí que vull fer un esment al senyor López, és a dir, vostè ha dit diverses..., i repetit diverses vegades que aquí no hi havia l'assistència de la consellera. Suposo que després de sentir aquests arguments i que vostè parla de la gran importància d'aquesta proposta, pot veure, doncs, l'expectació que aixeca.

És clar, després de sentir, també, la intervenció del president, ahir, en el torn de preguntes, i del que es va aprovar abans d'ahir en la Junta de Seguretat, crec que és més que evident que aquesta gran importància i aquest sacseig mediàtic que vostè ha utilitzat, crec que més aviat és per part seva que no pas per part dels altres.

Dit això, i entrant ja en la qüestió, és evident que amb els acords d'abans d'ahir aquesta proposta queda totalment desfasada. Ja li ho han comentat i li ho han dit. Jo ja no li ho vull repetir. I que és evident, també, que s'ha de modificar la Llei 10/94 per poder fer efectiu els acords presos, doncs, en la Junta de Seguretat, ja que tots els membres dels cossos i forces de seguretat no van més enllà de poder entrar en el Cos de Mossos d'Esquadra que no sigui, doncs, el d'un aspirant normal, tret dels casos dels comandaments, que tenen una altra via d'accés.

Vostè ha parlat també que havia fet unes declaracions el senyor Pomés dient que això seria trencar el model. I és veritat i és evident, i li ho ha dit el senyor Ridao. I el senyor Pomés li va dir el que és. Aquí, en aquesta cambra, sempre s'ha aprovat un model de substitució, i aquest és el model que es vol aplicar i és el model que s'ha aplicat sempre. Ara, vostè em ve aquí: «És que la proposta que vam fer nosaltres del deu per cent o del quinze per cent o que entressin les forces i cossos de seguretat de l'Estat i Guàrdia Civil en el Cos dels Mossos d'Esquadra...» Sí, però escolti, l'any 98 hi ha aquest topall del quinze per cent, i que hi entressin els guàrdies civils de trànsit, de carretera, ja va ser aprovat, i va ser la mateixa Generalitat qui ho va demanar, i que hi van entrar. No és cap cosa nova. I la proposta que vostè avui ens fa és la mateixa proposta que el Govern –i ja li ho ha dit el senyor Ridao també– va presentar aquí, en aquesta cambra, a la Llei d'acompanyament. I aquí es va parlar i es va dir que es retirava la proposta del Govern per tal de poder donar més temps i estudiar-la en profunditat. Aquests estudis hi són i hi han uns acords que van ser presos el dimarts passat.

Per tant, aquesta proposta entenem que no té, ara, cap valor ni cap efectivitat. I és més, i això també ja s'ha dit altres vegades i es va dir aquí quan es va aprovar la Llei d'ordenació del sistema policial de Catalunya, en aquests moments..., i vostè ho sap, perquè vostè, quan li interessa, va al Departament i està per allà mirant, i vostè ho sap molt bé que s'està redactant ja la nova Llei de policia de Catalunya. I nosaltres, el nostre Grup entenem que és dintre del marc d'aquesta nova Llei de policia de Catalunya, que s'haurà d'aprovar a començament de la legislatura següent, és allà on ha d'anar, doncs, precisament, la manera d'accedir-hi els membres dels cossos i forces de seguretat de l'Estat i Guàrdia Civil, que nosaltres ja hi estem a favor, però amb uns topalls, no com vostè –que també li ho han dit–, que seria entrada immediata d'un gran nombre de membres i efectius. Això trencaria amb el model de substitució que s'ha vingut aprovant i discutint sempre en aquest Parlament.

I és per aquest motiu, i crec que és obvi i clar, que el nostre Grup, doncs, no donarà suport a la seva proposta.

Gràcies, senyor president., senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Mentrestant, cridarem a votació i donarem un minut al senyor Marc López.

El Sr. López i Plana

Sí, lògicament, per al·lusions i entenc que contradiccions, també. Jo, el que dic al senyor Micaló, que és el representant del Grup de Convergència i Unió, és que, si és veritat, cosa que jo afirmo, que aquesta proposta de reforma ja s'havia fet amb una llei d'acompanyament, i l'havien fet ells, el que no acabo d'entendre és perquè no la voten. Aquí no estem parlant de topalls ni estem parlant d'un quinze ni de cap altra cosa. Del que estem parlant és de com una llei ha de preveure com s'incorporen els agents del Cos Nacional de Policia i la Guàrdia Civil, que Convergència i PP diuen que hi estan d'acord. Després parlarem de com s'ha de fer.

Nosaltres entenem que aquest quinze per cent o la forma com s'articula aquest quinze per cent no és la bona. Fem una proposta d'incorporació de dos mil efectius del Cos Nacional de Policia i de la Guàrdia Civil perquè entenem que s'ha de donar una solució al desplegament. Si així no ho consideren Convergència i el PP, doncs, ja ho farem nosaltres quan governem.

Gràcies.

El president

Gràcies. *(El Sr. Micaló i Aliu demana per parlar.)* Senyor Micaló...

El Sr. Micaló i Aliu

Sí, senyor president. Jo no sé si no m'explico bé o no se m'escolta, però jo, evidentment nosaltres, el nostre Grup i el Grup Partit Popular, el Grup d'Esquerra Republicana crec que ho ha deixat ben clar: primera, estem a final de legislatura i no hi ha temps. I segona, nosaltres el que entenem és que ha d'anar amb la nova llei de policia, que diem que s'està ja preparant i que s'ha de debatre a la propera legislatura.

Per tant, crec que són més clars que l'aigua els dos motius. Ara, si diu que no ens hem explicat i el perquè no la votem encara no ho entén, doncs, bé, jo ja no sé què més dir.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè.

(Pausa llarga.)

Sotmetem a votació la presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació de l'article 22 de la Llei 10/1994, d'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 77 en contra i cap abstenció.

Proposició de llei de modificació parcial de la Llei 15/1990, de 9 de juliol, d'ordenació sanitària de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00190/06)

El catorzè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació parcial de la Llei 15/1990, de 9 de juliol, d'ordenació sanitària de Catalunya. La presenta la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

(Remor de veus.)

Prego a les senyores i als senyors diputats que hagin d'absentar-se que ho facin ràpidament i en silenci.

(Pausa.)

Pot començar, senyora diputada.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, plantegem amb la nostra proposta que s'admeti a tràmit la modificació parcial de la Llei 11/1995, de 29 de setembre, que, al seu torn, suposa una modificació parcial de la Llei 15/1990, de 9 de juliol, d'ordenació sanitària de Catalunya.

L'any 95, quan es va aprovar la modificació de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, es va introduir la possibilitat que la gestió de centres, serveis i establiments de protecció de la salut i d'atenció sanitària i sociosanitària pogués ser duta a terme per entitats de base associativa, mercantils o d'altres tipus de propietat íntegrament privada.

En aquella reforma, en aquella modificació de la Llei, amb la introducció d'aquesta dimensió, nosaltres, com a Iniciativa per Catalunya Verds, hi vam estar en contra; així ho vam exposar. I rellegint la intervenció que va fer en el seu moment en el Ple, el Ple que va tenir lloc el 20 de setembre del 95, llegint la intervenció que va fer en el seu moment la senyora Imma Mayol, que assenyalava per part d'ella tota una sèrie de previsions que, respecte a aquesta modificació, introduïa la gestió privada, ens ratifiquem totalment en el que ella assenyalava en aquell moment. Perquè les previsions que feia, a més a més, les possibilitats que assenyalava, es veuen totalment confirmades en el que són les actuacions, en aquests moments, del Departament de Sanitat, que està procedint, a partir d'aquesta possibilitat que ofereix la Llei, a donar gestió privada a molts centres d'atenció primària que fins ara tenien pràcticament el monopoli de l'Institut Català de la Salut. Trencant amb aquesta dimensió s'està introduint, en aquest últims anys, d'una manera molt més forta aquesta gestió privada.

Amb quina finalitat? Quins objectius té? Nosaltres continuem sense veure-hi cap avantatge, cap avantatge des del punt de vista assistencial, que és el que compta, en definitiva; cap avantatge ni en la gestió, cap avantatge

en la qualitat assistencial ni cap avantatge per al manteniment i consolidació del sistema de sanitat públic.

Per què? La gestió privada assegura una millor gestió? Doncs, no és així. De moment no es pot deduir d'aquesta manera, per part dels centres que ja, des de fa uns anys, estan duent a terme la gestió privada dels centres d'atenció primària, però també l'hospitalària, que aquests sí que ja fa més anys que es van integrar a la xarxa d'utilització pública.

El mateix Informe, encarregat pel Departament de Sanitat a la Fundació Avedis Donabedian, que està assenyalant o està indicant, fent un estudi, una auditoria sobre la reforma de l'atenció primària, que no hi ha diferències significatives, des del punt de vista de gestió ni des del punt de vista assistencial, entre els centres gestionats per l'Institut Català de la Salut i els centres gestionats per altres entitats privades.

Per tant, si no hi ha cap diferència significativa, per què promoure aquest canvi en la gestió? Si no s'assegura millor gestió, si no s'assegura millor qualitat assistencial, quina finalitat té aquest canvi en la gestió?

Per altra banda, nosaltres entenem, i ens hi ratifiquem, que si a curt termini, a més a més, aquesta diferència no és visible, a mitjà termini i a llarg termini sí que pot ser visible en el sentit de detriment de la qualitat assistencial, per diverses raons. Perquè lògicament, des del punt de vista de les entitats que gestionin centres d'atenció primària, a partir de la lògica privada predominen els criteris mercantils més que els sanitaris. I això provoca, es vulgui o no, intencionadament o no –i mai es dirà que així sigui–, una selecció adversa de pacients, de manera que els pacients més complicats s'orienten cap al sistema públic i, en canvi, aquells centres de gestió privada acaben tenint aquells pacients menys complicats.

Per altra banda, a partir de la mateixa correlació amb els centres hospitalaris, la mateixa elecció dels pacients de quin centre acaben escollint –em refereixo també a la derivació des dels centres d'atenció primària als hospitalaris– no és tan clar.

Per altra banda, també hi ha una diversitat: o s'institucionalitza o, millor dit, es prorroga una diversitat de condicions laborals per la mateixa atomització del sistema, que és indesitjable, i que la mateixa Llei d'ordenació sanitària anava en el camí –i així ens ho deia– d'equiparar les condicions de la xarxa d'utilització pública amb els de tots els centres que estiguessin en el sistema sanitari, sigui quina sigui la seva gestió, cosa que no s'ha aconseguit i que el mateix impuls de la gestió privada va en la línia contrària que això s'aconsegueixi.

Però, més enllà d'aquestes qüestions –més enllà d'aquestes qüestions–, per nosaltres és un tema també de model sanitari, quin model sanitari es vol impulsar, fins a quin punt la gestió privada conserva la unitat del sistema sanitari públic i conserva el que és un element bàsic, que és l'atenció integral de la salut. Nosaltres entenem que no el conserva, perquè fragmenta el sistema –fragmenta el sistema–, l'atomitza, i, en aquest sentit, es poden produir, de fet es produeixen, formes diferencials quant a assistència sanitària, formes diferencials quant a gestió, formes diferencials quant a qualitat, en

definitiva. I clar que se'm dirà: «El Departament de Sanitat és qui ha de garantir la qualitat i viabilitat del conjunt del sistema», totes dues coses, perquè la viabilitat és un element bàsic des del punt de vista de la continuïtat del sistema i d'assegurar-ne la qualitat. I això, si estigués aquí el conseller de Sanitat, ho diria, i està aquí l'antic conseller de Sanitat, i segur que ho subscriuria, i futurs consellers de Sanitat segur que poden dir el mateix. Però, ho fan? Ho fan? És així? És així? Mirem, si no, el sistema hospitalari, on els centres privats estan incorporats fa molts anys en la xarxa hospitalària pública. En aquells moments hi vam estar d'acord, perquè cal tenir en compte la pròpia tradició històrica de què venim i les possibilitats que hi havia en el moment que es va construir la xarxa hospitalària pública, i tenim, en aquest sentit, experiències molt concretes: l'Hospital Clínic de Catalunya, per exemple, l'Hospital Clínic –l'Hospital Clínic–, que ja sabem, des de fa mesos, que està en una situació d'inviabilitat molt important i que això està afectant-ne la qualitat assistencial. Avui, per exemple, sortia en un mitjà de comunicació, a *El País*, concretament, un dèficit de 120 milions d'euros, de 21.000 milions de pessetes, no és poca cosa. Els diputats i diputades d'aquest Parlament ens hem reunit amb personal de l'Hospital Clínic.

Qui és la màxima autoritat en matèria de sanitat a Catalunya? És, justament, el Departament de Sanitat. Què ha fet el Departament de Sanitat amb relació a l'Hospital Clínic? Doncs mirar a un altre lloc. Per què? Per què resulta que no està en el patronat, perquè en el patronat domina el Ministerio de Sanidad, i què passa? Que, aleshores, acota el cap i mira a un altre lloc. Que no és un centre hospitalari de Catalunya que dona servei a Catalunya? Per què, en canvi, per exemple, a l'Hospital General de Catalunya, per menys, entitat privada, aquí sí que es va sortir per part del Departament de Sanitat a salvar els mobles? Per què en el cas de l'Aliança, per menys, el Departament de Sanitat fa una intervenció? A l'Hospital Clínic això no ho fa, mira a un altre lloc. Per tant, tenim aquí un exemple concret, fefaent i molt clar que el Departament de Sanitat no garanteix la viabilitat, la qualitat, del conjunt del sistema, perquè resulta que fa un tractament diferencial dels centres.

Nosaltres, per tant, el que plantejem amb aquesta modificació de la Llei és que es retorni al que havia estat en origen l'esperit de la Llei d'ordenació sanitària, que en el cas de l'atenció primària sigui el sistema públic gestionat a través de la gestió pública.

I això no és incompatible, al nostre entendre, i per això ho introduïm també en aquesta modificació de la Llei, amb el fet que hi hagi un model sanitari descentralitzat. La mateixa separació entre el finançament i la provisió de serveis pot fer possible un model sanitari descentralitzat i que l'Institut Català de la Salut sigui l'eix central, l'esquelet, el que vertebrava, el sistema, i, per altra banda, puguin entrar els ajuntaments, com en alguns casos ja hi han entrat, puguin entrar els ens locals en la gestió delegada de serveis de base local o comarcal. Aquest model existeix en altres llocs, a Suècia, per exemple. Per què ens ha fet por d'implantar-lo a Catalunya i conservar, en aquest cas, un sistema públic integrat amb gestió pública, que no seria incompatible,

hi insisteixo, amb un model descentralitzat, més flexible, i, per tant, també més a prop de les nostres necessitats concretes dels individus?

La gestió privada, en definitiva, no resol, no està resolent, i s'està mostrant, els principals reptes de la sanitat de Catalunya, no està resolent la insatisfacció que té la població, perquè hi ha llistes d'espera en les operacions quirúrgiques, en les proves diagnòstiques, en les proves complementàries; insatisfacció per l'escàs temps de visita que tenen els professionals sanitaris respecte als pacients; insatisfacció respecte al tracte d'alguns professionals que per aquest sistema no poden exercir correctament la seva professió. No està resolent la millora i eficàcia dels centres públics, però és que tampoc no resol el tema del control. Què succeirà, quines garanties tenim, què passarà si els que, segons el Departament de Sanitat, fan «bona gestió», i ho dic entre cometes, incrementen el seu superàvit, eh, si un d'aquests centres que estan gestionats des de la iniciativa privada generen superàvit? En qui revertirà? Què faran? I això no és un element secundari. O diguem-ho d'una altra manera, també: què succeirà si alguna entitat de base associativa fa fallida? Qui l'assumirà? Què farem? Com a l'Hospital General de Catalunya? Per tant, abocant-hi més diners públics? O, què farem, mirar a un altre lloc, com en el cas de l'Hospital Clínic, i que passi i s'apanyin? Quina responsabilització hi ha des de la lògica pública, des del Departament de Sanitat, d'aquestes qüestions?

Per tant, a partir de tots aquests elements, nosaltres entenem que el lògic fóra recuperar, hi insisteixo, el mateix esperit de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, que va gaudir d'un ampli consens, excepte, justament, en aquest tema –excepte, justament, en aquest tema–, i, en aquest sentit, volia apellar a tots els grups, demanar a tots els grups, que s'incorporin, que votin positivament aquesta proposta. Al Grup de Convergència i Unió, que dona suport al Govern, perquè pensin realment si, a partir del tipus de plantejament que hi ha en aquests moments i l'experiència que tenim en aquests moments, si val la pena desmembrar el sistema sanitari d'aquesta manera, i, en canvi, val la pena recuperar el seu caràcter integral. Ho dic també al Partit Socialista de Catalunya. L'altre dia, Pasqual Maragall feia unes declaracions respecte al futur del sistema sanitari de Catalunya si arriba a president de la Generalitat, i llegeixo el que s'extreu de les seves declaracions al *Diario Médico*, i ens està dient –ens està dient–, diu: «Dintre del sistema podran existir fórmules de gestió cooperativa de professionals, entitats de base associativa o autogestió, i serà el Departament de Sanitat qui garantirà l'acreditació i l'actualitat dels serveis, en regularà els beneficis i en garantirà l'homogeneïtat i l'equitat per al conjunt de Catalunya.» Aquestes paraules, que són de Pasqual Maragall, sembla, si les reproduïm bé aquest diari, que les podria dir exactament el senyor Pomés, exactament. És el mateix model, i el que estem nosaltres plantejant és que recuperem el model que va ser objecte de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya. Per descomptat, demano també el vot positiu al Partit Popular i a Esquerra Republicana de Catalunya per les raons que he argumentat.

Gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. I aquí es veu que n'hi han de bons i n'hi han de dolents. Tenim una mica el problema que és un debat fora de context, segurament; tenim un problema, a més a més, que s'està jugant amb les paraules, s'estan pervertint les paraules, i tenim un problema que estem abordant només una part del debat, no pas tot, i estem abordant la part fàcil del debat, la part que, segurament, llueix més, i, fins i tot, deu donar algun vot, segurament, però no fem un debat a fons, que és el que ha demanat el nostre Grup Parlamentari, aprofundit, seriós, amb dades científiques, que ens permeti saber on som i cap on hem d'anar.

Jo crec que la reforma de la Llei d'ordenació sanitària s'hauria d'abordar, efectivament, però no a l'últim Ple o el penúltim Ple de la legislatura, s'hauria d'abordar, segurament, en el primer o en el segon Ple de la legislatura, i no només la reforma de la LOSC en els termes que planteja Iniciativa, que són molt concrets, sinó que s'hauria d'abordar la reforma de la LOSC en un sentit molt més ampli, amb d'altres temes que, en aquests moments, ja han quedat desfasats de quan se va redactar la Llei. Aquest és un deure pendent.

Segurament que també caldria fer una reforma profunda del que és l'ICS. La sanitat pública, segons sembla, al lloc on no és ICS sembla que sigui privada. Jo crec que aquí hi ha una perversió absoluta i bastant lamentable, fins i tot, perquè estem confontent la gent –estem confontent la gent–, i no hi ha dret, sincerament no hi ha dret. Que l'ICS és el sistema públic no és cert. El sistema públic és el Servei Català de la Salut, i a partir d'aquí hi ha una sanitat pròpia del Departament de Sanitat de la Generalitat, que és l'ICS, i una sanitat que té diversos aspectes, i ignorar la història d'aquest país des del punt de vista sanitari, ignorar el que s'ha fet moltes vegades des de la base, ignorar el que es fa en molt casos des del municipalisme, doncs, francament, penso que és desconèixer absolutament la realitat d'aquest país.

El model sanitari català sí que existeix. El que passa és que és molt complex, moltíssim. Segurament que es podria simplificar, evidentment. Segurament que es pot millorar, segur. Però ja hi és, i, en tot cas, el que no podem fer ara és, senzillament per una qüestió filosòfica de definir ben bé què és públic i què no ho és, doncs, carregar-nos-el directament. El sistema sanitari català té un problema greu, molt més que la definició del públic i el privat –que, hi insisteixo, penso que aquest és un debat en què, sobretot, el primer que s'hauria de fer és aclarir ben bé les coses, no?–, que és el seu finançament. I aquí és, una mica, allò que diu, i perdonin l'expressió, en fi, és la mare dels ous, no?, vull dir, aquí és on hi ha la qüestió bàsica i fonamental. A partir que això s'aclareixi, a partir que hi hagi un sistema de finançament molt més adequat, molt més correcte, que garanteixi moltes més coses, podrem acabar d'aclarir tota la resta, però la gran majoria de problemes que

avui té el sistema sanitari català parteixen de la mateixa base. I, sincerament, en aquests moments, fent una reforma de la LOSC per la qual, doncs, tot el sistema públic es carregui..., en fi, amb el plantejament que s'està fent, doncs, sí, suposo que des del punt de vista teòric deu quedar molt bé, vist des d'una certa òptica d'una determinat progressisme, però des del punt de vista pràctic de ben segur que no acabaria d'aclarir res, perquè, entre altres coses, hi insisteixo, aquí hi ha un problema greu de finançament.

Nosaltres entenem, i així ho vam manifestar en una interpellació que vam fer, en diverses iniciatives que hem presentat en aquesta cambra, en una moció que es va aprovar en part, que la reforma de l'assistència primària és un debat necessari, és un debat absolutament necessari en l'àmbit polític i en l'àmbit ciutadà, que no l'hem fet bé, en què no s'han explicat bé els conceptes, en què, a més a més, en aquests moments, no tenim les dades que caldria tenir damunt la taula, almenys nosaltres, potser el Govern les té, però nosaltres, no. En tot cas, de l'estudi de la Fundació Abedis Donabedian l'única cosa que n'hem llegit és una ressenya del diari, sembla que està en trànsit del Departament cap al Parlament, no sé si ha arribat o no, jo no el tinc, encara. En qualsevol cas, l'única cosa que hem dit és la que surt al diari. Però, bé, és un estudi, jo en conec d'altres, d'estudis, sé que hi han altres estudis sobre la primària a Catalunya i sé que diuen coses molt interessants que caldria aprofundir molt més, i s'hauria de parlar amb tota aquesta gent afectada, amb els usuaris, amb els professionals, què en pensen els sindicats –què en pensen els sindicats–, curiós, també, aquí també m'agradaria molt saber què pensen els sindicats des del punt de vista de què és públic i què ho deixa de ser, i, en fi, tornar el debat al lloc d'on no hauria d'haver sortit mai. És a dir, no podem fer un debat a base de paraules confoses i pervertides, hi insisteixo.

La «lògica privada». S'ha parlat de la «lògica privada» per definir, d'alguna manera, el que en aquests moments funciona en una part de la primària. Jo penso que això és fals, absolutament. La lògica privada, la lògica pública, en el món de la sanitat la marca una línia molt concreta, i és: es fa negoci amb la salut de la gent o no es fa negoci amb la salut de la gent? I aquest és el debat en què no hem volgut entrar mai, curiosament. Nosaltres, com a grup polític, hem dit sempre que la línia és aquesta, i en el que no estem d'acord és que es faci negoci amb la salut de la gent, i es faci negoci, a més a més, a partir de les arques públiques. Després la gent és lliure de fer el que vulgui, al final. Però, en qualsevol cas, a partir dels pressupostos públics, no estem d'acord que es faci negoci amb la salut de la gent, però, a partir d'aquí, de models de gestió, escolti, n'hi ha molts. Hem de ser oberts, hem d'intentar allò de l'eficàcia, l'eficiència, portar-ho a la pràctica, i, d'alguna manera, el que no té massa sentit en aquests moments és, hi insisteixo, portar el debat a un terreny que, en definitiva, el que no farà serà aprofundir el model sanitari del nostre país.

En qualsevol cas, com que nosaltres entenem que aquest és un debat necessari, i vista la situació que es presenta avui aquí, que és una presa en consideració d'una proposició de llei que tots som conscients que mai es

portarà a terme, perquè no hi ha temps físic per fer-ho, temps material per fer-ho, el nostre Grup Parlamentari hi votarà a favor –hi votarà a favor–, sí, després de molts dubtes, eh?, ho confesso. Tècnicament, no està ben redactada, la Proposició de Llei, i ara faig una mica d'Iniciativa en aquest sentit, perquè sempre renyen tothom per dir el que fan bé, el que no fan bé, almenys el nostre Grup Parlamentari sovint s'ha vist renyat per intervencions de la mateixa senyora Comas en relació amb la presa en consideració de proposicions de llei que fèiem nosaltres, no? La Llei aquesta no està ben redactada, té defectes jurídics em sembla que importants. Però bé, com que això es podria resoldre amb un període d'esmenes, doncs, evidentment que el nostre Grup Parlamentari hi votarà a favor, entre d'altres coses, perquè, clar, això es ven després com: «Mira, aquí els que defensen la sanitat pública són aquests, i els que no la defensen són els altres.» Jo crec, sincerament, que tothom defensa la sanitat pública. Segurament que uns posen més èmfasi en un cantó o en un altre, però tots tenim una certa sensibilitat respecte a aquesta, perquè, entre altres coses, hi insisteixo, el model sanitari que hi ha a Catalunya és el que és i no se l'ha inventat ningú, és fruit de la història, és fruit de molts altres aspectes. Per tant, el que és evident és que com que nosaltres creiem en el sistema públic, creiem que aquest és un sistema que pot donar més, creiem que aquest debat és necessari, que s'hauria de plantejar de manera seriosa, aprofundida i, a més a més, amb dades, hi insisteixo, científiques a la mà, doncs, nosaltres hi votarem a favor, i si s'escau i es dona el cas, evidentment, en farem les esmenes corresponents.

Lamentem, sincerament, que avui, d'alguna manera, estiguem tractant això d'aquesta manera, perquè no és la manera, i això ho vam dir en un ple fa uns mesos, això hauria estat molt millor treballar-ho, doncs, asseguts en una taula, paper i llapis, o paper i bolígraf, o ordinador, si volen vostès, i dades, i analitzar cas per cas, i parlar amb els professionals, i parlar amb els usuaris, i parlar amb els sindicats, i parlar amb els col·legis professionals, i parlar amb tota aquesta gent, aquest era el sistema. I a partir d'aquí fer les reformes que calgués, i a partir d'aquí fixar quins són els mínims comuns pels quals podem arribar a acords, perquè, en definitiva, aquest és un tema de país, i si tots anem jugant la carta, doncs, partidària, que, al final, és el que dona o deixa de donar vots, doncs, bé, suposo que, al final, les coses aniran com aniran, però l'assistència primària continuarà com sempre.

En qualsevol cas, el repte és al damunt de la taula, el repte està pendent, i avui no arreglarem res, haurem fet un gest de cara a la galeria, que potser està bé, però que, en definitiva, el tema s'haurà d'abordar molt més seriósament a partir de la propera legislatura.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula ara la il·lustre diputada la senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup d'Iniciativa per Catalunya avui ens planteja el debat sobre la necessitat o conveniència de modificar la Llei d'ordenació sanitària amb una proposta que qüestiona les diverses fórmules de gestió de les àrees d'atenció primària, i especialment la reforma de la Llei de l'any 95. Nosaltres entenem que –s'ha posat de manifest per diversos grups– Catalunya gaudeix d'un sistema sanitari públic amb provisió mixta, un sistema sanitari públic que es defineix perquè la regulació, el control i el finançament és públic, amb independència de la titularitat de les entitats que presten els serveis sanitaris.

Aquest sistema sanitari públic, sense cap mena de dubte, com n'ha quedat constància, està regulat per la Llei 15/90, que va ser modificada l'any 95 i va ser votada a favor per tots els grups, exceptuant Iniciativa per Catalunya Verds, i, per tant, trobo congruent el fet que plantegin aquesta reforma, tot i que considerem que en el tràmit en què estem actualment en aquest període parlamentari, doncs, és totalment extemporani, perquè, tot i que avui s'aprovi, no hi haurà temps que s'obri..., no, no hi haurà temps que es tramiti, que s'hi facin esmenes i que, probablement, es pugui o no es pugui aprovar. És per aquest motiu que creiem que avui és un posicionament més polític que possible, i, en tant que és així, nosaltres, doncs, entrarem a debatre'n el fons, però ens mantenim en aquesta reserva, i, a més a més, no tan sols per un, crec, no defecte formal, un problema de tramitació, sinó perquè el debat que ens planteja va ser substanciat en aquest Parlament fa poc, amb unes interpellacions i subsegüents mocions presentades pel Grup d'Esquerra Republicana i el Grup d'Iniciativa, i en aquell moment sí que es van debatre els diferents models de gestió de l'àrea d'atenció primària, i recordo, a més a més, que es va encomanar l'estudi, que també s'hi ha fet esment avui aquí, per tal que amb uns determinats indicadors poguéssim fer una avaluació de les diferents fórmules de gestió i veure com és aquest model.

Però, de totes maneres, nosaltres entenem que cap on està derivant aquest debat és un debat d'enfrontar la sanitat pública i la sanitat privada, i creiem que hi ha una confusió de termes i de plantejament, perquè, com deia, el sistema sanitari públic no es defineix només per la fórmula de gestió, sinó per qui regula, qui controla i qui finança, i això és públic, independentment de qui gestioni, i l'atenció primària a Catalunya és responsabilitat del Servei Català de la Salut i és a qui correspon garantir els ciutadans la qualitat, l'accessibilitat i el finançament adequat als seus dispositius.

Però creiem que cal reflexionar, també, per què no, si és necessari mantenir aquesta garantia des d'una fórmula de provisió organitzada sota paràmetres estructurals preestablerts o si cal avançar en altres vies alternatives que permetin mantenir la sostenibilitat amb garanties i fer compatible aquestes diferents fórmules de gestió amb una bona prestació d'atenció als ciutadans. Nosaltres entenem que els models, i ho he dit en reiterades ocasions, no són bons ni dolents en si mateixos, sinó en funció del servei i dels resultats. És en

aquest sentit que les diferents organitzacions d'àrees d'atenció primària generada per professionals donen un bon resultat. Vull dir, vostè, també, senyora Comas, ens ha parlat de la fragmentació del sistema, que probablement podem trobar-nos amb uns problemes en el futur, però la realitat és que tampoc hi han indicadors negatius, i estem esperant aquest Informe que ens ha de remetre el Govern per tal d'avaluar amb indicadors més fiables si és positiva o no el que és la percepció dels ciutadans, l'atenció que reben, i nosaltres sempre hem fet èmfasi en aquest sentit.

També, darrerament, respecte a tota aquesta polèmica que s'ha plantejat, s'ha utilitzat també des d'un punt de vista bastant partidista i s'ha confós tant la gent com també els mateixos professionals, i nosaltres, en aquest sentit, creiem que de la legítima defensa dels interessos sindicals respecte a un model de relacions laborals determinades en el sector sanitari se n'està fent molta demagògia, s'està confonent i generant incertesa i inseguretat als ciutadans. Creiem que això és perillós, entre d'altres coses, perquè vostè també ha parlat de si en funció de la patologia es deriva un a un lloc, un altre a l'altre, per carregar el cost del servei. Jo crec que això no contribueix a res. Jo entenc que pot haver-hi diferents models i que cada grup pot tindre un model perquè considera que aquest model pot ser bo o dolent, o perquè és el seu model en funció del seu partit, però si s'avaluen els resultats, jo crec que avui no estem en disposició de dir que aquest model tingui uns resultats negatius i que no s'atengui els ciutadans com es mereixen.

És per aquest motiu que el nostre Grup considera que aquestes fórmules de gestió en què es permet als professionals gestionar aquestes àrees bàsiques de salut són uns models que, de moment, estan donant bons resultats; esperem aquest Informe del conseller i del Departament de Sanitat per tal que ens avalui amb uns indicadors més fiables quins són aquests resultats, i, per altra banda, també, hem de fer-ho amb una equiparació de l'ICS, perquè vostè també parla de l'ICS, però també s'ha de replantejar quin és el paper de l'ICS, perquè nosaltres entenem que cal un nou replantejament de l'ICS, tant de la seva naturalesa com de les funcions. És el principal proveïdor del sistema, però tampoc s'ha caracteritzat mai per ser un gran gestor ni perquè de la gent que és atesa a molts centres d'atenció primària no rebi queixes; tots nosaltres hem rebut moltíssimes persones que es queixen de retard en les proves diagnòstiques, de pocs temps de visita, de retard en moltes consultes mèdiques, uns són de l'ICS i uns altres no. Per tant, crec que cal avaluar tots aquests indicadors, cal avaluar els resultats, i en funció d'això, doncs, prendre una determinació. Per tant, esperem que des del Departament rebem aquests informes i puguem posicionar-nos, tot, ja, dient que per part del nostre Grup trobem positiva aquesta fórmula de gestió i, per tant, vam votar a favor l'any 95 la Llei de modificació de la Llei d'ordenació sanitària per tal de permetre als professionals que gestionin aquestes àrees bàsiques. De moment, creiem que s'estan gestionant bé, i, per tant, no creiem que s'hagi de modificar aquesta Llei, eh?, i per aquest motiu nosaltres votarem en contra, per dos motius, per un motiu de fons i per un motiu de tramitació. Entenem

que, tot i que avui s'aprovi aquesta presa en consideració, no donaria temps a aprovar-se la Llei, i, per tant, creiem que no cal incidir massa en aquest tema, sinó que, senyor president, anunciem el vot en contra del nostre Grup.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula ara la il·lustre diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats i senyores diputades, la posició del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi serà de votar a favor d'aquesta presa en consideració, però no perquè estiguem d'acord en els arguments que ha explicat la diputada senyora Comas, sinó perquè sí que és veritat que creiem que hi haurien algunes coses que caldria canviar per millorar i per donar garanties als ciutadans que, doncs, hi ha un control públic sempre de la gestió pública, i un control de la gestió tant pública com menys pública, o pública no directament feta per l'Institut Català de la Salut, i que cal donar garanties en aquest sentit als ciutadans.

De fet, la Proposició de llei no és que ens agradi massa quant al seu text. Per tant, si s'arribés a tramitar, cosa difícil a aquestes alçades de la legislatura, doncs, nosaltres, per la nostra part, doncs, intentaríem amb les nostres esmenes donar-hi la volta considerablement. Però, en tot cas, creiem que la presa en consideració sí que, doncs, l'hem de fer, perquè creiem que hi han coses a millorar, perquè des del nostre Grup pel que apostem és perquè els poders públics garanteixin una gestió sanitària de qualitat i eficaç, això és el que hem de garantir des dels poders públics.

I també creiem que s'ha perdut un temps preciós en la transformació de l'Institut Català de la Salut per adaptar-lo a les noves necessitats que té la societat catalana, i també és veritat que l'Institut Català de la Salut té magnífics professionals i té magnífics centres, però que ha quedat afeblit en tot aquest procés, i, a vegades, els professionals han quedat desmotivats, i l'Institut Català de la Salut ha de tenir oportunitats de fer encara més bona gestió en l'atenció primària.

I també creiem que existeixen altres models públics que no són els de l'Institut Català de la Salut, directament, que funcionen bé, com poden ser els centres d'atenció primària gestionats pel Pamem, de l'Ajuntament de Barcelona, o pel Parc Sanitari Pere Virgili, que és una empresa pública, o per l'Ajuntament de Badalona, o el grup SAGESA, de Reus, o pel Consorci del Baix Empordà, que és el CABE. Totes aquestes gestions d'atenció primària creiem que són, doncs, bona gestió i que els resultats, doncs, a manca d'aquest estudi que necessitem tenir tots, comparatiu de debò, i que necessitem poder analitzar com a grups polítics fent un exercici de responsabilitat, doncs..., la satisfacció dels ciutadans en aquest sentit és bona.

El que també és veritat és que nosaltres no estem a favor d'una diversificació acrítica i sense criteris o sense

raons que expliquin els suposats avantatges del perquè de la diversificació, no? Creiem que és prioritari, sobretot, que l'Institut Català de la Salut i altres entitats públiques, i sota supervisió pública sempre, puguin gestionar CAP i que ho poden fer amb molt bons resultats, i que fora també dels entorns públics cal valorar cas per cas, amb el cas de les entitats de base associativa també cal valorar cas per cas, i donar, sobretot, en tot moment màximes garanties davant del que pogués ser una possible mercantilització de l'assistència, eh?, mitjançant la generació de beneficis que podria posar en entredit la qualitat d'aquesta, de la sanitat pública. Això és el que cal, posar totes les garanties i tot el que és l'obligació dels poders públics en aquest sentit.

I creiem que també hi ha polèmica, hi ha una polèmica entorn de la diversificació de l'atenció primària, però aquesta polèmica s'ha vist agreujada, sobretot, també, per la sospita que hi puguin haver grups de pressió, doncs, que intenten prendre posicions, i davant d'una perspectiva d'un futur canvi de govern a la Generalitat. Per exemple, no estem a favor que, doncs, una àrea bàsica de l'Ajuntament de la ciutat de Barcelona sigui gestionada per Mutuam, que és una mútua, no és una gestió directament ni pública ni directament d'una administració pública de caràcter local, ni res semblant al que abans anomenava, però una gestió, fins i tot, que el mateix Plenari del districte de l'Ajuntament de Barcelona, doncs, ja per unanimitat va dir que havia de ser una gestió pública, que no es volia aquesta gestió per part de Mutuam, fins i tot amb els vots dels consellers de Convergència i Unió i de tots els grups presents a l'Ajuntament. I ara sabem que el Servei Català de la Salut insisteix a donar aquesta gestió a Mutuam en contra de l'opinió, doncs, del Plenari del districte i de l'opinió del mateix Ajuntament. Això creiem que no ha de ser possible i que no s'ha de poder donar. Per tant, modificacions en la Llei que això, doncs, aquestes garanties de control dels poders públics, hi han de ser sempre, doncs, creiem que és molt important que s'hi puguin donar, perquè, clar, no és una qüestió només de si hi han entitats de base associativa o no, que són uns quants exemples i que són..., sinó que també és veritat que, la gestió de la primària, la porten aquestes entitats, com poden ser algunes mútues, que, tot i estar a la xarxa hospitalària d'utilització pública, com pot ser la Mútua de Terrassa, per posar-ne un exemple, doncs, són més sector privat, potser, que sector públic.

I no parlem, i no ho poso en aquest paquet, ni de la gestió de les àrees bàsiques de salut que pugui fer l'Hospital Clínic o que pugui fer l'Hospital de Sant Pau. Per nosaltres això és gestió pública i el que cal és, en tots els casos, garantir que els ciutadans tenen equitat en l'accés, que tenen l'accés a les mateixes proves diagnòstiques i que tenen una sanitat de qualitat i sense diferències per pertànyer a una àrea bàsica de salut o per pertànyer a una altra. I, sobretot, transparència i control dels resultats en salut. Creiem que això és molt important: la transparència i el control i l'avaluació dels resultats de cada tipus de gestió i dels resultats, en definitiva, de salut. Una vigilància estricta en aquest sentit des dels poders públics. I això és el que cal garantir.

També cal dir que dintre del que és la Proposició de Llei, per exemple, no veiem massa clar el tema, doncs, de

què es fa amb el personal adscrit al que ara són les entitats de base associativa que la Proposició de Llei, doncs, fa desaparèixer. Nosaltres no és que vulguem fer desaparèixer les entitats de base associativa, el que volem és garantir, com deia abans, aquest control públic de la gestió de l'atenció primària i aquesta avaluació i transparència a la gestió de l'atenció primària. Que això és el més important.

Però, és clar, per exemple, una de les coses que creiem que cal, dic, posar-hi una alerta, és el tema de quin accés tindria el personal adscrit en aquests moments a les entitats o empreses que tenen en aquests moments adjudicada la gestió de l'atenció primària, però que no s'ha de fer, evidentment, i, com a primera cosa, doncs, garantir que hi ha d'haver una igualtat d'accés a la funció pública. El que no pot ser és que se'ls doni accés per una via diferent a la que pot ser, en qualsevol cas, l'accés a la funció pública per part de tots els funcionaris o personal laboral al servei de la sanitat pública.

En definitiva, nosaltres creiem que els ciutadans sobretot el que volen són uns serveis sanitaris i uns serveis d'atenció primària de qualitat accessibles i amb més prestacions que els actuals amb la certesa que hi ha una supervisió i un control públic que garanteixin i donen seguretat a l'ús dels recursos públics. Creiem que això és el que és bàsic, i també, com deia abans, transparència i conèixer comparativament els resultats de funcionament de tots els centres. Que això és una cosa que en aquest Parlament s'ha aprovat i que tenim encara pendent de fer i que, si no es fa en aquesta legislatura, creiem que és una assignatura pendent important per a la següent legislatura.

En tot cas dir, doncs, que donarem suport a la presa en consideració en tant que és una presa en consideració, però que en cas que es tramités, doncs, nosaltres, les esmenes i les modificacions les faríem en el sentit que he explicat del posicionament del nostre Grup.

Gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom de Convergència i Unió, té la paraula, ara, l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Fernández Burgui.

El Sr. Fernández i Burgui

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada... Bé. La Llei 15/1999 de juliol, d'ordenació sanitària, va confirmar un model, un model d'ordenació sanitària, vertebrat posteriorment a través del Servei Català de la Salut, com a assegurador universal del sistema públic, mitjançant la Llei de modificació de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya 11/1995, de 29 de setembre, que és la que la seva modificació parcial intenta, sobretot, no canviar, és desvirtuar del tot. Model en què no m'estendré en la seva estructura, funcions i finalitats, perquè ja és prou conegut de vostè i de tots els altres diputats.

La necessitat d'organitzar els serveis i d'optimitzar la utilització dels recursos exigeix la diversificació de proveïdors i de fórmules de gestió per tal que, tenint en compte el nivell d'adequació de cada fórmula de ges-

tió a les necessitats i serveis sanitaris, així com a les condicions d'oferta dels serveis, s'aconsegueixi la màxima eficiència en la gestió de recursos, la màxima qualitat en les prestacions de serveis, així com el compliment del principi d'equitat amb l'accés. Paral·lelament, per a aquest bon funcionament d'aquest model cal que el CatSalut, el Servei Català de la Salut, exerceixi, com de fet fa, les seves funcions d'integració, de coordinació i d'avaluació de serveis.

Tenint en compte aquest model i el corresponent marc de funcionament, la provisió de serveis sanitaris no es determina d'una manera o d'una perspectiva subjectiva que tingui en compte el tipus de titularitat de l'entitat que produeix les prestacions i serveis, sinó d'acord amb uns criteris i objectius de qualitat i d'idoneïtat de la fórmula de gestió i en base a paràmetres que permeten objectivar els requisits d'eficiència, qualitat i equitat en la provisió dels serveis sanitaris a contractar, així com en la posterior avaluació dels resultats aconseguits.

Dit això, voldria fer-li dues consideracions. La primera, també, com han dit els altres diputats que m'han precedit, pot ser l'oportunisme d'aquesta presentació, evidentment a conseqüència, també, de la interpellació i de la Moció subsegüent del mes de febrer, tot respectant la seva legitimitat i la seva coherència en les propostes del seu Grup de fa molt temps en aquest camp; però, avui, tots fem foc d'encenalls i parlem de la present consideració d'una llei que òbviament no podrem seguir-ne el tràmit, i, com han dit, es podria haver fet al principi de legislatura o es farà al principi de la pròxima.

En segon lloc, el vot en contra ja el tenien el 20 de setembre quan es va fer la modificació de la Llei. Ha seguit en una sèrie de debats en nombroses ocasions, tots els hem fet i sempre han acabat en solitari, perquè si ho ha vist avui està en solitari... Diran que donaran suport..., i a mi em sembla, ja tindrà els seus motius per donar suport a aquesta presa en consideració i caure en aquest oportunisme; però, en el fons, tots li han dit que no estan d'acord amb aquest discurs –que ho ha mencionat molt bé el senyor Benach– de perversió del que és públic i privat. A més, va en contra de la realitat històrica i sociològica de Catalunya: està oblidant que això és absolutament diferent de la resta de l'Estat i de molts altres punts.

En un principi també es va fer el mateix discurs negatiu en contra de la XHUP. Ara ningú dubta que la XHUP és un bon sistema públic i tothom està content de la XHUP.

La ciutadania, realment, si ho mira i parla, majoritàriament vol universalitat, eficàcia, qualitat i equitat, i no li preocupa realment la titularitat dels proveïdors, si no és que és amb algun contingut polític.

Deia si avantatges o desavantatges. Jo li diria: ni avantatges ni desavantatges respecte a la qualitat, perquè la qualitat no depèn de la titularitat. I, ben segur, per aprofitar la gran riquesa d'institucions a la societat civil que caracteritza al nostre país, que això és un gran avantatge que s'ha d'aprofitar. A part, és evident, i ja ho direm també, que l'ICS no pot assumir la totalitat d'aquesta assistència sanitària.

Quant a l'Hospital Clínic, en realitat no té res a veure amb aquesta modificació que fa vostè de la Llei. Es pot deixar l'Hospital Clínic fora del servei sanitari públic, sigui amb la titularitat que té o no? No. Tenim possibilitats d'assumir-lo per l'ICS? Tampoc. Els problemes de la sanitat no són només de Catalunya i del nostre sistema, sinó d'arreu del món i en diferents sistemes sanitaris. I la solució és la que ha donat també el diputat Benach: és que ens hem de seure a parlar dels problemes sanitaris, perquè no és..., el sistema sanitari nostre és bo i està molt ben considerat, fins i tot copiat. Té problemes? També en tenen els altres.

Estic d'acord amb el senyor Benach que la defensa de la sanitat pública no és privativa de vostès: tots volem una sanitat pública de qualitat. Potser anirem per camins diferents, ja li ho va dir el conseller.

Ateses totes aquestes consideracions, es considera injustificada, doncs, aquesta Proposició de llei, especialment la proposta de l'article 2 de suprimir l'article 7 de la Llei, mitjançant el qual s'afegeix la disposició addicional desena a la Llei 15/1990, de 9 de juliol.

Així mateix considerem inassumible el seu article primer. D'una banda, perquè la seva incorporació a l'article primer de la Llei d'ordenació sanitària, des del nostre punt de vista, no seria formalment correcta. I, d'altra banda, perquè voler fer pivotar tot el model sanitari al voltant de l'ICS no s'adiu amb el model sanitari existent tradicionalment a Catalunya, i a més representa un canvi substancial de la política sanitària, que no respondria a la necessitat d'optimitzar tots els recursos existents a Catalunya.

Tot i això cal assenyalar, com ja ho han dit anteriorment també, que l'ICS és, sens dubte, el proveïdor majoritari del sistema que gestiona al voltant del 78% dels equips de l'atenció primària i el 30% dels hospitals d'aguts.

Pel que fa a l'article 3, ja existeix el Decret al qual es refereix aquest article. És el Decret, li ho dic, 345/2001, de 24 de desembre. Evidentment aquest Decret pren com a referència la legislació sobre contractes de les administracions públiques, per la qual cosa és innecessària la inclusió d'aquesta provisió a la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya.

Amb relació al darrer apartat d'aquest article, segons el qual els contractes haurien d'establir els mecanismes d'avaluació de qualitat dels serveis que, en els convenis i contractes de serveis sanitaris, fets pel Servei Català de la Salut, ja s'hi inclou una clàusula d'avaluació de resultats i de la qualitat dels serveis; per tant, ja està.

L'article 4 manté pràcticament íntegre la redacció de l'actual disposició addicional dotzena de la LOSC suprimint –i això és el més important del seu discurs– la locució «amb qualsevol entitat públiques o privades». Aquesta supressió posa en dubte tot el nostre sistema o model sanitari, en el qual, com ja he assenyalat abans, el caràcter de la titularitat pública o privada de l'entitat que gestiona el servei no constitueix una condició que pugui garantir l'eficiència i la qualitat de la provisió dels serveis sanitaris.

La resta d'articles i de disposicions transitòries també les considerem inassumibles, atès que parteixen de la base d'un model sanitari basat en una fórmula gairebé exclusiva de l'ICS, la qual cosa suposa un desconeixement de la realitat sanitària existent a Catalunya. Com hem dit, només el 30% dels llits d'hospitals d'atenció a malalts aguts són de l'ICS. Fet que evidencia la impossibilitat d'atendre la població, a tota la població, només amb els recursos d'aquest organisme. Voler ignorar la realitat d'una xarxa d'utilització pública que gaudeix de fruits històrics de les iniciatives de diverses institucions —de l'Església, d'entitats cíviques, consistoris, fundacions i moltes més— és, a més a més d'un malbaratament de recursos, un error de desaprofitalment de les infraestructures que la societat civil catalana ha posat, mitjançant el finançament públic i l'accés universal, al servei de tots els ciutadans de Catalunya. Precisament la diversitat de cultures organitzacionals dels centres de la xarxa sanitària d'utilització pública és una riquesa de la qual no ens podem permetre el luxe de prescindir.

És per totes aquestes consideracions que, òbviament, el nostre Grup votarà en contra de la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(La Sra. Comas d'Argemir i Cendra demana per parlar.)

El president

Senyora Dolors Comas...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'oradora.)...amb relació al que s'ha qualificat d'oportunisme la presentació d'aquesta proposta...

El president

Un minut...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...i altres grups també han dit que era extemporània o que el procediment de tramitació no permetria la seva discussió.

Permeti'm, en tot cas, recordar que hem presentat una iniciativa legislativa pròpia d'un grup parlamentari en temps i forma i que, si hi hagués voluntat de tirar-la endavant, es podria fer a través del procediment d'urgència, evidentment.

Per tant, nosaltres entenem que no ha sigut oportunisme, que està dintre de la mateixa lògica i del Reglament del Parlament i que, per tant, doncs, si aquest és el motiu per alguns grups de criticar la proposta, evidentment, doncs, hi han altres motius que han afegit; però aquest, evidentment, no pot ser-ho de cap de les maneres.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Anem a trucar a votació. *(El Sr. Fernández i Burgui demana per parlar.)* Sí, senyor Fernández Burgui...

El Sr. Fernández i Burgui

Gràcies, senyor president. Només volia dir, potser, la paraula «oportunisme». Vol dir que en el context actual potser, com ha dit algú, això del moment dels vots i tot això era el moment de presentar-la ara. També li he reconegut que això és conseqüència, segurament, que el resultat de la interpellació i la Moció del mes de febrer per a vostès no va ser satisfactori i tornen ara, amb la modificació de la Llei, al que no es va fer via Moció.

Gràcies.

(Remor de veus. Pausa.)

El president

Sotmetem a votació la presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació parcial de la Llei 15/1990, de 9 de juliol, d'ordenació sanitària de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Prego a les senyores i senyors diputats que romanguin en el seu escó.

Proposició de Llei de modificació del Decret legislatiu 1/1993, de 9 de març, sobre comerç interior, pel qual s'aprova la refosa en un text únic dels preceptes de la Llei 1/1983, de 18 de febrer, i la Llei 23/1991, de 29 de novembre (presa en consideració) (tram. 202-00193/06) (retirada)

Ha sigut retirat el punt quinzè de l'ordre del dia.

Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de Llei orgànica de transferència dels serveis meteorològics situats a Catalunya que depenguin de l'Estat (tram. 271-00017/06)

I ara estem ja en el setzè, que és la designació dels diputats que han de defensar la Proposició de Llei orgànica de transferència dels serveis meteorològics situats a Catalunya que depenguin de l'Estat.

D'acord amb l'article 140.3 del Reglament, el Ple ha de determinar per majoria absoluta el nombre de diputats que s'han de designar. La proposta dels grups és de tres, que si no suscita cap objecció podria ser aprovada per assentiment.

Els diputats proposats són els il·lustres senyors Josep Rull i Andreu, Xavier Vendrell i Segura i la senyora Montserrat Tura i Camafreita.

És aprovat per assentiment?

(Pausa.)

Moltes gràcies.

Designació de tres vocals del Consell Assessor de Protecció de Dades de Catalunya (tram. 284-00017/06)

El dissetè punt, també, és la designació de tres vocals del Consell Assessor de Protecció de Dades de Catalunya. S'ha fet avinent a aquesta presidència que es demana que la votació sigui electrònica i secreta, per tant, així ho farem i prego als serveis electrònics de la cambra que disposin –que disposin– aquest mecanisme.

Prego a la secretària primera que doni lectura dels tres candidats, i farem votació per cada un d'ells.

La secretària primera

Els tres candidats són els següents: senyor Enric Colet i Petit, senyor Josep Cruanyes i Tor i senyor Lluís Sanz i Marco.

El president

Per tant, ara sotmetrem a votació la candidatura del senyor Enric Colet i Petit.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

A continuació el senyor Josep Cruanyes i Tor.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 124 vots...

(*Forta remor de veus.*)

Prego als serveis de la cambra que esborrin el que ha sortit a la pantalla.

(*Persisteix la remor de veus.*)

Torno a insistir als serveis de la cambra que ho situïn en votació secreta.

Moltes gràcies.

I demano disculpes a les senyores i als senyors diputats perquè, a part del fet anecdòtic, és una errada greu.

Tornem a situar la votació del senyor Josep Cruanyes i Tor.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 123 vots a favor, 3 en contra i 3 abstencions.

A continuació la candidatura del senyor Lluís Sanz i Marco.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 110 vots a favor, 13 en contra i 6 abstencions.

Interpellació al Consell Executiu sobre quina valoració fa de la política general realitzada a Catalunya durant aquesta legislatura i les seves conseqüències de futur (tram. 300-01145/06)

El divuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre quina valoració fa de la política general realitzada a Catalunya durant aquesta legislatura i les seves conseqüències de futur. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la presenta l'illustre diputat senyor Joaquim Nadal.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats, si han de sortir de l'hemicicle, facin-ho ja, amb celeritat i amb silenci, perquè anem a començar la defensa de les interpellacions en nom del senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Senyor president...

El vicepresident primer

Senyor Nadal, té la paraula, sí, perdó.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el desenvolupament d'aquest Ple evidencia –i ho farà més encara el proper Ple, el de la darrera setmana de juny– que estem clarament en un final de legislatura. El mateix president del Parlament, que ens anuncia una conferència per al dia 1 de juliol, titulada «Balanc d'una legislatura», acredita que estem en aquest moment final. I en aquest moment final, i amb presses i amb voluntat a corre-cuita d'aprovar lleis, grans i petites, importants i no tan importants, sectorials i més centrals, ens sembla un bon moment per plantejar un conjunt de qüestions, problemes de la legislatura i un intent breu de balanç.

En un país sense fronteres per l'obra ben feta, «un país de *glamour*», diria algun conseller, «i de revista» –«de referència per Califòrnia», diria el president–, hi ha lloc per a la crítica i el debat polític, o qualsevol opinió discrepant serà liquidada, com ho ha sigut diverses vegades en aquesta legislatura, per catastrofista i negativa? Sé que aquesta és la temptació que tenen el senyors del Govern, i que l'han tinguda sempre, però la mateixa manca de crítica, de sentit crític, apareix com un des símptomes del final d'un model, d'un final d'etapa que se certifica cada dia.

Estan tan convençuts que el balanç de vint-i-quatre anys, en els darrers quatre anys, permetrà que aquests darrers quatre anys s'inscriguin amb brillantor en el seu personal, polític i col·lectiu full de ruta? Vam començar la legislatura amb uns resultats ajustats, molt nous com a resultats, en un cert sentit. Els ciutadans catalans ens donaven, a tots i a totes els membres d'aquesta cambra, l'oportunitat d'aprofitar la pròrroga que els atorgaven

per endreçar les coses, per ordenar aspectes institucionals, aspectes reglamentaris de marc, de regles del joc, per fer balanç, per fer dissabte, per posar ordre, i en aquests darrers quatre anys han pervertit en bona part tot el llegat, tota l'herència i s'han venut una part important dels arguments per un plat de lleties.

Agafó, només a títol d'exemple i exemple sectorial, no menor però sectorial, dos casos. No és simptomàtic que un servei, eficaç i acreditat, com els Bombers de la Generalitat, pengi ara del fil de la precarietat dels mitjans materials i dels seus sistemes organitzatius? No és preocupant que es denunciï l'estat de saturació i de precarietat i risc de les presons catalanes just en el moment que tothom aposta per la justícia ràpida i de proximitat? No cal el recurs fàcil de desacreditar o de matar el missatger, sigui qui sigui el missatger, un sindicat, un partit polític, un diputat, una diputada o un ciutadà o una ciutadana de Catalunya, la qüestió clau és saber si en les qüestions més generals, no tan sectorials com aquestes que he agafat com a exemple, en una visió de conjunt, en un balanç global, vostès amb la seva responsabilitat de Govern han sabut i han pogut o no subratllar les potencialitats, donar impuls a l'ambició, projectar el país cap enfora, crear un clima moral, de moral, un panorama engrescador.

No és tant qüestió de mirar el país, l'estat del país, com la incidència de les polítiques en el país, i aquí és on el balanç coixeja amb molta evidència: per les oportunitats que s'han perdut, per les infraestructures que s'han ajornat o simplement no s'han fet, pel balanç negatiu, euro a euro, d'un model de finançament, per la pèrdua de temps i d'illusió, per la poca capacitat i potser voluntat d'abordar els grans temes de fons de país, per la nul·la voluntat de subratllar la lleialtat institucional i la cooperació entre les administracions.

Fa quatre anys tenien diverses opcions i van rebre diverses ofertes i van triar la pitjor fórmula. Triar com van triar, i ara rectifiquen a corre-cuita, fa encara més evident la sensació de reculada, de retrocés, d'haver entrebancat el país.

El nostre balanç mesurat vol assenyalar quatre grups d'insuficiències: una de caràcter general, de marc, de fre de l'autogovern, de manca de voluntat de desplegament legislatiu, per més que s'hagin fet moltes lleis, però no han fet, no han volgut fer, no han sabut fer amb vint-i-quatre anys la Llei electoral. No han fet, no han volgut fer, no han sabut fer, no tant ja només l'organització territorial de Catalunya, com la descentralització territorial del Govern de la Generalitat. No han volgut incidir amb l'acció de govern en la millora i la modernització del món local. No han aplicat transparència i agilització dels organismes i dels mecanismes parlamentaris, sigui internament el Reglament de la cambra, sigui en els òrgans de control, auditoria, seguiment, per exemple la Sindicatura de Comptes. En més d'una ocasió han ignorat la voluntat del Parlament, amb menyspreu institucional alguna vegada, pel que fa al compliment de resolucions, pel que fa a la tramesa d'informació, pel que fa a la validesa de les dades trameses. I no és pas la qüestió menor, sinó la major, la manca de voluntat, potser condicionada, de reforma de l'Estatut com a conseqüència del pacte amb el Partit Popular.

Mancances de planificació, de preparació del país, d'clarar quin país volem, cap on volem anar, cap on el volem portar en el terreny de les infraestructures, amb iniciatives de caràcter molt parcial, amb manca absoluta de tramitació dels deguts plans territorials; deguts, que ens els deuen, que els deuen a tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya per manca de planificació dels recursos hidràulics del país. I, fruit d'aquesta manca de planificació, un pla que no ens ve d'aquí sinó que ens ve de fora posa tot el país potes enlaire per manca de voluntat de crear l'equilibri territorial, per manca absoluta d'una política industrial.

En el terreny d'una administració no eficaç, no prou bona, dolenta en molts aspectes, burocratitzada en molts casos en el terreny del personal, de la política de personal, de les dotacions de places, dels concursos, de l'«apantallament» fins a les últimes conseqüències, la manca d'incentius a la funció pública, la manca d'estímuls per una carrera professional, la manca de criteri polític per a la mobilitat del personal, la parcialitat en els concursos, la ingerència en les dotacions de places, la manca de criteri pel que fa a l'Escola d'Administració Pública, les desviacions pressupostàries i de criteri i de voluntat pel que fa a l'Administració Oberta de Catalunya, als concursos amb relació a aquesta Administració i, en molts aspectes, la gestió pressupostària.

I mancances en la política social i cultural. Moltes més paraules que fets en les polítiques de suport a les famílies, moltes més paraules que fets, molts més copets a l'esquena que política real; manca d'ambició i de visió global en les polítiques socials; manca d'idees, de creativitat, de propostes, potser també de diners, però molt més d'idees i de creativitat en l'àmbit de la cultura; canvis i reorientacions equivocats en la política educativa, pel que fa a la gestió i direcció dels centres; pel que fa als incentius a la qualitat de l'educació; pel que fa als estímuls professionals per als docents; pel que fa a la voluntat real de tenir una xarxa d'escoles dignes, de centres eficients, d'escoles amb capacitat de crear una xarxa d'escola pública, eficient i estimada; pel que fa a les polítiques d'atenció als discapacitats, la política de gent gran, l'ajut a domicili, les places geriàtriques o l'habitatge social i de lloguer.

I acabo amb un parell d'exemples concrets. En el terreny de la llengua i de la cultura, per exemple, ens trobem amb la següent paradoxa, evidenciada ahir i aquestes setmanes amb les manifestacions del president de la Generalitat sobre el tema de la llengua. La llengua catalana està en el seu moment de coneixement més alt, just quan retrocedeix el seu reconeixement; avança el coneixement, retrocedeix l'ús social.

I la descripció d'aquests fets no pot anar a la recerca, a la cacera de culpables, d'unes causes que no són les reals i no pot amagar responsabilitats: en el terreny de la planificació de l'oferta educativa, en el marc de l'acollida i en el terreny de la dotació suficient dels estímuls i mecanismes per a fer estimar la nostra llengua.

En el cas de l'escola i de l'escola pública, no fa ni quaranta-vuit hores, un comentarista d'un diari en català ho deia molt clarament: «L'ensenyament és el pinyol, i ho serà cada cop més, de les societats avançades. Si

no tenim» més escoles, més instituts i més universitats, «i uns instituts, unes escoles i unes universitats potents deixarem de ser competitiu, no anirem enlloc. Igualment des d'un punt de vista cultural, social i democràtic. Cal posar remei a la concentració d'immigrants en determinats centres públics, cosa que impedeix als mestres fer la seva feina amb eficàcia i propicia la fugida cap a altres escoles de totes aquelles famílies que poden. Les escoles concertades han d'assumir d'una vegada la seva quota de responsabilitat; la Generalitat ha d'obligar les concertades», deia Marçal Sintes a l'*Avui*.

I en l'exercici de les atribucions de la Generalitat, la Generalitat ha d'administrar recursos, capacitats i atribucions de tal manera que en l'aplicació dels recursos públics es produeixi la difícil equació, l'equilibri no fàcil, entre la garantia plena de la llibertat dels pares i l'equitat màxima per als pares que no tenen la plena llibertat de triar.

El vicepresident primer

Senyor Nadal...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Acabo. Qualitat i equitat a l'escola pública són condició indispensable per a l'equilibri d'un sistema que vol fer també confiança, amb acord, a l'escola privada concertada.

I acabo, senyor president, simplement dient que en el nostre balanç provisional, aquest és un balanç simplement crític, no catastrofista, mirant més a les polítiques que no pas a l'estat del país, perquè, en bona part, el país va com va, malgrat el Govern i malgrat el que ahir digué el president de la Generalitat. En parlarem en el torn de rèplica.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nadal. Per al torn de rèplica, en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller en cap, senyor Artur Mas.

El conseller en cap (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Sí. Senyor president, senyores i senyors diputats..., evidentment, vostè, senyor Nadal, deia que la seva intervenció no s'havia d'interpretar des d'un punt de vista de crítica catastrofista. Obviament també la crítica és perfectament legítima, fins i tot és saludable, jo crec que és molt necessària, perquè la crítica, doncs, a tothom –a tothom– l'estimula a millorar. I, per tant, alguna crítica que jo li faci, a vostè, també l'ha d'interpretar d'aquesta manera, eh?, com un estímul perquè vostè millori la seva percepció sobre el que és, diguem-ne, l'acció de govern en el seu conjunt.

Vostè parteix..., diguem-ne, d'una premissa que a mi em fa sospitar que la seva voluntat final no és tan constructiva com sembla. Perquè, és clar, vostè diu: «No ens fixem en el país, no ens hi fixem, el país és igual...»

(*Veus de fons.*) No, no; vostè ha dit això: «En el país no ens hi fixem, fixem-nos en les polítiques del Govern, el país ja està bé», vostè ha dit. (*Veus de fons.*) Sí, vostè ho acaba de dir: «El país ja està bé; déu n'hi do, el país; funciona prou bé, no ens hi fiquem.»

Per què, per què vostè no s'hi vol ficar amb el país? Sap per què no si vol ficar? Perquè és veritat que el país està en una bona situació. Aquesta és la realitat. I aleshores vostès acaben de reblar l'argument i diuen: «No, és clar, el país està bé, però..., malgrat el Govern», no?

Vostès es recorden quan governaven el conjunt d'Espanya i deien... (*Veus de fons.*) No, no, si no és una crítica això, si no és una crítica; no es preocupin que no és una crítica. Vostès es recorden quan governaven i les coses, en alguns moments, anaven relativament bé..., vostès es recorden que aleshores deien que el Govern espanyol, del PSOE, era un govern que contribuïa que les coses anessin bé? D'això segur que es recorda, no? I, segurament, era veritat –i, segurament, era veritat. I nosaltres els ho vàrem reconèixer en diferents ocasions. Perquè és impossible que un país vagi bé, com vostè diu, que la situació sigui bona, que la situació sigui correcta..., ei!, malgrat les mancances, les debilitats, els errors que es puguin cometre, que lògicament també hi són, malgrat les insuficiències que hi puguin haver des del punt de vista de l'acció de govern.

Tot això, evidentment, es reconeix, no? Però, escolti, vostè..., ni vostè s'ho creu, això. No vostè es creu que el país estigui bé i que el Govern ho faci tan malament. Perquè si el país està bé, en part és gràcies a la societat del propi país; per tant, en el nostre cas, a la ciutadania de Catalunya, a la seva societat organitzada, a la seva societat civil, a moltes institucions públiques i no públiques, a l'energia i a l'empenta de moltíssima gent a títol individual. Evidentment, això són factors que expliquen que el país vagi bé, no? Però, a més a més –a més a més–, va bé perquè el Govern també ho fa bé, senyor Nadal. «Bé» no vol dir que no s'equivoqui, atenció!, evidentment que el Govern s'equivoca i evidentment que en algunes ocasions, el Govern, probablement, doncs, hi ha coses que no hi arriba del tot. Això també és veritat. I si vostè vol, en podem parlar, d'això.

Ara, dit això, escolti, el Govern contribueix d'una forma molt decisiva que la situació del país sigui bé. Permeti'm que jo li expliqui alguns exemples, perquè això, més enllà del discurs i de les paraules, ha de venir una mica il·lustrat.

S'han publicat fa molt poc les dades sobre l'atur. (*Pausa.*) Això és així, no? Doncs, escolti, feia molts anys que no hi havia unes dades d'atur tan favorables en un moment en què el context econòmic internacional és d'una gran incertesa i d'una gran debilitat. I si l'economia catalana i l'espanyola, per cert, creixen bastant més que la mitjana de la Unió Europea és que algunes coses, col·lectivament, devem estar fent bé, perquè, si no ho féssim col·lectivament una mica bé, no tindríem la situació que tenim.

És evident que no havíem fet tot el que havíem de fer ningú –ningú–: ni el Govern català, ni els governs es-

panyols de diferent signe, en l'àmbit de la família, tot i que alguns, en el discurs sobre la família, feia molts anys que hi insistíem i d'altres s'hi han apuntat una mica més tard. Però també és veritat que, des del punt de vista de l'acció concreta, s'havien de reforçar aquestes polítiques.

Però, és o no és veritat que per primera vegada, en aquesta darrera legislatura, s'ha posat l'accent en la política familiar? Això és innegable, senyor Nadal, perquè només es tracta de passejar-se pel carrer i de parlar amb la gent. I la gent t'ho diu: «Escolta, aquestes subvencions que dona avui la Generalitat per a famílies amb criatures de menys de tres anys o de menys de sis, si són famílies nombroses...» Això és la primera vegada que es fa. Per tant, la política familiar avui està més reforçada que no pas abans, perquè hem tingut més diners per concentrar en aquestes polítiques, que no són una estricta competència nostra, però que són responsabilitat nostra, òbviament.

I exactament igual en l'àmbit, per exemple, doncs, de les residències de gent gran. Nosaltres vàrem assolir un compromís: set mil places de residència, en aquesta legislatura, de gent gran. Ho hem complert; hem complert. I s'ha fet un sobreesforç, en aquest sentit, molt important.

En el terreny de les infraestructures, que vostè diu que queden coses per fer... Home!, és clar, que queden coses per fer! –és clar, que queden coses per fer! I les farem, no? Però, escolti, negar que avui l'esforç en matèria d'infraestructures que s'està fent per part del Govern de la Generalitat és molt intens, això, és negar l'evidència. I quan es nega l'evidència, al final el que passa és que se'ls veu el llautó, la gent se'n adona, perquè és veritat que en aquest moment la Generalitat de Catalunya fa un gran esforç en matèria d'infraestructures.

Escolti, si estem apujant els pressupostos d'inversió un 25% cada any, com vol que això no es noti? Això es nota en matèria de regadius a tot arreu de Catalunya, a totes les zones agrícoles del nostre país; es nota en les infraestructures de transport públic. Escolti, avui el Govern de la Generalitat, a càrrec al cent per cent seu, des del primer euro fins a l'últim, perquè ningú més hi ajuda, està fent la línia de metro més important de tot Europa. S'està construint –s'està construint. No és una promesa que es fa per part del Govern de fer no sé què en la propera legislatura: s'està construint la línia més important de metro de tot Europa. A part, lògicament, de seguir millorant les nostres infraestructures de ferrocarrils tradicionals, concretament dels ferrocarrils de la Generalitat, no?

S'està acabant o no s'està acabant l'atenció primària en l'àmbit sanitari? S'està acabant, a la mateixa ciutat de Barcelona. Ens vàrem comprometre que en aquesta legislatura finalment s'acabaria, és veritat; hi ha hagut uns certs retards, també és veritat; alguns d'aquests retards han estat centrats en la ciutat de Barcelona, també és veritat; però, escolti, això s'ha arreglat. Per tant, un govern que arregla una debilitat que hi havia és un govern que actua o que no actua, en un àmbit tan important com és el de l'atenció primària? Atenció!, vostès diuen: «Home, ja era hora, que es complís!» Sí,

però, escolti'm, és que amb l'atenció primària que tindrem a Catalunya tindrem la millor atenció primària de tot Espanya i d'una bona part de la Unió Europea. Per tant, no era un esforç tan senzill tot això, eh? –no era un esforç tan senzill–, i s'ha fet, s'està fent, s'està acabant, i s'ha fet en bona mesura, no?

O no és una bona política, per exemple, orientada a les famílies, tot aquest nou camí que hem encetat, per cert, amb els ajuntaments, per fer noves guarderies, per fer noves llars d'infants? Això també s'està fent. Hi ha un munt d'ajuntaments, desgraciadament no tots, però hi ha un munt d'ajuntaments que han signat convenis amb la Generalitat de Catalunya. Això no es feia abans –no es feia abans–, i s'està fent també... (*remor de veus*), i s'està fent també en aquest moment, no?

I un altre exemple. Vostè diu: «No, és que no es col·labora amb els ajuntaments, perquè hi ha un trencament» –no sé si ho ha dit exactament d'aquesta manera–, «hi ha una desconfiança, un trencament de la lleialtat institucional.» Escolti, no és veritat, senyor Nadal, *no és veritat*, i vostè ho sap. Si alguna persona ho sap és vostè. Perquè té una llarga i densa trajectòria en el camp municipal. I vostè que s'ha passejat per totes les conselleries del Govern de la Generalitat durant anys i panys, sap perfectament que des del Govern de la Generalitat hi ha hagut una política de col·laboració intensa amb els ajuntaments del signe que fossin –del signe que fossin. I aquest també és un mèrit i un actiu que té aquest Govern de la Generalitat de Convergència i Unió: col·laboració institucional amb qualsevol administració pública de Catalunya del signe que fos.

Li posaré un exemple, en aquest sentit, del qual ens hauríem de felicitar tots plegats, que és l'Administració Oberta de Catalunya. Teníem una opció, que era: l'Administració Oberta de Catalunya, l'aprofitament, diguem-ne, dels mitjans de les noves tecnologies a l'Administració, fer-la nosaltres sols; s'ha fet amb Localret, s'ha fet amb el món local. Escolti, i no hi tinc res a dir en el sentit crític. Hi ha hagut moments pitjors i moments millors, però s'ha fet. I hem donat una imatge davant de molts altres territoris, de moltes altres comunitats de l'Estat, en el sentit de dir: «Escolti, a Catalunya fan les coses diferent.» Perquè quan es tracta de modernitzar a fons l'Administració pública –i això ho impulsa el Govern de la Generalitat–, el que es fa és no fer-ho sols, sinó fer-ho conjuntament amb el món local.

Hem donat un molt bon exemple. A part d'haver donat, a part d'haver contribuït d'una forma, diguem-ne, decisiva en el que és, en aquest cas, la bona administració del país. És una inversió de futur, evidentment; no es pot veure tot encara avui –això és veritat, no? –, però tenim les bases sòlides, posades, perquè això sigui una molt bona realitat d'aquí a relativament molt pocs anys. Per cert, una realitat que està sent estudiada a nivell internacional, no només a nivell espanyol, sinó també a nivell internacional.

Com que veig que se m'acaba el temps, escolti, no el cansaré amb més exemples, no? Però, fixi's, si em pocs minuts, deu, jo li he pogut fer aquest resum de memòria... (*veus de fons*) –sí, home, de memòria; no, no, escolti, si no es tracta de posar-se cap medalla, no es pre-

ocupi—, vol dir una cosa: vol dir que això que vostè crítica, i que en part és lògic que critiqui, això és evident, no?, i que a nosaltres no ens dol que se'ns critiqui l'acció de govern en tot allò que realment pugui ser un estímul per millorar-la, ja li ho he dit al començament, més enllà d'això, el que em sembla que és innegable és que el volum i la intensitat i la densitat i la continuïtat i la permanència i, si vostè m'ho permet, l'acceleració de la feina del Govern durant aquests últims quatre anys ha estat molt notable —molt notable.

I em sembla que, amb un mínim d'objectivitat, això es podria reconèixer. Ja sé que és molt difícil, perquè d'aquí a pocs mesos hi han unes eleccions, no?, i vostès probablement no ens reconeixeran pràcticament res. Però, amb un criteri purament objectiu i amb ganes, diguem-ne, de fer una contribució positiva en el conjunt del funcionament d'aquest país, que vostè diu que està bé, jo crec que, amb aquest mínim d'objectivitat, vostè podria reconèixer que realment hi ha hagut una acció de govern molt intensa, en molts flancs, fins i tot en aquells àmbits on l'acció de Govern tradicionalment potser no havia estat tan intensa com en aquests darrers quatre anys.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Ara, per al torn de rèplica, té la paraula de nou l'il·lustre diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Si de memòria faig el repàs d'allò que jo he conegut amb la meua llarga experiència municipal, tant per allò que m'afecta d'una forma directa i personal com pel que puc conèixer d'altres companys i companyes, li puc ben assegurar que la gràfica, i en pessetes constants, seria una gràfica descendent des dels anys vuitanta als anys dos mil i alguna cosa del segle XXI, i retrocediria respecte a èpoques en què també amb governs de Convergència i Unió és veritat que la col·laboració institucional entre ajuntaments, i potser no tots, i el Govern de la Generalitat era més eficaç, més clara, més transparent, menys condicionada, més políticament condicionada. Per tant, escolti, reconèixer, reconeixerem tot el que calgui. Ara, ja li puc ben assegurar que la corba és descendent i va pel mal camí. I en aquest sentit, jo..., em sembla que, tot i reconèixer clarament alguna cosa, no nega aspectes concrets d'una crítica que vol anar en una direcció molt determinada per deixar clar que vostès han abandonat una sèrie de les seves responsabilitats i han portat aquest país a una situació de paràlisi, d'entrebancament, de poc progrés, d'insuficiència, de manca d'ambició, respecte a allò que ens convindria i ens correspondria, aprofitant la situació que tenim, per anar molt més enllà.

I vostè ha citat dos o tres exemples que em permeto de recollir. Les carreteres, per exemple. Quan trigaran a acabar —a acabar!— l'Eix del Llobregat? Quants trams, quantes miquetes, quantes novel·les per entregues, quants fascicles falten d'aquesta obra? O en el Vic - Ripoll.

Quants fascicles falten? O, quants fascicles faltaran de la Figueres - la Bisbal? O, què està passant perquè, finalment, l'Eix Transversal entri bé a l'autovia de Cervera? I, com és que estem on estem? Com és que encara hi som ara? Com és que si tant —tant— han planificat i tant enllà han portat les coses estem en la situació que estem i entrebancats en uns quants colls d'ampolla que no funcionen?

Parlem de la política de família? D'acord. Mai com ara, a part dels discursos, no estàvem en una carrera que ens porta quasi a una subhasta de veure qui més dóna, i amb diners directes, a les famílies. D'acord, ja ens està bé, no passa re. Ara, els qui més deien que en parlaven, i d'un determinat tipus de família, han tardat molt a entendre i a reconèixer que per fer polítiques de família i de suport a les famílies, lleis a part, el que cal és entendre molt bé els mecanismes que mouen les famílies de Catalunya i dotar-les dels camins possibles per desenvolupar-se com a famílies, del tipus que siguin, aprofitant totes les oportunitats.

I, en aquest sentit, l'exemple que vostè cita de les escoles bressol és paradigmàtic. Des que, en aquesta mateixa tribuna, el conseller Hernández es va treure de la màniga el conillet de les trenta mil places fins avui, estem molt endarrerats encara d'aquelles trenta mil. I de la forma com s'ho han plantejat, naturalment que si hi ha diners pel mig, menys dels que caldrien, molts menys dels que caldrien, hi haurà acords amb ajuntaments, però estem molt lluny, molt endarrerats, en molt mala posició, respecte a la situació en què hauríem d'estar en aquests moments en oferta directa de places d'escola-bressol pública per aconseguir la conciliació entre la vida familiar i el treball pel que fa a l'equitat homes / dones en el nostre país.

I acabo, senyor president. Necessitem passar del triomfalisme del «passem comptes», del triomfalisme de l'acció de govern, de l'autocomplaença a la qual el convidava ahir el senyor president de l'obra de govern, per passar al realisme de l'obra a fer. Hi ha tant per fer, hi ha tant per refer, hi ha tant per reorientar, hi ha tant per planificar, que ens cal a tots més coratge per mirar endavant i menys cofoïsmes per mirar endarrerats. Fa molts anys —molts anys— la Mancomunitat de Catalunya posava més èmfasi que en l'obra feta en l'obra a fer, i vostès, pel que fa a programes, van molt més coixos que pel que fa a propaganda.

I una darrera qüestió, senyor president, apello a la seva benvolença. Tot això —tot això— tindria la importància que té, anar desgranant polítiques sectorials, però vostè ha citat un tema que jo li he citat abans, que és el de la lleialtat institucional, del respecte a les institucions, de la voluntat d'aprofundiment de l'autogovern, etcètera. I ahir, el president de la Generalitat ens va voler donar una lliçó d'història. *(Veus de fons.)* Jo, ahir..., no, no, no comparin el que va passar amb la Llei de contractes de conreu i el recurs, o la consulta, perdó, la consulta a la Junta Electoral Central respecte a l'aplicabilitat d'una llei que no discutim. Vostès es vacunen, es posen la vacuna contra segons quins atacs, i diuen: «No, no, fem una consulta i veurem si s'aplica o no s'aplica.»

Molt bé, què va passar l'any 34? Un partit, la Lliga, des de Madrid, en el Congrés dels Diputats, amb diputats

de la dreta espanyola, recorre al Tribunal de Garanties Constitucionals contra el Govern de Catalunya i contra el Parlament de Catalunya. Què passa l'any 2003? Un govern, contra el Parlament, i al servei d'un partit, se'n va a Madrid per fer una consulta i, sense discutir la Llei, no fos cas que en l'asèpsia d'aquest tema els acusessin d'una operació que pot ésser assimilada comparativament amb la de la Llei de contractes de conreu de l'any 34, diuen: «No, no, si la consulta ens diu que no és d'aplicació, que no s'apliqui i ja està»...

El vicepresident primer

Senyor Nadal...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

...i una llei del Parlament de Catalunya, votada per una gran part dels diputats i diputades d'aquesta cambra, se la passen pel «forro».

(*Forts aplaudiments.*)

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nadal. Per al seu torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller en cap, senyor Artur Mas.

El conseller en cap

Veig, senyor Nadal, que, ja que estem al final, vostè es porta la claca, ja, darrerament, eh? (*Forta remor de veus.*) Sí, sí, veig que sí, cosa que normalment...

El vicepresident primer

Si us plau..., perdoni, perdoni, senyor Mas, perdoni. Si us plau, es prega silenci.

El conseller en cap

Una altra diferència que tenim en aquest Parlament de Catalunya és que normalment de clagues no n'hi ha moltes, no?, excepte la seva –excepte la seva.

(*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Un moment –un moment–, senyor Mas, si us plau. Prossegueixi.

El conseller en cap

Miri, molt breument, perquè m'agradaria referir-me a l'última part de la seva intervenció. Vostè mateix citava totes les carreteres on s'està actuant. Escolti, per tant, si vostè mateix les cita i s'hi està actuant, vol dir que el Govern no està desatent a tot això. El que passa és que vostè diu: «No, però quan s'acabarà, això de l'Eix del Llobregat?» Doncs miri, s'acabarà d'aquí a uns pocs anys, entre altres coses perquè aquesta és una inversió que val més de 30.000 milions de pessetes, i les obres, i vostè també ho hauria de saber per la seva llarga trajectòria d'alcalde, ni s'improvisen ni es poden fer en quatre dies, comencen i s'acaben. I, per cert, des d'aquest punt de vista de comencen i s'acaben, vostès

prenguin nota del que significa també el model d'execució i de control de l'obra pública de GISA, no n'hi ha cap de millor a Catalunya, per part de ningú, i aquest també l'hem fet nosaltres, també l'ha fet el Govern de la Generalitat.

Em sorprèn, senyor Nadal, que vostè parli de subhasta a les famílies, em sorprèn molt, perquè, si la memòria no em falla, des d'aquesta mateixa tribuna hi va haver algú, en representació del seu Grup Parlamentari, que va dir que es pagarien ajuts fins a no sé quants anys. Evidentment, mai –mai– es va aportar ni un sol argument per veure com es faria això. Pujar a la tribuna i prometre coses, fins i tot coses que no es poden complir, és molt senzill, demostra poca mentalitat de govern. Els que estem governant i volem seguir governant sabem que hem de fer les coses com les ha de fer un govern, és a dir, d'una forma que es puguin després complir, i això és el que nosaltres estem fent concretament en l'àmbit de la família.

I, per cert, posats a parlar de llars d'infants, li recordo que aquesta mateixa persona, que en el seu moment va defensar una moció de censura, aquesta mateixa persona va incitar els ajuntaments governats pel Partit Socialista perquè no s'adherissin en el conveni de llars d'infants amb la Generalitat de Catalunya (*remor de veus*), cosa gravíssima per part d'una persona que aspira a ser president de la Generalitat. I si no n'hem fet alguns més, que, per cert, n'hem promogut ja, a hores d'ara, tretze mil, és perquè alguns dels seus ajuntaments, no tots, afortunadament, s'han dedicat a fer un boicot explícit i sistemàtic sobre aquesta acció de govern, que, per cert, no sé en què deu beneficiar els ciutadans d'aquests municipis, i, si no, preguntí a col·legues seus molt amb molt de renom.

I una última cosa: vostè parla de lleialtat institucional. En aquest cas que vostè denuncia, l'única cosa que ha fet el Govern de la Generalitat ha estat fer una consulta a la Junta Electoral Central. Sap per què? Perquè passa una cosa: hi ha gent que s'ha presentat en aquestes eleccions, agrupacions d'electors que s'han presentat en aquestes eleccions, i que són ciutadans del nostre país als quals vostès també haurien de protegir els seus interessos, perquè són catalans, ciutadans d'aquest país, que es van presentar amb unes determinades regles del joc, i per determinats interessos se'ls han alterat a mig camí, les regles del joc, i davant d'això, que és la pura evidència i la pura realitat, el Govern de la Generalitat es limita a fer una consulta, ho pregunta a qui ho pot decidir d'acord amb les normes de l'Estat, que, per cert, vostès mai han discutit, suposo que no discuteixen el paper de la Junta Electoral Central, se'ls demana: «Escoltin, davant d'aquesta duplicitat de legislació i davant d'aquestes dobles regles del joc, vostès què pensen que s'ha de fer en el moment de constituir els consells comarcals.» I la Junta Electoral es pronuncia en un determinat sentit, i, a partir d'aquí, si algú considera els seus interessos desprotegits, pot, evidentment, anar a través dels tribunals.

Per cert, senyor Nadal, lleialtat institucional? Vol que li expliqui una bona anècdota, que no és anècdota, perquè és un fet gravíssim? Quaranta-vuit hores... No, no és un acudit, no es preocupi. Quaranta-vuit hores abans de les

eleccions municipals del diumenge 25 de maig hi va haver un alcalde molt important del seu partit que havia començat una cosa que vostè coneix bé que se'n diu el Fòrum de les Cultures i que l'havia començat d'una manera molt negativa, perquè era un autèntic nyap (*veus de fons*), sí, sí, que només amb una voluntat explícita del Govern de la Generalitat (*remor de veus*), i, per cert, molt altruista, que vostès no haurien tingut mai de la vida, evidentment, coneixent-los...

(*Forta remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau –si us plau–, senyores i senyors diputats, si us plau...

El conseller en cap

...només gràcies a aquesta visió altruista, generosa i de país, hi va haver un govern, el de la Generalitat, que els va literalment salvar els mobles. (*Remor de veus.*) Sí, sí, i avui el Fòrum de les Cultures és encara una expectativa, però, probablement, una bona expectativa, gràcies no precisament a una idea que es va convertir en un gran nyap, sinó gràcies a una feina de col·laboració i de lleialtat institucional entre l'Ajuntament de Barcelona i el Govern de la Generalitat. Vostè creu que poden venir aquí a donar lliçons de lleialtat institucional quan simplement per un aprofitament purament partidista i molt groller, i molt barroer, quaranta-vuit hores abans d'unes eleccions vostès posen en perill i es poden arribar a carregar un invent d'aquesta magnitud, simplement per afavorir uns quants vots que, finalment, no van tenir? I vostè, lògicament, ve aquí i ens vol donar a nosaltres lliçons de lleialtat institucional. La lleialtat institucional es demostra també a través d'aquestes actituds, i el Partit Socialista, lamento molt dir-ho, en les seves màximes instàncies, no és precisament un model de bona lleialtat institucional.

(*Forta remor de veus i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Mas. (*El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.*) Senyor Nadal, em demana la paraula per...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Per aquell article del Reglament que fa referència a al·lusions a un diputat absent de la cambra.

El vicepresident primer

Té un minut, senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí. Què és més greu, comentar que els ajuntaments, si la dotació econòmica no és suficient, no firmin el conveni d'escoles bressol o incitar a la rebel·lió els ajuntaments de Catalunya contra una llei vigent del Parlament de Catalunya? I això, explícitament, ho han fet, i ho ha fet el diputat i conseller que acaba de parlar, mobilitzant..., sota un pretès argument de defensa dels muni-

cipis petits contra no se sap quina concepció de la Catalunya urbana. I en aquests fantasmes que vostès han vist, hi ha, en bona part, la pedra que els «apreta» la sabata per als mesos que han de venir.

Gràcies, senyor president.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nadal.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política cultural a Catalunya (tram. 300-00971/06)

El dinovè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política cultural a Catalunya. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Carbonell.

Si us plau, com és habitual, prego celeritat i silenci dels que vulguin desallotjar l'hemicicle.

(*Pausa.*)

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, senyor conseller, la interpellació que avui substanciem vol anar adreçada al conjunt de l'orientació de la política cultural de la Generalitat, i no únicament a un dels seus aspectes. N'hauríem pogut fer moltes, d'interpellacions sobre aspectes concrets, com així hem fet al llarg de la legislatura a la Comissió de Cultura. Hauríem pogut demanar, per exemple, el perquè dels relleus a la Conselleria de Cultura des d'ara farà un any, exactament, quan van començar a substituir-se primer la secretària general, després el director general de Política Lingüística, després el director de Patrimoni. És a dir, dels quatre càrrecs importants, tres directors generals i un secretari general, doncs, hi han hagut tres substitucions en un any. Per què, exactament? És que el final de cicle es viu d'una manera especialment intensa a la Conselleria de Cultura o hi han altres raons que justifiquen que pràcticament el 75% dels càrrecs més importants de la Conselleria en un any hagin sigut substituïts?

Aquesta hauria pogut ser una interpellació. O una altra, que en Joan Surroca ha anat seguit de forma sistemàtica al llarg d'aquesta legislatura, és sobre els incompliments permanents de la Llei del sistema de lectura pública. Des de l'any 93 han passat deu anys, i això és bastant increïble, però és cert, han passat deu anys i encara no tenim el mapa de lectura pública; o la Llei de patrimoni, de l'any 93, que, dels divuit reglaments que havien de desplegar-se únicament se n'han desplegat cinc; o la Llei de l'any 90 de museus, amb un únic servei d'atenció als museus que s'ha portat a terme, incompliments claríssims i que nosaltres hem fet tot el possible per intentar corregir.

O hauríem pogut fer una interpellació sobre el sistema d'ensenyaments artístics, que és tan important en la perspectiva de futur de la política cultural d'un país, i

demanar per què, per exemple, l'Institut del Teatre és encara en mans de la Diputació. Per què del pressupost provincial s'han de destinar 1.800 milions a l'Institut del Teatre? Per què l'ESCAC és una escola privada? I no tinc cap problema que sigui escola privada, però per què un jove que vulgui fer cinema i no tingui recursos econòmics ha d'anar a Madrid a l'escola de cinema de la comunitat autònoma de Madrid perquè no disposa del milió de pessetes que val la matrícula a l'ESCAC per poder fer cinema?

Podríem veure què passa amb els ensenyaments artístics, que són una peça clau en el futur de les polítiques culturals; o hauríem pogut fer una interpellació sobre –i veig el senyor Penas– sobre l'orientació de l'ICIC i la seva relació..., o la relació que creiem nosaltres que hauria de tenir amb el teixit de les indústries i de les empreses culturals; o hauríem pogut fer una interpellació sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística, i com sols fins fa quatre mesos que ho hem corregit fer cursos en català costava ics euros quan si hom volia fer cursos en castellà de l'Escola d'Adults de Benestar Social era gratuït. És a dir, no ens havíem adonat que havíem de posar com a prioritat del Consorci l'acollida de les noves immigracions, l'acollida lingüística en català com a primera llengua de les noves immigracions; o podíem fer una interpellació de major fondària, que és la progressiva banalització de la política cultural, i aquest és un tema de gran fondària i que ens portaria a un debat molt important sobre el futur de la política cultural.

Però bé, la interpellació que avui presentem té aquest fons, i és un fons que jo crec que és important que el tinguem present. Va més adreçada –va més adreçada– a fer un cert balanç del que han sigut aquests vint anys de política cultural i per demanar-li, senyor Vilajoana, que ens expliqui quin balanç en fa vostè i quina és l'orientació de la seva política cultural, de la política cultural, no?

Mirin, recentment hi ha hagut un manifest d'intel·lectuals, artistes i creadors que deia coses que jo comparteixo molt, fins i tot el conseller també va manifestar que compartia l'anàlisi d'aquest manifest de creadors i artistes, i acabava amb una cosa, amb una afirmació central. Deia: «Catalunya necessita una nova política cultural.» Per això em va estranyar que vostè, conseller, també s'identifiqués tant amb aquell manifest, perquè, realment, quan es deia que Catalunya necessitava una nova política cultural el que es deia és que la política que s'havia fet fins ara no havia respost a la realitat i a l'expectativa del país.

Amb tot –amb tot–, i aquí, com som un clima, diguem-ne, som pobres, eh?, i podem parlar potser amb més tranquil·litat i anant més a fons, a mi m'agradaria analitzar les raons que han portat a aquesta crítica que fem nosaltres a la política cultural de la Generalitat i a aquest desengany que viu el país amb relació a la política cultural, i el perquè s'ha arribat a aquest manifest i a molts altres manifestos, i per què quan es faci el balanç dels vint-i-tres anys de pujolisme jo estic convençut que l'assignatura que quedarà més suspesa serà la de la política cultural.

Al meu entendre, hi han quatre raons. La primera és que, en certa manera, s'ha volgut fer una política cultural confonent el país imaginat amb el país real. Recordem el que deia Joan Fuster, que, al meu entendre, és molt important: «No és la cultura qui fa un país, sinó el país que fa la cultura.» I vostès han utilitzat la política cultural com un instrument al servei del seu projecte imaginat de país i han definit les seves polítiques culturals com uns instruments al servei del seu projecte de país, i això ha xocat de forma directa amb el país real i s'ha convertit en una política que era orientada estrictament a una orientació, deixant de banda moltes sensibilitats que no compartien el seu projecte de país imaginat. La política cultural ha de partir del país real –del país real– i ha de fonamentar-se en un ampli pacte entre tots els que tenen veu i paraula en les polítiques culturals. Aquesta, al meu entendre, és una raó, una primera raó, de fons.

Una segona és que durant aquests anys s'ha confós, i de vegades s'ha difós, i de vegades s'ha identificat, política cultural amb política lingüística –política cultural amb política lingüística–, i, aleshores, hi ha hagut un moment, aquí, de grans confusions, de tal manera que jo crec que aquesta confusió ha fet mal, al final, a la política cultural del país i també ha fet mal a la política lingüística.

Mirin, jo crec que hem de ser capaços de fer dos afirmacions separades, una amb relació a la política cultural i una altra amb relació a la política lingüística. Jo crec que hem d'afirmar amb claredat i amb rotunditat que és cultura catalana tota la cultura que es fa a Catalunya, independentment de la llengua en què s'expressa. Aquesta és una afirmació que hem de fer per reconèixer el país real, és una política cultural que pugui respondre a aquest país real. I, en segon lloc, i per a la política lingüística, hem de fer una afirmació també molt clara: el que no es pot barrejar és que el català, com a llengua més feble, minoritària i de vegades minoritzada, necessita unes mesures de discriminació positiva, o les *positive actions*, com en diuen als Estats Units. Però el que no es pot fer és barrejar les dues coses. S'ha de dir: «Una cosa és política cultural i una altra cosa és política lingüística.»

Un tercer aspecte –i veig que el temps passa rapidísimament i no m'hi estendré massa, perquè ha estat un dels eixos en què he intervingut durant aquesta legislatura– és la dotació econòmica. Any 91, 1,60 del pressupost; any 2003, 1,20 del pressupost. Ens situem en uns 35.000 milions de pessetes, que és una dotació que no respon a les necessitats. Fins i tot, senyor Vilajoana, quan nosaltres vam demanar doblar el pressupost, recordo que el senyor Mas, que estava a Cuba, ens va dir que això era fer volar coloms i que això no era cap necessitat. Jo li he de dir una cosa: jo em vaig sentir entre satisfet i sorprès el dia que vaig trobar en una pàgina de publicitat de Convergència i Unió, després de les seves Jornades de Política Cultural, que el primer compromís que apuntaven vostès era doblar el pressupost de Cultura. Em vaig sentir satisfet perquè, al final, a mesura d'intervenir i d'insistir-hi, al final, les coses s'aconsegueixen. Ara bé, vaig quedar una mica sorprès,

diguem-ne, doncs, d'unes respostes que s'havien donat abans.

Finalment...

El vicepresident primer

Senyor Carbonell...

El Sr. Carbonell i Abelló

...la cultura del país...

El vicepresident primer

El temps, com vostè ha dit, passa inexorablement.

El Sr. Carbonell i Abelló

...la cultura del país necessita un esforç econòmic molt diferent de l'actual. I seguiré posteriorment, senyor conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Carbonell. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable conseller de Cultura, el senyor Jordi Vilajoana.

El conseller de Cultura (Sr. Jordi Vilajoana i Rovira)

Bé, president, senyores i senyors diputats, senyor Carbonell, és clar, vostè em diu: «No parlaré de relleus», però com que ens en parla, doncs, em veuré obligat a contestar-li aquest tema que vostè m'ha dit que no en volia parlar, però que me n'ha parlat.

Segona cosa: jo també hauré de fer-ho de memòria. Portava una gran documentació... Ha anat bé, aquesta interpellació, perquè m'ha servit una miqueta per resumir tot el de l'any, i, per tant, jo li dic ara que li passaré..., on es veurà la gran tasca que s'ha fet en política cultural en aquests quatre anys, i, a més a més, també lligant una miqueta amb la intervenció del senyor Nadal abans, no?, amb moltes innovacions que em semblen molt i molt significatives i que els diferents sectors han rebut prou bé.

Primer tema dels relleus. Tres relleus, certament. Director general de Patrimoni, el més recent. Senzillament, ha anat a complir una funció a Roma que li ha encarregat el Govern, a més a més amb una gran satisfacció del director general i amb una satisfacció del conseller, que el que vol és que la gent que ha collaborat amb ell tan eficaçment durant aquests anys, doncs, tingui un destí que en aquests moments li interessa personalment i professionalment al senyor Marc Mayer. Política lingüística. Ho sap vostè perfectament: el director general era notari; s'ha trobat amb una situació lligat a la seva professió que l'ha fet marxar. I la secretària general ha tingut una oferta meravellosa de la Fundació «la Caixa», gran collaboradora de la cultura d'aquest país.

I aquí aprofito per dir una cosa: miri, jo una altra cosa que he fet preparant aquesta interpellació, i que, a més a més, és una documentació que sempre és interessant, és analitzar pressupostos de tots els països d'Europa. Això que diem: «França, l'1%; Dinamarca, l'1,4...», és així. Primer tema: ens trobem que, a vegades, quan

comparem aquests pressupostos, són no homogenis, perquè ens trobem que en alguns països tot el tema d'escoles i formació està a Cultura, ens trobem que les televisions estan a Cultura. Per exemple, comunitat flamenca: hi ha una xifra..., hi han aquests principis; si els sumem nosaltres, escolti'm, estem molt similars a països de la nostra dimensió, sense estar amb nosaltres..., ells sí. Per exemple, a Bèlgica, la comunitat flamenca, que és com un país –sap vostè que a Bèlgica tenen la comunitat flamenca, comunitat francesa–, doncs, per exemple, estem per sobre de la comunitat francesa molt clarament quant a inversió i estem igual a la flamenca, que és d'una dimensió similar a la nostra. Dinamarca: està sobre els 900 milions d'euros, per exemple. I una cosa que també és molt important, que un dia valdria la pena debatre: aquests països, veure com doten aquests pressupostos. Per exemple, a Dinamarca, una cosa que em sembla magnífica: travesses esportives, a Cultura; loteria nacional, a Cultura. I una altra cosa, que hauria sigut molt bo fer en el seu moment: llicències de televisió i de ràdio privades: ho paguen anualment tot a Cultura. Això permet dotacions de pressupost a Dinamarca de 900 milions d'euros. Però també li haig de dir que es gasten, d'aquests 900 milions, de l'ordre de quasi 400 milions en la seva televisió. És a dir, per tant és molt difícil, quan mirem aquestes comparacions..., França, 1%, que no ho aconsegueix cada any, es mou entre el 0,90 i l'1% del pressupost. Per tant, està sobre els 2.000 milions d'euros. Però hi ha una cosa molt important: tot el que inverteix en cinema ho aconsegueix mitjançant una taxa que ha incorporat sobre tot el cinema americà, el 80% del cinema que es veu a França, i aquesta dotació va directament a tota la indústria audiovisual. Això, realment, quan vostès van estar al Govern ho haurien pogut fer, se'ls ha proposat més d'un cop. No ho han fet perquè els entra com una tremolor de cames, raonable, possiblement. I hi ha una altra cosa que em preocupa: a Europa també li entra la tremolor de cames en aquest tema quan l'única forma d'aconseguir recursos potents en el sector audiovisual l'hem de treure del gran oligopoli audiovisual que hi ha a Europa, que és el cinema americà.

Per tant, jo diria, tema de recursos –i també ja m'avanço en aquest tema–, nosaltres creiem que s'han de doblar els recursos dedicats a cultura. Hi ha una cosa important, també, quan parlem de recursos. Sempre mirem el pressupost només de Cultura, però vostè sap que, des del Govern, d'entre altres àrees també s'inverteix en cultura. S'inverteix en cultura, per exemple, a Governació, perquè les biblioteques estan dintre del PUOS, i, per tant, Governació posa diners a una infraestructura tan bàsica com són les biblioteques. Apunto a dir-li que en aquesta legislatura hem fet un esforç molt important, i n'hem fet vint-i-tres, de noves biblioteques, però aquí hi ha participat Governació, a part d'altres institucions, com ajuntaments, diputacions, etcètera. Però vull dir que cada vegada hem de mirar més que el pressupost que es dedica a la cultura del país no ve només del Departament de Cultura, sinó ve de Presidència, ve de Governació, ve d'Ensenyament i ve de Benestar Social. Si sumem tot això, ens situem en un pressupost per a Cultura al voltant de 300 milions d'euros/any. No està malament, però ho volem doblar, perquè realment el país necessita més coses en aques-

ta línia, i farem tot l'esforç. Com s'ha pogut incrementar en aquesta legislatura, cosa que no s'havia mai..., i que en aquest país, i a Europa, concretament, els creixements són de l'1-2%, hem pujat un 29% en quatre anys. Per què ha vingut això? Perquè hem tingut un millor finançament de l'Estat, sens dubte. I aquest és un factor determinant. Què esperem? Que en els propers quatre anys siguem capaços, tots plegats, d'aconseguir un sistema de finançament encara més just per a Catalunya, que s'acosti al concert, i amb això alguns partits polítics d'aquesta cambra, en el seu Estatut, nou Estatut, en parla clarament, serà el moment de dotar-nos d'aquests recursos, que en aquest cas són el doble, que crec que són molt necessaris a fer.

Un altre element molt important, també, hem de buscar noves fórmules de finançament per a aquesta cultura. I aquí ens hem de posar d'acord, aquí i allà, en el sentit de buscar línies directes en aquest tema, com fan molts països. Nosaltres, en aquests anys, hem fet una aportació que no ha fet l'Estat espanyol mai, que és en una sèrie de sectors aplicar-hi no només el finançament directe del finançament, sinó buscar línies de finançament que ajuden clarament el sector. I, per tant, aquests factors de novetat que hem sigut absolutament pioners a tot Espanya, i, concretament, a Europa, això es produeix a França, es produeix al Canadà, i són elements que hem de potenciar, que també són recursos, clarament, que es posen al finançament. I quan parlem, per exemple, del total de recursos que van a la cultura al nostre país, i ens comparen, per exemple, amb altres comunitats, a Catalunya tenim una altra gran sort, que ara va sortir publicat a la premsa, tota la funció de les caixes. A Catalunya tenim un privilegi, que és que tenim unes caixes molt fortes, no només una molt forta, sinó moltes. I, per exemple, ara mateix tenim una exposició meravellosa, a Barcelona, de Kandinskij, gràcies a Caixa de Catalunya. Això també és una gran aportació en el món de la cultura. Jo, com a conseller de Cultura, no és que m'apropiï de tot això –vull que quedi clar–, però sí que hem de valorar que el conjunt d'institucions del país no són les caixes d'estalvi, més l'1% cultural, ens estem situant..., que a Catalunya, en cultura, entre tots –l'Estat, Europa, Generalitat, ajuntaments, diputacions, consells comarcals, caixes, 1% cultural–, ens estem situant en una inversió global que s'acosta als 1.000 milions d'euros.

I això sí que ens acosta a països de la nostra dimensió europea com són Dinamarca, i superem..., per exemple, estem per sobre de Finlàndia, actualment, molt per sobre de Finlàndia. Estem per sobre de Grècia, estem per sobre de Portugal. Vull dir, aleshores, quan fem aquestes comparacions crec que és bo –i repeteixo–, la seva interpellació, com que l'he coneguda amb temps, m'ha permès recollir tota aquesta documentació que, a més, jo la hi facilitaré si a vostè li interessa.

També ha parlat una miqueta del tema d'ensenyament artístic. És cert. Aquí tenim..., en aquests moments està a Ensenyament, l'Esmuc, que és una empresa privada, és una escola privada, magnífica, magnífica, de les millors d'Europa, certament. I per això estem ajudant també amb beques l'Esmuc, i, a més, estem ajudant en col·laboracions concretes i està fent grans aportacions d'una cosa que ha sigut molt novedosa, que és, per exem-

ple: hem encarregat a l'Esmuc, vull dir als seus estudiants de l'últim curs que facin vídeos per recolzar la música catalana, i això ens permetrà dues coses: ajudem l'escola, ajudem els nanos, que fan un producte acabat, que, a més a més, sortirà a les televisions de Catalunya, no només a Televisió de Catalunya, sinó a totes les televisions locals, i és una altra forma d'ajudar l'Esmuc i ajudar aquests joves. Per tant, aquesta és una línia. Estem treballant en altres aspectes en aquest sentit, i hi ha molts elements de col·laboració, però també es pot estudiar cinema d'una forma indirecta a les facultats d'audiovisuals que tenim a Catalunya –tres, públiques. Però, repeteixo, aquest és un tema, però també és molt important la concertació que s'està fent amb aquestes escoles, i potenciar aquests elements, i crec que és molt positiu, i hem de treballar potser en línia de beques no pas creant-ne una altra, sinó potenciem amb beques aquesta escola, fem que els estudiants no els costi el milió de pessetes i busquem fórmules que tinguem una magnífica escola, com ja tenim a Catalunya.

El tema que em parla vostè de l'Institut del Teatre és una vella tradició de la Diputació. La Diputació ho està fent bé en aquest sentit, doncs, en el moment adequat pot parlar amb Ensenyament i veure com es traspassa aquest aspecte, però aquí hi ha una cosa: la Diputació de Barcelona –i s'ha vist aquests dies–, també ha sortit a la premsa arran de les eleccions, té una gran caixa. És raonable que faci aquest tema. Com, per exemple, ha fet coses: ha fet l'edifici del Fòrum, a sollicitud de l'Ajuntament de Barcelona. O en els Jocs Olímpics va fer el Pavelló de Sant Jordi, que no li tocava. Són acords entre l'Ajuntament de Barcelona, i, en aquest cas, la Diputació. En qualsevol cas, també li haig de dir una cosa, des del Departament de Cultura i des d'Ensenyament estem ajudant multitud d'escoles que en el conjunt del país estan fent una gran tasca en el terreny de l'educació en dansa, en arts, en música... La Lira Ampostina, que l'hem ajudat molt i, per exemple, l'hem ajudat en la renovació del seu teatre. És una gran escola que té el suport de l'Administració. Està molt bé que facin això a Amposta..., provoqui que en aquests moments tinguin línies potentíssimes allà dintre. No hem d'evitar ni hem de substituir sempre les iniciatives locals, que ho està fent, a més a més, a uns preus molt raonables, i crec que tot això no ho hem de perdre.

En la rèplica, el temps se'ns ha acabat per a tots. Jo li diré una cosa, l'ICIC. Hi ha una cosa que també li voldria dir, globalment: escolti'm, una cosa molt clara en les polítiques que hem desenvolupat en aquests quatre anys, que han sigut bàsicament, potenciació de la creació, per sobre de tot. Potenciació de la producció i de les indústries culturals. S'han fet totes polítiques que hem aplicat, s'han fet dialogades amb el sector, totes. No hi ha ni una sola iniciativa que hagi sortit de l'ICIC, o que hagi sortit de qualsevol àrea, que no hagi sigut dialogada i pactada amb cada un dels sectors en què s'ha fet –totes. I això em sembla que és un factor molt determinant, sobretot lligat a una cosa que vostè deia globalment: el país no està satisfet.

El món de la cultura mai ha d'estar satisfet. Per principi no ha d'estar mai satisfet, però hi ha dues coses que també li voldria dir: en totes les enquestes que es pro-

dueixen a nivell de ciutadà, la política cultural està ben valorada, la més ben valorada –primer concepte. Segon concepte: s'ha fet tot aquest procediment amb un procés de diàleg, i hem aconseguit tenir un conjunt d'organismes on el diàleg és un element automàtic del procés de treball, entre ells l'ICIC, que per primera vegada tenim. Les administracions, la Generalitat, la municipal, i tots els sectors a dintre i prenent decisions conjuntament en un consell general, i això és una cosa que es va aprovar per unanimitat en aquest Parlament, i que ha sigut mecanisme de treball importantíssim, que ens ha permès desenvolupar aquests elements...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Cultura

Perdó, dues coses, el tema de la cultura catalana, que es fa a Catalunya, que estaré encantadíssim de parlar-li'n en el moment de rèplica.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al seu torn de rèplica té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Jo, senyor Vilajoana, ja m'ha agradat que hagi pogut estudiar bé els números i analitzar tots els números i vestir-los i treballar-los, ja em donarà el dossier i li ho agrairé molt, però el fet és el fet: vostès s'han adonat que la reivindicació que hem proposat el PSC, Esquerra Republicana, Iniciativa i el món de la cultura és un clam, que les dotacions econòmiques de la Conselleria són totalment insuficients. I vostès, al final, ho han escoltat, i s'han compromès públicament a doblar-ho, per alguna cosa més. És a dir, més enllà del joc d'artificis que –ja sap que vostè i jo ens coneixem de fa bastants anys, perquè la «Corpo»...–, sabem com es fan i com es poden muntar i desmuntar números, eh?, i que, vostè, realment, és un artista en saber, diguem-ne, muntar i desmuntar números, però la realitat, al final, és la que és, i Catalunya necessita per fer aquest salt qualitatiu en les polítiques culturals un pressupost..., doblar el pressupost. I, francament, Catalunya necessita..., necessita una nova política cultural.

I jo el que li volia comentar, ràpidament, abans que se m'acabin els quatre minuts que em deuen quedar, són els deu punts que al meu entendre hauria de fonamentar-se aquesta nova política cultural. Aquesta nova política cultural s'ha de fonamentar, en primer lloc, en una aposta absolutament decidida per la creació i la innovació. Si tenim quelcom específic a Catalunya és el talent creatiu, i la política cultural ha d'estar, en primer lloc, afavorint aquest actiu que té el país, i que molts altres no el tenen.

Una aposta decidida a la creació, a la innovació. Un segon aspecte essencial: garantir l'autonomia de la cultura. Assegurar-ne l'autonomia. No acabar amb aquesta etapa en què la política cultural ha estat un instrument al servei d'un projecte polític. La cultura demana un

amplíssim pacte amb tots els sectors del país, i, al nostre entendre, crea..., la creació d'un consell de les arts, on aquesta autonomia pugui quedar garantida. Un tercer aspecte ha de ser proposar un amplíssim procés de descentralització cultural. En aquests darrers deu anys hi ha hagut una decantació cap a un excés en la centralització dels equipaments culturals. Catalunya necessita obrir una propera dècada de descentralització cultural, que assegurí que els béns culturals arriben a tots els ciutadans de Catalunya.

Quart: la cultura com a factor econòmic i de projecció internacional. I aquí, certament, haurem de repensar el paper que fa actualment l'ICIC. Un cinquè, lligar educació i cultura. No hi ha millor política cultural que aquella política que aposta decididament per l'educació. L'educació és la millor política cultural que nosaltres podem fer, però, en aquest marc, el que ens cal és una política d'ensenyaments artístics, liderada pel Govern de Catalunya i que sigui una peça essencial en el procés de formació i d'inserció professional dels nostres creadors.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Sisè: una cultura que és una cultura de valors, cívica i comunitària. Una política cultural ha d'apostar per aquests valors de la cultura, i acabar amb aquesta decantació, que jo li haig de dir que en els últims anys estem veient una cultura excessivament banalitzada i excessivament centrada en l'oci i el consum més aviat d'uns valors i d'uns imaginaris que tenen uns referents amb altres cultures anglosaxones. Una cultura que fonamenti una nova relació entre política lingüística i política cultural, i en això abans m'he estès àmpliament. Una política que porti, que aposti pel federalisme cultural i les relacions entre Catalunya i altres pobles d'Espanya. Una cultura que trobi una relació nova amb els mitjans de comunicació pública. Parli vostè amb tots els creadors, amb tots els representants del sector de la cultura, i el primer que et demanen, què és el que està fent la «Corpo»? la Corporació? Fa alguna cosa, certament, però podria fer molt més en el desplegament de les polítiques culturals. I, finalment, una política que sigui una política que es faci des del conjunt de les conselleries de la Generalitat, una política, per tant, transversal, i que ajudi a desplegar tot aquest talent creatiu.

Jo, senyor Vilajoana, del que estic convençut és que cal una nova política cultural i cal un nou govern que la pugui portar a terme.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Ara que l'havia de tenir obert, el tenia tancat... Té la paraula el senyor Vilajoana.

El conseller de Cultura

No..., en la rèplica, en cinc minuts, m'ha obert una sèrie de temes, però que jo intentaré... El tema de la nova política cultural: escolti'm, lligat al manifest de Sant Jordi, per què jo hi estava d'acord?, i ho vaig dir, també, i ningú m'ha replicat: l'estem aplicant, aquesta nova política, que passa on la creació és l'eix de totes les po-

lítiques culturals. I aquesta creació, des de les indústries culturals, també la prioritat és la creació, i, per tant, l'estem fent. Un altre aspecte molt important, la política cultural que es fa en aquest país, la marca la Generalitat però la fa amb les administracions. Per exemple, tota la política cultural que es fa a Barcelona, la fem conjuntament l'Ajuntament de Barcelona, que s'ha liderat pel seu partit i nosaltres. Fem les mateixes polítiques. Ens discutim a cops, cada cop menys, perquè tenim més recursos que abans en els imports, però estem fent les mateixes polítiques culturals: al Liceu, a l'Auditori, al Lliure –al Teatre Nacional estem sols–, però estem fent una política igual. Quan el Teatre Nacional està fent ara el T-6 estem fomentant la creació. Però, repeteixo, en aquests moments des del Lliure estem fent la mateixa estratègia. Escolti: no ens hem barallat massa, eh?, amb l'Ajuntament de Barcelona en aquests quatre anys, per què? Perquè bàsicament estem aplicant les mateixes polítiques. Totes les ajudes a sales alternatives les estem fent conjuntament. Totes les polítiques que estem fent en la producció teatral que es fa a Catalunya, importantíssima, la fa l'Ajuntament amb nosaltres. Després nosaltres fem una altra cosa molt important, que és que aquesta creació giri per tot el país, i per això hem fet disset teatres en aquests quatre anys, disset teatres! Déu n'hi do, eh? Amb els ajuntaments, ei!, amb els ajuntaments, que han fet un esforç molt important, i tant, senyor! Però, escolti'm, a tot Europa es fa igual, eh? O sigui, no som aquí molt estranys, eh? En aquestes dades que li donaré veurà que hi ha països on l'estat –en aquest cas nosaltres som estat– en posa entre el 30% i el 40%, i el 60% el posen els municipis. A tot Europa: a Dinamarca, a Finlàndia, a França... O sigui, no fem una política estranyíssima, aquí.

Una altra cosa, per tant: el talent creatiu. Ho deia el Llibre blanc que vam consensuar i que el vam presentar aquí: la creació és el primer valor d'aquest país; fins i tot tenim un nivell creatiu que en el sentit de població no toca. L'altre dia, quan presentàvem l'Any Dalí, dèiem: «Dels deu primers artistes europeus del segle xx, cinc, en el terreny de les arts visuals, són catalans.» No toca, no ens toca, i ens ha tocat. Tenim un privilegi: que tenim un gran talent creatiu en el terreny de les arts plàstiques, en el terreny del teatre... Tanmateix, en cinema, que és una..., tenim un talent molt important en proporció a la gent que som. Aquest país està fent vint llargmetratges a l'any; no els fa Holanda, ni boig els fa Finlàndia, no els fa Portugal, i aquí estem fent vint pel·lícules. Ara mateix, en aquest país, ara, s'estan produint trenta-dues pel·lícules, llargmetratges, per televisió.

I aquí lligo el que ha dit vostè de la Corporació. La Corporació està fent un esforç importantíssim en el terreny de la producció, de la ficció, que això vol dir que mobilitza el sector teatral, mobilitza tècnics, mobilitza guionistes, mobilitza músics..., i ho està fent des de fa temps. Ha d'ajudar-nos més en algun aspecte? Evidentment, però està fent un esforç molt i molt important.

L'acord que s'ha fet amb el sector audiovisual en el terreny del dibuix animat, dels curtmetratges, en el terreny dels documentals i en el terreny de les pel·lícules de llargmetratge... Ahir vam veure *La Mari*, una excel·lent pel·lícula, en dues entregues, que reflecteix la immigra-

ció a Catalunya dels seixanta. I això ho ha fet una magnífica productora, però, a més a més, una televisió que ho ha recolzat plenament i un ICIC que ho ha recolzat plenament. Clar, tot això s'està produint en el conjunt del país.

Vostè parla molt de l'autonomia de la cultura i el consell de les arts. Això està en discussió a Europa. Hi ha països que la tenien i l'han desmuntat, per què? Perquè la també li haig de dir que la cultura cada cop és més diversa, amb interessos més diversos. Com estem treballant nosaltres? Tenim el consell de les arts en l'ICIC, on tenim tots els sectors allà asseguts. Esperí, esperí... Però a més a més, tenim meses per sectors i ens hem adonat que el treball per sectors és molt més eficaç, i això els dóna plena autonomia. O no tenen autonomia al Lliure, no té autonomia el Teatre Nacional? Això va així. El consell de les arts, ho repeteixo, a Europa està en regressió.

I a un últim punt voldria dedicar l'últim minut, a aquest tema de la cultura catalana. És cultura catalana tota la que es crea a Catalunya, però vostè ha d'entendre que en un país on tenim una llengua diferencial..., i no és que ho barregem. La prova és que en el sector, per exemple, industrial no diferenciem el cinema fet en català, en castellà o en anglès; té un recolzament la indústria audiovisual. Però és evident i és lògic que recolzem més la produïda en català, perquè això ajuda a l'ús social de la llengua. Aquest és el motiu. No ho barregem, senyor Carbonell.

Perdoni, quan nosaltres recolzem el món editorial en català, no vol dir que no considerem que el llibre escrit en castellà no sigui cultura catalana. El que és raonable és que el llibre escrit en castellà té un mercat potencial de 400 milions d'habitants, i un llibre escrit en català té un potencial de 10 milions. L'hem d'ajudar més; si no, deixaria d'existir. Però això no és diferenciar ni és tindre un projecte de país diferent ni tindre un país de somni que no és la realitat.

Taller de Músics està fent una gran tasca en el terreny del flamenc; té la nostra ajuda. Hi han grans cantants catalans que són en aquests moments números 1 mundials en el flamenc; els estem recolzant en les seves gires. En el circuit Ressons i en els circuits que fem, hi van aquests cantants; no estem diferenciant... Però ha d'entendre que en un país que té una llengua pròpia, que, a més a més, en política lingüística veiem que tenim dificultats en el seu ús, hem de fer un esforç especial i una discriminació positiva respecte a la llengua. Res més. No és confusió, no és que no tinguem clar que...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Cultura

...tota la cultura de Catalunya...

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre les ajudes que s'han de donar a l'agricultura en cas de catàstrofe natural (tram. 300-01144/06)

Passem al vintè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre les ajudes que s'han de donar a l'agricultura en cas de catàstrofe natural. La presenta, en nom d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach, que té la paraula.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. El nostre Grup Parlamentari ha presentat aquesta interpellació, evidentment, perquè és un tema d'interès general, però també perquè darrerament ha succeït un fet que a nosaltres ens va semblar greu..., de fet, no només a nosaltres, perquè fins i tot va merèixer la visita en directe i en plena campanya electoral –la qual cosa es va interpretar com es va interpretar, tampoc és qüestió d'entrar-hi ara– del mateix conseller en cap, i que d'alguna manera també ens ve a presentar un problema d'àmbit més general i més global que entenem que és bo poder tractar-lo aquí, sobretot posar-hi mesures de cara al futur. Em refereixo, lògicament, com el conseller deu sospitar, a la pedregada que es va produir el dilluns 19 de maig al terme municipal de Benissanet, amb vents huracanats, que també va afectar una part del terme municipal de Móra d'Ebre, en aquest cas més petita, i fins i tot també alguna població de la Terra Alta, Camposines concretament, que va fer que hi hagués una afectació molt directa de la collita i, el que és més greu, dels arbres, que s'han malmès d'una manera molt important.

Entrarem després en el detall d'aquesta qüestió i el que representa això per al poble de Benissanet i per a la comarca de la Ribera d'Ebre, però, doncs, jo crec que hi ha una qüestió prèvia que em sembla que sí que m'agradaria plantejar a l'honorable conseller, perquè segurament que si estiguéssim parlant en aquests moments que a la mateixa població o a una població similar de qualsevol comarca de Catalunya s'hagués tancat la indústria, la fàbrica que donava lloc de treball a un nombre de famílies important i que, d'alguna manera, era un dels principals sustentacles del poble, doncs, segur que s'haurien trobat els canals i els mecanismes per assegurar els llocs de treball o, d'alguna manera, solucionar la qüestió. I, de precedents, n'hi han molts.

No dic que no estigui bé, això; al contrari, és el que s'ha de fer. Però també dic que no s'han mesurat mai amb el mateix raser, amb el mateix criteri, la indústria més tradicional i la indústria agroalimentària, perquè al capdavall estem parlant d'això, no? Històricament sempre hi ha hagut..., en tot cas, no hi ha hagut mai dubtes, per exemple, quan la SEAT ha estat en crisi, Govern central i Generalitat de Catalunya aporten solucions econòmicament molt importants. L'any 93, 276 milions d'euros van servir per finançar, doncs, acomiadaments. En fi, la història aquesta és llarga i ve de lluny i, doncs, l'INI finalment va haver d'assumir la totalitat del passiu de la SEAT, que van ser 1.300 milions d'euros.

En definitiva, traspassar aquest deute del sector industrial al sector públic és una pràctica que en el món industrial no és estranya. Podríem parlar de Taurus, per

fer un exemple segurament més territorialitzat; podríem parlar d'altres àmbits, com el sanitari, que no ha sortit abans, per cert, doncs, de l'Hospital General de Catalunya, la injecció econòmica que hi ha hagut de fer el Govern; podríem parlar de L'Aliança; podríem parlar d'altres temes, no?

Però no, parlarem de pagesos, parlarem de fruita i parlarem d'un cas molt concret. En aquests moments s'està analitzant i s'està definint quins són els nivells d'afectació; en aquests moments hi ha prop vuit-centes hectàrees afectades, i moltes d'aquestes hectàrees perduran la collita de l'any vinent i dels propers anys, perquè, entre d'altres coses, segurament que en alguns casos el que s'haurà de fer és arrancar finques senceres, perquè són arbres que ja tenen més de quinze i disset anys, aquests arbres tardarien de tres i quatre anys, com a mínim, per recuperar-se, i, per tant, des del punt de vista econòmic segurament que és més rendible arrancar-los. Estem parlant d'aquestes hectàrees greument afectades, de més d'un centenar d'aquestes hectàrees greument afectades.

Clar, el problema és que aquí estem parlant de costos que no són tant per la fruita perduda, sinó pels arbres afectats, que d'alguna manera és el que garanteix la pervivència de la finca, i els arbres afectats no són assegurables. I aquí ens trobem amb una qüestió important, perquè, d'alguna manera, en el moment de fer les valoracions, els costos que demanen –que demanen els pagesos– surten de valorar les varietats d'arbre fruiter, les varietats dels arbres primerencs, els quals produeixen menys que altres varietats més tardanes. Per tant, això implicaria arribar a la pròxima campanya amb una, diguem-ne, situació d'indefensió, amb una situació de menys possibilitat de tenir competència.

En aquest sentit, també, hi ha tot un seguit de factors, com són amortitzacions de recs, finques, maquinàries que, evidentment, els estudis que es facin des del seu Departament caldria que tinguessin en compte.

Les valoracions que es fan en aquests moments per part dels pagesos vénen a ser, aproximadament, sense entrar en el detall d'on surten els números –si convé, ja ho farem–, d'unes vuit-centes mil pessetes per hectàrea. Aquí estem parlant d'un poble sencer –d'un poble sencer. Directament i indirectament, estem parlant d'un poble sencer. Estem parlant de més de tres-centes famílies vinculades directament a la pagesia. Estem parlant que aquesta gent, la seva perspectiva econòmica els propers tres, quatre anys, doncs, està en aquests moments sota mínims. Estem parlant, a més a més, d'un sector que no és un sector que en aquests moments, allò, sigui «boiant», sinó que és un sector que, com vostè sap, honorable conseller, està en crisi permanent; un sector que ha de fer molts equilibris per poder-se mantenir; un sector que, en molts casos, acaba sent l'activitat secundària, perquè, evidentment, no dona prou per viure; un sector que o se li plantegen alternatives de futur serioses i, d'alguna manera, amb garanties de qualitat de vida mínima, o acabarà sent un sector absolutament marginal.

Per tant, dintre d'aquesta situació global, el que és evident és que un cop com el que hem rebut en aquests moments la població de Benissanet i, hi insisteixo, tam-

bé una part de Móra d'Ebre, doncs, és un cop definitiu, i, per tant, s'hi ha de posar remei d'una manera, doncs..., jo diria, sense timidesa i sense entrar a voler negociar crèdits tous..., en fi, una mica, al que ens té acostumats l'Administració, que suposo que també deu ser a partir d'uns criteris d'una certa lògica i racionalitat, però que, en tot cas, sempre són..., l'Administració, per definició, sempre és conservadora i sempre costa molt que acabi demostrant aquesta confiança que caldria.

Deia això del sector afectat perquè també, doncs, d'algun manera, és clar, els pagesos no és que fossin, allò, potentats que en aquests moments tenen al darrere una forta injecció econòmica, sinó que en molts casos són gent que té en aquests moments plans de millora que s'estan pagant, i, per tant, aquí hi podria haver-hi alguns temes pendants que serien susceptibles de pensar a renegociar-los en funció del que ha passat. Són gent que ha de fer front a unes despeses de la Seguretat Social importants, que des d'aquest punt de vista, potser, com es fa en d'altres casos –i parlo d'altres sectors, evidentment, productius–, doncs, és evident que hi ha hagut negociacions en aquest sentit i en aquest terreny. Parlo, per exemple, de pagesos que tenen crèdits anteriors perquè han hagut de fer aquest esforç des del punt de vista que calia fer la inversió per poder sobreviure i per poder tirar endavant la finca; doncs, tenen crèdits amb l'ICCA que en aquests moments, evidentment, tindran molta més dificultat per poder fer-hi front.

És a dir, estem parlant d'una situació globalment complexa. És a dir, no parlem només de l'efecte de la pedregada d'aquell dia, sinó sobretot de les conseqüències de futur, tant des del punt de vista agrícola com des del punt de vista, sobretot, econòmic, i també social.

Dic tot això, honorable conseller, perquè també és evident que la confiança dels pagesos en relació amb les actuacions del Departament..., jo no diré si és bona o és dolenta, no hi entro, però sí que tenen algun temor. Dic que tenen algun temor, per exemple, en una qüestió que, en el cas de la Ribera d'Ebre, de tota la Ribera d'Ebre fins a baix a la desembocadura, és un tema de què s'ha parlat sovint, no?, que és el tema de la plaga del musclo zebra. Clar, la resposta de l'Administració en aquest cas, i concretament per part del delegat del Govern, va ser una mica frustrant en aquest sentit. La conclusió és: «Escoltin, vostès el que han de fer és acostumar-se a conviure amb la plaga del musclo zebra, no?». Bé, jo crec que no és, evidentment, la solució. En qualsevol cas, jo tècnicament no voldria entrar ara en aquest tema, sinó que voldria entrar-hi des del punt de vista més del que representa aquesta resposta, del que representa des del punt de vista de l'esperança que s'ha de donar a aquesta gent.

Hi insisteixo, honorable conseller: l'objectiu i l'esperit d'aquesta interpellació són, bàsicament, posar al damunt de la taula una situació que nosaltres entenem que és greu, una situació que afecta un poble sencer i moltes famílies, una situació que afecta un sector que està en crisi permanent els darrers anys i una situació que estem segurs que, si es tractés d'un altre àmbit des del punt de vista de l'economia productiva d'aquest país, s'hi trobarien solucions més ràpides i més favorables.

Com que entenem que això no és lògic que sigui així, que caldria buscar altres fórmules, per això li plantejem aquesta interpellació, i ens agradaria saber quins són els plantejaments que el seu Govern fa al respecte.

Gràcies, honorable conseller, senyor president, senyors i senyores diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Josep Grau i Seris)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Benach, bé, jo voldria començar fent-li un repàs, diguem-ne, de l'evolució del camp, i jo entenc que vostè..., no és el seu fort, perquè no és el portaveu d'agricultura del seu Grup i, per tant, no hi està tan bregat, a parlar d'aquest sector, i entenc també, diguem-ne, l'afectació que vostè pugui sentir per la tempesta de Benissanet, com tots nosaltres també la sentim. I li exposaré una mica, amb el temps que tinc, de què dispo, quines són les grans transformacions del sistema productiu agrari a casa nostra.

Jo m'atreviria a dir que els últims vint anys, i els deu a marxar, a més a més, molt més ràpides, hi ha hagut un gran esforç de professionalització del sector; un esforç de professionalització, a més a més, que ha vingut donat, primer, per un molt més alt grau de formació dels mateixos sectors productius, dels mateixos productors, per incorporar noves tècniques de producció, anar a cercar aquelles varietats més adaptades a les qualitats del sòl en els diferents cultius. Perquè a Catalunya –ahir ho dèiem a la presentació de la Llei de qualitat alimentària–, nosaltres som tan rics en cultius que produïm de tot en el conjunt de Catalunya, i, per tant, produïm, a més a més, productes d'altíssima qualitat. Per què? Perquè els nostres productors, els nostres pagesos, a part de tota la cadena alimentària, a part de tota la indústria agroalimentària, a les diferents zones del nostre territori, saben estar al dia en les noves tècniques de producció, adaptant-les, a més a més, al que és el rigor dels mercats, en el que fa referència, per exemple, a medi ambient, als residus fitosanitaris, la producció integrada, la producció ecològica, per exemple, i fins i tot ser capaços de penetrar-hi amb moltes de les nostres produccions, i a la Ribera d'Ebre, per exemple, amb el préssec i, a més a més, amb la tramitació de la denominació d'origen del Préssec de la Ribera, que li permet tenir una marca de qualitat per entrar en certs mercats de més valor afegit i, per tant, poder valoritzar més les produccions. Ahir ho discutíem amb la Llei de qualitat alimentària: les marques, les Q, les IGP... Aquesta és una transformació que s'ha donat, i molt important, en el camp.

Deixi'm dir-li una cosa: el sector productiu més protegit de la Unió Europea és el sector agrari. Que és el sector que ho necessita més? Bé, això seria discutible per a altres sectors productius, que dirien: «Escolti, el nostre sector voldria estar protegit com el sector agrari.» Deixi'm dir-li que el sector productiu més protegit de la Unió Europea és el sector agrari, que probable-

ment no n'hi ha prou encara, que ens agradaria més protecció i que ara, quan estem discutint la reforma de la PAC, creiem que és injusta, perquè poden desprotegir algunes de les nostres produccions.

Aquesta legislatura, per exemple, no?: el Llibre blanc, la Llei d'orientació, la Llei d'ordenació del sector vitivinícola, la creació de l'Agència de Seguretat Alimentària, la Llei de qualitat alimentària, que es va donar ahir, des d'un pla legislatiu; o, en un pla més de govern, tot el que són els plans de formació i transferència tecnològica, molt importants; el conveni entre el CSIC i l'IRTA per crear una única unitat d'investigació genètica molecular vegetal a Catalunya, per exemple; o el Centre de la Carn de Monells n'és una altra, d'aquella aposta clara, precisament, pel sector productiu agrari català; o el mateix Programa per a diversificació de l'economia, i els programes Leader, els programes Proder; o una eina tan important i tan bàsica des del desembre del 99, d'aplicació a partir del 2000, com és el Programa de desenvolupament rural, que permet l'ajut a la modernització de les nostres explotacions.

Fins i tot, el Programa de desenvolupament rural ja contempla un mecanisme, una de les vint-i-dues línies, precisament, per donar resposta també a algunes disfuncions que es poden donar a l'economia agrària en el cas de tempestes, no? I parla, fa referència als plans de millora, que vostè hi feia referència abans, o per exemple a incorporació de joves: 1.750 plans de millores que s'atenen en aquest moment, anualment, dins del Programa de desenvolupament rural, o més de cinc-cents joves que s'incorporen en el camp; per cert, més del 47%, llicenciats o diplomats universitaris.

El mateix Programa de desenvolupament rural també diu una cosa que ha estat la premissa general de tota la legislatura; també diu: tot allò que és assecurable no és subvencionable després amb ajuts públics, però després ja farem les matisacions corresponents. I des d'aquesta mateixa línia hem pogut ajudar ajuntaments, SAT, cooperatives, comunitats de regants i pagesos directament, i resoldre també, diguem-ne, serveis públics, com poden ser, per exemple, xarxes de regs o camins, per exemple, rurals.

Hi ha un capítol que voldria explicar-li més a bastament també, perquè s'ha incorporat els últims vint anys, els últims deu d'una forma més clara, en els costos de producció de les explotacions, que és l'assegurança agrària; una assegurança, a més a més, que estem en fase de revisió de quina és l'assegurança que l'Entitat Nacional d'Assegurances ens podrà facilitar, quin servei ens podrà donar els propers anys, que és la millora d'algunes de les cobertures que dóna l'assegurança i, fins i tot, cobertures noves a altres produccions que en aquest moment no es donen.

Home, dir-li, per exemple, que la revisió s'està portant a terme en assegurances en els cultius, amb càlculs dels costos d'aquestes assegurances en funció dels riscos. Per exemple, en la zona de què vostè parla, pel que diuen les estadístiques, podria fer entre quaranta i cinquanta anys que no hagués fet una tempesta com aquesta, i en canvi hi ha altres zones, doncs, que són més d'alt risc. Ja és diferent la prima en uns o en altres, però

nosaltres creiem que s'hauria de revisar i s'hauria de millorar.

Un altre tema amb l'assegurança: li podria dir quin és el percentatge global d'assegurança, per exemple, en fruiters, perquè aquí parlàvem bàsicament de fruiters i vinya, però per exemple en fruiters. Bé, a tot Catalunya tenim assegurat, aproximadament, el 61,86% de la producció fruitera. Si anem per demarcacions, se sorprendrà, no?, i això va en funció del grau de risc. A Barcelona, en fruiters hi ha 3.700 hectàrees; estan assegurats en un 3,62% només. A Girona, que és zona de més risc, en un 68,44%. A Lleida, que hi estan més acostumats, hi estem més acostumats, estem al 73,4% de cobertura, de total d'hectàrees assegurades. I a Tarragona estem al 13,26%, molt desigual en funció de les comarques, i molt desigual en funció del risc, diríem, d'algunes d'aquestes comarques. I hem incrementat, durant aquesta legislatura, del 12,5 al 15% l'aportació de la Generalitat a l'assegurança agrària.

Per què li explico això de les assegurances? I som pioners en aquest moment –perdó, m'ho deixava– en l'assegurança de recollida d'animals morts a explotacions, que tenim un pla pilot únic a Espanya, amb l'Entitat Nacional d'Assegurances, precisament, que se n'ha cobert ja un 60% i que es tornarà a obrir el mes de juliol, perquè s'ha donat bo i perquè nosaltres creiem que s'ha d'incorporar en els costos de producció garantir la renda mínima dels mateixos productors, pagesos o ramaders. I hem aconseguit una assegurança fora del Pla d'assegurances, per exemple, per al Maresme, per als túnels, per als hivernacles, fruit precisament d'una catàstrofe que hi va haver l'any passat.

Per tant, li explico això, senyor Benach, perquè vegi que, al camp català, s'hi dediquen, amb recursos comunitaris, recursos estatals i recursos propis, un grapat de diners, que mai seran prou, que sempre la màquina en demanarà més, però realment vol dir que hi ha un interès especialíssim. Home, i en el camp català, com a tots els camps, tots sabem exactament que els cultius són al ras, que diem nosaltres a Lleida, són al ras, són al carrer, i estan a voluntat de la climatologia. Però ens han guiat, des del 30 de novembre del 99 –que és del que jo puc parlar, perquè en sóc el responsable com a conseller–, sempre, la mateixa filosofia i el mateix esperit davant de qualsevol circumstància negativa, i són els següents: cap explotació agrària a Catalunya, a títol principal, ha de veure perillada la seva continuïtat, la seva supervivència, per falta d'atenció individualitzada de l'Administració. I ho torno a repetir: cap explotació, a títol principal, agrícola o ramadera, a Catalunya, ha de veure privada la seva continuïtat, la seva viabilitat, per falta d'atenció pública, individualitzada a més a més –i després em referiré a què vull dir amb «individualitzada».

I, així, jo li podria dir que des del 30 de novembre del 99 hem atès, entre altres, per exemple, les pedregades que hi va haver a la zona del Segrià i la Noguera, el 99; hem atès els aiguats del Baix Llobregat, l'Alt Penedès, el Baix Penedès, l'Anoia i el Bages, el juny del 2000; hem atès les comarques de Tarragona pels aiguats de l'octubre del 2000: el Montsià, el Baix Ebre, el Priorat, la Ribera d'Ebre, la Terra Alta, el Baix Camp; hem atès,

l'abril del 2001, les gelades de la vinya i de fruiters; hem atès...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Sí, se m'acaba...

El president

...hauríem d'acabar, perquè...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Per tant, vull dir amb això –i acabo, senyor president– que hem atès de forma particular, singular i genèrica totes aquelles tempestes que han afectat el nostre potencial productiu. Una de ben clara: la mort de les plantacions d'olivera, per exemple, i amb llei d'aquest Parlament es van aconseguir els recursos necessaris per començar a posar en marxa el pla de recuperació del potencial productiu.

Gràcies.

El president

Gràcies. Els prego brevetat, perquè en farem una altra abans d'anar a dinar.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, per a la seva informació..., també entenc que no la tingui, però el que li parla va ser president de la Comissió d'Agricultura d'aquest Parlament i portaveu del seu Grup en un determinat període en temes d'agricultura; per tant, tot i que ocasionalment, doncs, ara... Sí, sí, amb tot el «carinyo», però jo també li ho dic amb tot el «carinyo»; més que res, perquè ho sàpiga. I, en qualsevol cas, hi ha algunes de les expressions que vostè ha comentat aquí que segurament que són certes, jo no les hi discutiré pas, però també, en tot cas, no deixen de ser molt contradictòries, no?, i sobretot molt «frapants» de cara a la gent, no?

«El sector productiu més protegit a la Unió Europea és l'agricultura», segurament. Aquesta afirmació, traslladada en determinats moments, en determinats territoris del nostre país i en determinats sectors..., doncs, encara és més evident que aquesta insuficiència encara és molt més gran, eh? Per tant, des d'aquest punt de vista, jo crec que no es pot anar a explicar avui als pagesos que el sector productiu dels més protegits a la Unió Europea és l'agricultura, perquè diran: «Home, doncs, estaria bé que es notés una mica millor, no?»

Celebro molt tot això de l'atenció individualitzada i tota l'explicació que vostè m'ha fet, que, evidentment, en molts dels aspectes és clar que s'ha millorat en determinades qüestions; això no li he qüestionat en cap moment. Jo només li he dit una cosa –no sé si m'ha entès–: si en comptes de fabricar préssecs i nectarines, Benissanet fabriqués cotxes, aquesta interpellació, no la faríem, eh? I li dic això, i aquesta és la qüestió. I això no és una

crítica ni cap al Govern tan sols, ni molt menys a vostè: és una constatació de la realitat. I, per tant, quan el que sustenta una població és el préssec i la nectarina, doncs, s'hi han de posar els remeis adequats.

Vostè parla d'atenció individualitzada. Jo estic segur que, per tant, vostès faran tots els plantejaments que calgui fer, però, fixi's, en aquests moments, pel que a mi em consta –i em fa l'efecte que en tinc informació precisa al respecte–, la negociació que s'està portant al respecte... Jo li he parlat abans que els pagesos calculen uns costos de 800.000 pessetes per hectàrea. En aquests moments, els números que hi ha damunt de la taula per part de vostès són com a màxim arribar a 200.000 pessetes per hectàrea, una quarta part del que creuen que és just.

Bé, no ho sé, en tot cas, suposo que les negociacions també segueixen per a això, per avançar, per intentar trobar solucions, si és a través de l'atenció individualitzada, molt millor, però, en tot cas, el que sí que li reclamo, honorable conseller, més enllà de tot el que vostè m'ha explicat –que, hi insisteixo, segurament que en algun dels aspectes compartim moltes coses–, és que estem davant d'un problema greu. I segurament que tot va molt bé a nivell de l'agricultura catalana; doncs bé, en tot cas, a Benissanet no. I on hi ha un problema s'ha d'intentar resoldre. I és a les seves mans que, en comptes de vendre préssecs i nectarina, no es vegin en la necessitat de canviar aquesta cultura tradicional i antiga d'aquesta població, d'aquesta comarca, puguin continuar fent-ho i ho facin en les mateixes condicions que un altre sector econòmic productiu tindria en un cas de catàstrofe, com és el que hi ha hagut.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors...

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula, senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, bé, jo li ho he dit molt clar: actuacions genèriques i actuacions individualitzades. Deixi'm dir-li una cosa: jo he quedat un pèl decebut en veure la seva interpellació, perquè el mateix dia, a les mateixes hores, les tempestes van afectar la Ribera d'Ebre, el Segrià, el Pla d'Urgell, l'Urgell, la Terra Alta, les Garrigues..., és a dir, van afectar més d'una comarca, i hi ha pagesos que no colliran gens aquest any, tindran zero collita aquest any.

Escolti'm, nosaltres, com a govern, hem d'atendre –i així ho estem fent– la singularitat de Benissanet o la singularitat de les més de dos mil hectàrees, també, perquè hi ha famílies, en aquestes dos mil hectàrees més que estan afectades del mateix dia..., i només som a la primera tempesta de l'any, i fins al 20 de setembre hem de calcular tempestes, fins que es recullen les últimes collites de peres, hem de calcular tempestes, perquè cada any, cada any se'n donen dos, tres, quatre, cinc, i a la tardor ens pot passar qualsevol cosa, com va passar al Maresme l'altre any. Hem de donar una resposta a tothom.

I per què hem de donar una resposta a tothom? Vàrem articular el 2001... No, no, escolti'm, vàrem articular el 2001 una ordre d'ajuts genèrica. Perquè si per alguna cosa ens hem caracteritzat tota la legislatura és perquè, tot allò que hem fet pel camp, ho hem fet de forma concertada; és a dir, sempre hem arribat a acords amb els sectors, amb les organitzacions, per ajudar-los: per les oliveres, per les pedregades, per les gelades, per les tempestes de vent.

Per tant, la gent de Benissanet, que estiguin ben tranquils. Mai n'hi haurà prou. Quan jo deia que el sector agrari català és el més protegit és perquè vostè m'ha parlat de la SEAT, m'ha parlat de la Taurus, m'ha parlat del sector industrial, i jo, com a pagès, no m'he sentit a gust tal com vostè ho plantejava. Perquè deixi'm dir-li una cosa: la voluntat i la sensibilitat del Govern durant tota la legislatura és el llistat que li feia abans. És a dir, hem atès individualment centenars i centenars de situacions particulars més enllà de les ordres genèriques; centenars i centenars de refinançaments, d'ajuts, de no sé quants..., de gent que podien no tenir viable la seva empresa.

Hem tingut els casos de les vaques boges. Tres quarts del mateix: hem hagut de fer sacrificar tota l'explotació i a aquella gent els havíem de donar ànims per començar un altre cop. I això, saben que s'ha fet. I deixi'm dir-li una altra cosa, senyor Benach, vostè creu que algú que ha viscut de prop les gelades, les pedregades, les tempestes i les pestes, quan l'Administració no existia a Catalunya, quan no érem a la Unió Europea i s'havia d'espavilar perquè ningú li donava ni cinc, no té la suficient sensibilitat, ell i el seu equip, a part de la sensibilitat que he dit abans de tot el Govern per donar resposta individualitzada perquè cap explotació a Catalunya vegi la seva viabilitat de futur perillar per falta de l'Administració catalana? No, senyor Benach. Ens ocuparem dels de Benissanet perquè ens n'estem ocupant, i ens ocuparem de qualsevol pagès o ramader de Catalunya o pescador que tingui problemes de viabilitat a la seva explotació, sempre que sigui un senyor que es dediqui plenament, ell i la seva família...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

...en aquesta activitat.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'impuls de les polítiques de cogeneració energètica (tram. 300-01143/06)

El vint-i-unè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre l'impuls de les polítiques de cogeneració energètica. Té la paraula per exposar-la, en nom del Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Molt honorable president, senyories, la raó que porta el Grup Parlamentari Popular a presentar aquesta interpellació és el nostre convenciment que la cogeneració, a casa nostra, requereix una defensa decidida en benefici del conjunt de la política energètica que ens hem marcat en el Pla que té com a horitzó l'any 2010.

Com vostè no ignora, senyor conseller, l'Administració autonòmica no només va saludar en el seu dia el desenvolupament del sector, sinó que el va estimular, fins al punt de participar activament en la posada en marxa de diversos projectes. Fruit d'aquesta política, duta a terme per l'Institut Català de l'Energia, en una dècada l'evolució del parc de cogeneració a Catalunya ha vist multiplicada per deu la seva producció. La Generalitat té, per tant, el dret a reivindicar un paper decisiu en la consecució del 17,8 que avui significa aquesta modalitat de fabricació, però té també l'obligació de prosseguir treballant en la seva consolidació als efectes de contribuir a l'estabilitat d'una indústria que segons les directrius europees hauria de veure duplicat el seu potencial en els propers set anys, als efectes de complir els programes d'estalvi energètic emanats dels més recents protocols internacionals.

I això és el que li venim a demanar, conseller. Que ens digui el que està fent i el que pensa dur a terme el Govern per tal de garantir aquests pressupòsits, atès que el Pla de l'energia a Catalunya a l'horitzó del 2010 atribueix a la cogeneració, si s'acompleixen les previsions de l'escenari intensiu en eficiència energètica i energies renovables, una participació del 16,7% en la producció neta d'electricitat.

A Catalunya, més d'un setanta per cent de l'energia que es consumeix prové de les centrals nuclears. Atesa la moratòria plantejada en el conjunt d'Espanya, les necessitats energètiques de futur, tant domiciliàries com industrials, especialment les del sector agroalimentari, que és el primer a tenir en compte si considerem que encapçala el PIB i el consum, i la limitada capacitat de producció de les energies dites «netes» o «ecològiques», com l'eòlica o la hidràulica, que tenen poques possibilitats de creixement ara com ara, ens trobarem a mig termini davant la necessitat d'importar quilowatts. I quan parlo d'importar no penso només en els veïns francesos, sinó en la resta d'Espanya. En tot cas, l'hauríem de portar des de fora. Per tant, es fa necessari produir el que en la pràctica equival a donar suport a la cogeneració.

La cogeneració elèctrica —em refereixo especialment a la privada, la de la mitjana empresa catalana, no a la que produeixen les grans companyies subministradores— té una doble virtut: aprofitar l'energia que es desprèn dels motors i produir electricitat distribuint-la arreu del territori i fent que s'apropin als centres de producció els de consum, aprofitant tèrmies i estalviant energia.

Els inicis de la cogeneració a Catalunya foren molt rendibles, perquè va suposar una aposta de les companyies i de la mateixa Generalitat a participar amb capital a les empreses que es dedicaven a fer cogeneració. Tanmateix, les fluctuacions dels mercats relacionats amb el

petroli i la liberalització de l'energia elèctrica, beneficiosa per al conjunt de la ciutadania, han significat un increment dels preus del combustible, principalment del gas, i una reducció del preu del quilowatt, raó per la qual la rendibilitat d'aquestes indústries cogeneradores ha disminuït sensiblement. Això, lligat a la canviant legislació que hi ha hagut a Espanya des de l'inici, en sintonia amb la Unió Europea, ha provocat que les empreses cogeneradores que podien exportar tota la seva producció elèctrica a un preu taxat per llei –el *todo-todo*–, doncs, hagin passat a haver d'autoconsumir part de la seva producció, amb la qual cosa avui ja només els resulta rendible treballar en hores punta, és a dir, aproximadament sis hores al dia. Això, dit en síntesi, és el que ve a marcar la situació.

Li vull recordar la dada que li donava inicialment: més d'un setanta per cent de l'energia que consumim prové de les centrals nuclears. Aquesta és una raó de pes perquè el Govern de la Generalitat faci una política de suport decidit a la cogeneració. Catalunya tindrà en el futur, més que cap altre territori de l'Estat, la necessitat d'energia elèctrica, i per tant s'ha de potenciar la cogeneració i fer que, entre altres coses, tingui una rendibilitat acceptable.

Tot això és el que fa, senyor conseller, que presentem aquest interpellació i que fem propostes. Vostè em dirà que això és competència de l'Estat i de mercats que no controla la Generalitat, i jo li suggeriré el que pot fer des de la seva Conselleria. Per exemple, utilitzar les competències de caràcter fiscal que, dins de l'impost sobre la renda de les persones físiques, corresponen a la Generalitat: les desgravacions per inversió es poden incrementar. Bonificar la contractació de persones més grans de quaranta-cinc anys per treballar en el sector, que la Generalitat hi té capacitat, en aquest ordre de coses. Participar, a través de l'Institut Català de l'Energia, en totes aquelles empreses que ho desitgin i que tinguin un pla de viabilitat homologable en les ampliacions i noves iniciatives de cogeneració. I, a través de l'Institut Català de Finances, aportar finançament i refinançament, amb les garanties que siguin necessàries, a les empreses cogeneradores.

I, per acabar, li afegiré una última proposta: fer una aposta decidida per l'extensió de la xarxa en la totalitat del territori de Catalunya –la xarxa de gas, vull dir–, prioritzant els indrets on hi ha plantes de cogeneració. Això és tot, senyor conseller.

Senyores i senyors diputats, senyor president, moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Fernández i Teixidó)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, diputat Fernández Deu, de fet, pel que jo entenia que podia ser la seva interpellació, centrada en el capteniment del Govern, doncs, tenia previst, certament, fer una explicació del que havia estat l'evolució de la po-

sició del Govern respecte a la cogeneració. Però vostè m'estalvia part de la intervenció, per dues raons. La primera, perquè, doncs, demostra estar ben informat i no caldria que esmercéssim ni un sol minut, quan el temps és tan just, quan vostè demostra que està ben informat de com han anat les coses. I la segona cosa, que li agraeixo d'antuvi, perquè vostè fa un balanç clarament positiu de la intervenció de la Generalitat, de la intervenció del Govern. Vostè ha dit textualment que la Generalitat ha fet un bon treball, i jo li ho agraeixo. Vostè ha fet una constatació d'un balanç clarament positiu amb l'impuls de la cogeneració.

És veritat que nosaltres ens hem caracteritzat durant aquests darrers anys per defensar una política poc restrictiva respecte als cogeneradors, i és veritat que, en part, per les limitacions que imposa la Unió Europea i, en part, segurament, per la vocació del Govern espanyol, aquestes limitacions han anat més enllà del que nosaltres hauríem desitjat. Les limitacions de caràcter europeu, vostès hi tenen un marge de maniobra, senyor diputat, doncs, petit; vostès i nosaltres, el Govern espanyol i el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Ara, en l'àmbit del que ha estat l'aportació específica del Govern espanyol, això és el que hauria de copsar, o hauríem de copsar amb més atenció. Vostè, que és un gran coneixedor de la correlació de forces en el món energètic del país, segur que no se li escapa l'afirmació que ara faré, a continuació: jo no em puc estar de pensar que el Govern espanyol, el Govern del Partit Popular, ha estat probablement massa sensible a les peticions de les grans companyies energètiques del país. Això és el que jo li vull transmetre.

Coneixent el seu tarannà, jo ja sé que vostè no és gens sensible a aquest tipus de pressions i que fins i tot estarà d'acord que algunes de les restriccions que s'han produït, evidentment, doncs, van en contra dels interessos, diguem-ne, més primers dels cogeneradors. Perquè vostè, que ha fet un balanç molt positiu –i jo li ho agraeixo–, ha passat per alt una qüestió que és clau, senyor Fernández Deu, que, segurament, com que vostè vol fugir ara de la polèmica –i jo també, eh? –, respecte a aquest balanç passa per alt una situació que és més important: és que la cogeneració a Catalunya, senyor diputat, està estancada. O sigui, hem fet un bon balanç i hem recorregut un camí llarg, molt important, amb els cogeneradors, però les mesures restrictives per part del Govern espanyol han fet que el mercat de la cogeneració a Catalunya estigui estancat.

Deixi'm que li digui una cosa més. Des de l'any 1999 –ho dic perquè pugui tenir dades que complementin més la seva anàlisi–, de l'any 99 a l'any 2003 hem tingut setanta-un projectes materialitzats de cogeneració, amb 310 megawatts de potència. D'aquest període, durant l'any 2002 només un servei de cogeneració amb 25 megawatts, i dues plantes de reducció de residus amb una limitada potència de 10 megawatts. Què ha passat, doncs, amb aquest impuls tan extraordinari que els cogeneradors i que l'Administració, com vostè ha reconegut, de la Generalitat de Catalunya hem fet plegats? Han perdut l'entusiasme i la il·lusió els cogeneradors pel camí? Hem baixat la guàrdia, des de l'Administració espanyola? Doncs, ni una cosa ni l'altra.

Ha passat que el marc restrictiu –que vostè ha fet un brevíssim esment al famós *todo-todo*– fa que no hi hagi confiança respecte a les expectatives que els cogeneradors han de tenir al nostre país.

Per què? Concretament per tres qüestions. La primera, per l'exigència d'un autoconsum de l'energia generada entre el trenta i el cinquanta per cent. Segon, per la limitació de la venda del total de la producció. Tercer, pel sistema retributiu mitjançant el qual una prima addicional ha d'anar al preu de mercat. Vist en el seu conjunt, quina situació genera? Desconfiança en el sector de la cogeneració i exigència al Govern de la Generalitat i al Govern de Madrid que aquesta situació no tingui en l'actualitat la pressió que està suposant per als cogeneradors. Per què, senyor diputat? Perquè els cogeneradors han posat en marxa una inversió extraordinària durant aquests darrers anys i ara tenen la perspectiva que, degut a la política que inevitablement segueixen les grans companyies elèctriques del país, les expectatives dels cogeneradors estan en perill. I hi ha algun empresari que decideixi invertir més enllà del raonable, quan les seves expectatives d'inversió estan en perill? Hi ha algun cogenerador a Catalunya, al qual animarem i esperonarem que segueixi invertint, si sap que determinades companyies elèctriques estan iniciant activitat perquè les regles del joc s'han tornat amb caràcter més restrictiu? Jo crec que no.

I sent bona tota la seva intenció, que jo la hi agraeixo molt..., i encara li dic més: del conjunt de propostes que vostè ens presenta, i que tindrem segurament l'oportunitat de comentar-ho ara en el torn..., les analitzarem amb molta atenció i amb molt d'interès, perquè penso que estan fetes des de la bona voluntat i des de la perspectiva que hi ajudem tot el que puguem. Però ha de partir vostè d'una comprensió: la cogeneració a Catalunya pateix problemes, problemes greus, que no neixen d'una crisi de creixement: neixen d'una activitat reguladora, per part del Govern central, de clar àmbit restrictiu i limitatiu.

Què hem fet, en aquest sentit? Jo, reunir-me amb el secretari d'Estat, amb el senyor Folgado, el dia 17 de maig. Ben rebut, ben tractat. Debat molt interessant, per cert, però dient-me: «Escolta'm, nosaltres no podem fer que els cogeneradors tinguin avantatges competitiu respecte a les grans companyies elèctriques del nostre país.» És a dir que a on hi ha un cogenerador que té aspiracions, hi ha una Fecsa – Endesa que té les seves. I aquesta contradicció hem de resoldre-la, i hem de prendre partit.

I, com prenem partit respecte a aquesta contradicció? De l'única manera que aquest modest conseller ha entès que era possible, demanant-li al senyor Folgado: «Senyor Folgado, per què no allarguem aquest plantejament que permeti, durant aquests propers mesos, que els cogeneradors es refacin?»

(*Remor de veus.*)

El president

Senyor conseller, quan vulgui...

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Han acabat...?

El president

Sí...

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Després li faré l'única proposta que, a canvi de moltes de les seves, jo gosaré fer-li.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Senyories, honorable conseller, jo també agraeixo l'actitud constructiva de la seva intervenció i veig que estem en el camí de poder assolir, sense dificultat, un punt de trobada, que és el que nosaltres pretenem, no pas una altra cosa; un punt de trobada que operi amb benefici, no dels seus plantejaments o dels meus, sinó dels plantejaments d'aquells a qui ens interessa en aquests moments afavorir, que són els cogeneradors.

Jo li voldria fer una reflexió molt simple, però que em fa l'efecte que convé que la tinguem en compte. Escolti'm, el problema a què jo feia referència no només és un problema de preu de venda i preu de cost, no només és això, hi ha més coses en el sector. Jo li preguntaria, per exemple: quants refinançaments ha fet en el sector l'Institut Català de Finances? Zero –zero–, ja li dono la resposta, no fa falta que ho cerqui: zero.

És clar, parlant de primes, doncs, jo li podria dir, encara que no era aquest l'objecte de la meua interpellació, però, jo li podria dir: «Miri, l'Administració de l'Estat hi ha esmerçat esforços, en aquest sentit; perquè, sense anar més lluny, les de caràcter mediambiental, les que fan referència a la cogeneració sorgida de les plantes de purins han augmentat. I això ho ha fet el Govern de l'Estat.»

D'altra banda, i parlant de correlacions –vostè parlava de correlacions fa un moment respecte d'administracions o de responsabilitats de govern–, m'imagino que també sap que han baixat les tarifes del gas dues vegades. Alguna cosa hi deu haver tingut a veure el Govern de l'Estat en tot això.

Miri, jo li torno a dir el que li feia avinent d'antuvi: crec que del que es tracta és d'entomar la quota part de responsabilitat que correspon a l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Res més que això.

Que hi ha més coses a fer? Amb tota probabilitat. Que si tots plegats empenyem el carro en la mateixa direcció ho aconseguirem abans i millor? També d'acord, i compti amb nosaltres pel que calgui en aquest sentit. Però, li ho reitero, per evitar ara avorrir a ses senyories, no insistiré en els punts que ja li he esmentat; en tot cas, en la Moció que en el proper Ple tindrem l'oportu-

nitat de substanciar, doncs, crec que quedaran negre sobre blanc perfectament reflectides.

Gràcies, conseller; gràcies, senyories; moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Senyor diputat, un risc ja l'hauria pogut córrer vostè. Som tan pocs els diputats que si ens avorrim tampoc hauria passat massa cosa! (*Remor de veus.*) Eh, que tinc raó respecte a aquesta qüestió? No hauria passat res...

El president

Senyor conseller..., la presència dels diputats i la seva capacitat d'avorriment no és quantitativa, sinó qualitativa.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Certament, certament... Acceptat, senyor president, acceptat. Dit això, senyor diputat, eh, que no prendrem mal? –eh, que no prendrem mal? (*Veus de fons.*) Bé, ja ho sé. Deixi'm que li digui el següent –deixi'm que li digui el següent. Vostè es presenta dient: «Escolti'm, és veritat que vostès no han impulsat des del punt de vista de la cogeneració els cogeneradors amb una política de l'Institut Català de Finances?» És veritat. Sap què hem fet? Participar directament amb els cogeneradors des de la Generalitat de Catalunya o abans? És la realitat dels cogeneradors que vostès es troben!

Com és possible, senyor diputat... Com és possible que vostè, tan mesurat, arribi a la tribuna i ens digui: «Escolti'm, per què no busquen més finançament per als cogeneradors?» I vostè diu: «Home!, abans és veritat que han participat en la majoria d'empreses de la cogeneració aportant els diners per a la constitució del capital social de les companyies.» Si això li sembla poc compromís amb els cogeneradors...? U.

Dos. Diu: «Podem prendre mesures que jo em veig obligat, com a diputat del Parlament de Catalunya, a demanar al Govern de la Generalitat de Catalunya que les prengui.» Naturalment que sí! Ja li he demanat que vostè ens escrigui aquestes iniciatives brillants en l'àmbit de les propostes i les analitzarem, i segurament a algun acord arribarem.

Ara bé, vostè té, per mi, fama d'home pràctic. Vostè és un home pragmàtic: per què no ajuda els cogeneradors com val la pena que els ajudi? O sigui, evidentment que podem fer alguna bonificació amb l'impost de la renda de les persones físiques, segurament que sí, i amb la bonificació dels majors de quaranta-cinc anys, segurament que sí. Però vostè sap la polèmica que tenim directament amb el senyor Folgado respecte a com hem de tractar durant els propers mesos la situació actual que pateixen els cogeneradors?

No seria interessant que esmercéss part del seu valuós temps a convèncer el senyor Folgado que faci el que ha de fer? No seria, per a nosaltres, un gran es-

tímul que vostè, senyor diputat, pogués –ho aconseguís– convèncer el senyor Folgado que hem de fer el que hem de fer en bé dels cogeneradors, que ni vostè ni jo, Déu nos en guard, perseguim cap altra cosa que el bé dels cogeneradors? No podria dedicar correctament el seu temps a fer les dues coses: a demanar al Govern de la Generalitat de Catalunya que doni resposta i a demanar al senyor Folgado que ens ajudi en aquesta línia? Segur que pensa que és possible.

Una última qüestió, senyor president. Ha fet, vostè, una referència als increments del preu del gas. Vol que parlem de gas? Vol que parlem de Gas Natural? Si vol parlem de gas, dels increments de Gas Natural, de les OPA, i vostè entendrà alguna cosa més –alguna cosa més– del que jo li he tractat de dir. Cregui'm, senyor diputat. Quan jo li dic que el Govern espanyol és sensible a les pressions de les grans companyies d'energia d'aquest país, li he dit que des d'aquell comportament de caràcter restrictiu del Govern respecte a les mesures i el desenllaç final de l'OPA respecte a Gas Natural, no hi ha massa diferència: informa el mateix comportament, informa la mateixa política, informa el mateix compromís.

El president

Senyor conseller...

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Però jo li avanço, senyor diputat, que vostè i jo trobarem un compromís sobre aquestes coses tan importants que vostè ens ha plantejat aquest matí.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller. (*El Sr. Fernández Deu demana per parlar.*) Senyor diputat, hem d'anar cogenerant energia anant a dinar al més aviat possible. Té la paraula.

El Sr. Fernández Deu

Moltíssimes gràcies. Són deu segons només, senyor president. Em desvetlla, benvolgut conseller, la responsabilitat de fer front a la missió que tinc encomanada com a diputat al Parlament de Catalunya. Jo, si vostè ho vol, puc anar una mica més enllà; en tot cas, li demano, però, que no em faci fer de «recader».

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Se suspèn la sessió fins a les quatre d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta segona i els secretaris segon, tercer i quart. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen el conseller d'Economia i Finances, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Sanitat i Seguretat Social i de Treball, Indústria,

Comerç i Turisme, la consellera de Benestar i Família i el conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió...

Interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa a Catalunya (tram. 300-01146/06)

...amb la interpellació sobre política educativa a Catalunya, que, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, presenta l'il·lustre diputat senyor Joan Boada, que té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Bé, gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyora consellera, el que voldríem fer amb aquesta interpellació, a la penúltima sessió d'aquesta legislatura, era una mica fer un repàs de –no podrà ser exhaustiu– de com ha anat aquesta legislatura, com ha anat aquest mandat des de la gestió educativa, no? I per fer-ho què millor que poder agafar aquella intervenció seva que va fer, senyora consellera, informant sobre les línies rectores de la política educativa, no?, i em sembla que aquella és un element important, i algunes de les coses, doncs, que jo he anat agafant..., perquè me semblava que, bé, estaria bé fer com, entre nosaltres, allò, com un comentari de text, no?, anar traient les idees del que hi havia i com s'han desenvolupat aquestes idees al llarg d'aquests quatre anys, no?

Miri, hi ha diferents qüestions, no? Hi ha una cosa..., la primera, que li hem de fer un retret. Bé, em perdonarà, però em sembla que n'hi faré més d'un, no?, però, en tot cas, un retret sí, perquè llegia, diu: «Farem una llei d'educació», no? Comencem per l'arquitectura, no?, que seria aquesta Llei d'educació i que no l'hem fet, ni ja la farem, això que vostè el 2000 deia: «La treballarem aquest any i la presentarem el 2001.» Bé, això són paraules textuais, senyora consellera. Bé, no hi ha hagut temps, no? Primer retret –primer retret–, que no és important, que jo crec que és molt important, perquè no ve que si l'havien de fer el 2000-2004, sinó que teníem oportunitat de fer-la anteriorment per tal de fer aquesta arquitectura que era necessària, perquè l'educació al nostre país és diferent que a la resta de països que conformen l'Estat espanyol, i calia potser fer una llei pròpia, nostra, amb característiques pròpies, amb què hauríem solucionat algun dels problemes que tenim en aquest país amb relació a l'educació, que si ens els han de solucionar des de fora, ja veu vostè quan ho han fet, tenim problemes gravíssims amb aquesta mal anomenada «Llei de qualitat».

Però, dit això, aquest primer retret que jo li feia..., bé, vostè no crec que em pugui donar massa explicacions sobre això. En tot cas, no han tingut la capacitat ni l'interès, potser, per fer-ho. Potser no s'han atrevit. Bé, no ho sé.

Hi havia dos qüestions. He agafat dues qüestions que vostè deia que eren molt importants: l'alumne i el pro-

fessorat, no?, i està molt bé, no?, evidentment en el sistema, no? Deia que el criteri primordial era l'interès de l'alumne, no?, l'atenció a les seves necessitats educatives i socials, que era el que vostè deia, no? Deia: «Perquè educar tothom implica educar atenent les diferències de cadascú i cadascuna, i aquests ocupen l'ampli espectre de moltes diferències, de discapacitats psíquiques i físiques, de capacitats diverses, dels distints estrats socioeconòmics d'origen, dels distints estrats familiars, de cultures i religions diferents, etcètera.» Ho hem fet, això, veritablement? Bé, jo crec que no. Segon retret.

Al final de legislatura ens hem atrevit a presentar, vostès, un pla d'actuació per a l'alumnat de nacionalitat estrangera. Bé, ja és molt –ja és molt– que ho hagin fet, i alguns dels aspectes nosaltres els compartim, però, és clar, aquest Pla, a l'hora de portar-lo a terme, ja neix una mica esbiaixat. Bé, jo crec que del tot, no? L'única de les directrius que hi havia, la que veritablement tirem endavant, és el tema de la llengua catalana. Bé, no dic que no sigui important, no?, però és l'únic que en aquests moments dels –em penso que hi havia– setze criteris és el que es desenvolupa, i ja, cosa concreta, a partir del curs que ve, al començament del curs que ve, no? El Sedec haurà de fer, doncs, classes de català i altres serveis a les persones, als nens i nenes, que provenen de la immigració. Tot i ser important, no creiem que hagi de ser l'única actuació que s'hagi de fer, i no sé si soluciona el tema de la integració d'aquests nois i noies. La resta d'intervencions, que recullen funcions pròpies actuals que desenvolupa el Programa educació compensatòria, doncs, no els tenen en compte. Si el que hem fet..., no només hem fet un espai, un sector totalment esbiaixat, sinó que hem desvestit un sant per vestir-ne un altre, i encara mal vestit, no?

Aquest és el problema, no?, perquè ara tot el tema d'educació compensatòria se l'han carregat. Hi ha una situació amb el professorat de compensatòria bastant crítica. Deixi'm dir-li-ho amb una expressió no massa política, però estan molt emprenyats de l'actuació que vostès han fet en tot aquest tema, no? A més a més, unes instruccions del secretari general que no s'entenen en absolut, cap document negociat amb la mesa sectorial, cap canvi de perfil professional d'aquestes persones que han de fer el català per als nous vinguts. I la pregunta és: qui realitzarà les funcions, com, per exemple, l'acollida i proposta de distribució d'alumnat immigrant que arriba durant el curs, l'adequació de materials curriculars per a aquest alumnat, la formació en estratègies d'atenció a la diversitat als centres? Qui ho farà ara, si abans ho feien els de compensatòria, si ara destinen quasi bona part de la seva feina a ensenyar català als nous vinguts?

La integració passa només per ensenyar català? Bé, el senyor Pujol..., potser vostè fa cas del que ha dit el senyor Pujol, que el problema greu d'aquest país en el tema de la llengua és que cada vegada arriben més immigrants i això fa que hi hagi menys ús social del català, cosa totalment errònia, que sembla estrany que, a vegades, sigui el president de la Generalitat i no entengui que el problema és un altre i no pas els immigrants, no? Una crítica a mi em sembla que molt dura en aquest cas, des del nostre punt de vista, que no es trii

endavant els altres elements importants d'aquest Pla, exclusivament el català, no? Sembla aquest nacionalisme portat a l'extrem que ens sembla, doncs, forassenyat aplicat en aquest tema de la immigració, no?

També parlava d'equitat, no? «Cada persona té dret a l'oportunitat o oportunitats equitatives amb relació a la seva capacitat.» Bé, un altre retret, senyora consellera. Què ens està passant? Una concentració important d'aquest alumnat, d'alumnat que prové de la immigració, a les escoles públiques, no? Però, és clar, vostè diu: «No, no, és que no hi ha cap més remei, perquè el que impera, sobretot, és la llibertat per escollir centre, llibertat constitucional d'escollir centre.» Bé, això és el que diu la patronal, també, del sector de la privada concertada, no?, però, de totes maneres, a mi em sembla que aquí hi ha un error terrible.

Per vostès, per Convergència i Unió, té més prioritat la consolidació i l'ampliació de la llibertat de l'elecció de centre per part dels pares que l'edificació d'un sistema educatiu basat en l'equitat d'accés per a tots, la qualitat de l'ensenyament i el suport per als que es troben en situació d'inferioritat o dificultat social i cultural, i això és gravíssim. Per vostès la llibertat d'elecció dels pares significa que qui pugui pagar la factura complementària a què obliguen moltes escoles concertades obtindrà la pretesa llibertat. Ja saben vostès que a les escoles privades, a bona part, els interessa una clientela econòmicament sòlida i uns alumnes ben capacitats per a l'èxit i el mateix estatus de l'escola, i això, evidentment, no té res a veure amb l'equitat que vostè pregona quan va entrar com a consellera l'any 2000.

Si vol, li tornaré a posar l'exemple aquest que ja ha sortit als mitjans de comunicació, d'aquest centre Betlem, de Premià. No sé, és que..., no sé si té excusa o no té excusa, però és que ho trobo ja demencial, no?, que se'ls demana a veure si estem concertats o no estem concertats, els mateixos pares no ho saben, quan aquest és un element clau, no? I, a més a més, la delegada d'Ensenyament, doncs, a més, no té la capacitat ni la cintura per respondre com ha de respondre, no?

Com pot ser, això? És impossible, deixem-nos estar d'aquesta llibertat d'escollir centre. En el fons, preval aquesta equitat que no pas aquesta llibertat d'escollir centre per part dels pares, i vostès el que estan fent és crear aquesta distorsió importantíssima amb allò que pregonava vostè de l'equitat, perquè, si volen equitat, també podem fer una oficina de matriculació única, i a vostès no els interessa, i això és un element d'equitat, perquè, si volem equitat, també podríem fer tot el contrari del que ha fet la seva delegada d'Ensenyament a Girona, no?, quan s'intentava fer una zonificació amb públiques i privades i que, fins i tot, bona part del sector hi estava d'acord, menys una petita part que es va queixar, i la senyora Sancho ho va tirar enrere, no? Bé, ara la privada a Girona és una zona única, és a dir, tots els alumnes sí que poden anar a qualsevol centre. En canvi, a la pública només han d'anar en unes zones determinades, i que provoca un procés, a vegades, de guetització, no?

Bé, aquest és un problema gravíssim i que vostès, durant aquests quatre anys que vostè hi ha estat, doncs, no ha solucionat, ni ha posat, fins i tot, ni la capacitat per

fer-ho, no? És clar, vostè deia: «Actuarem amb els infants amb risc de convertir-se en adults naufragats, són aquells que en entrar a l'escola ho fan amb una motxilla invisible, amb un currículum invisible dins de signe ja negatiu, són nens i nenes de colors diferents, fills de la pobresa, alguns econòmicament i culturalment, i, sovint, sense lligams d'afecte.» I què han fet per solucionar tota aquesta situació?

Estem en un procés de guetització, estem en un procés en què la pública és la que assumeix cada vegada més aquests nanos, aquests nens i nenes, que provenen de la immigració. A la privada concertada els percentatges són indignes. Què fem per solucionar això? El Pla aquest que vostès han presentat, doncs, es dedica exclusivament a la llengua i deixa de banda elements importantíssims que també s'haurien de tenir en compte, no?, perquè, és clar, no hi ha cap apartat en aquest Pla que estigui adreçat al col·lectiu majoritari, perquè no n'hi ha prou només d'adreçar-se al col·lectiu de la immigració, sinó que cal incidir tant en la població exclosa o amb risc d'exclusió com en la societat majoritària i autòctona, també s'hi ha de fer una actuació. No n'hi ha cap, en aquest Pla, que estigui adreçada al col·lectiu majoritari, i no es troba en tot el document cap referència ni es fa cap esment a l'educació intercultural, ni es dedica cap de les setze línies d'intervenció específicament a la prevenció de l'exclusió social. No n'hi ha prou només amb l'actuació en la població immigrada, sinó que s'ha de fer una actuació general, també en la població autòctona, perquè entengui què vol dir el tema de l'exclusió social.

Bé, me queden els cinc minuts restants. Li explicaré quina és la situació del professorat des del meu punt de vista i quines són les actuacions que han fet vostès en aquest sentit. Entendrà que tornaran a ser uns quants retrets en aquest sentit.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Sra. Carme-Laura Gil i Miró)

Gràcies, senyor president. Diputades, diputats i diputat senyor Boada, bé, jo li podria fer ara, també, doncs, un resum, un balanç, de l'actuació durant aquesta legislatura, aquesta part de la legislatura encara no acabada respecte a ensenyament, i seria enormement positiva. En tot cas, ja la farem en el moment que convingui, però, realment, és molt –molt– positiva.

Vostè ha parlat d'alguns temes, només, i, vaja!, jo li agraeixo que hagi, doncs, llegit alguns dels fragments del que jo he explicat i mantingut i en què crec fermament. És ben segur que per nosaltres l'educació és un bé social; és ben segur que per nosaltres el que és primer és l'atenció de l'alumne. Si no fos això, nosaltres no ens hauríem oposat, per exemple, a una llei d'educació del Partit Popular en què l'alumne, al nostre entendre, no hauria estat mai ben atès i hauria estat classificat.

Però nosaltres hem fet moltes coses, no ara al final, des d'un inici i des de fa més de vint anys, però, com que vostè parla des del moment en què jo he estat consellera, fem una repassada al que hem dit, doncs. Primer, passem un moment sobre això de què parla vostè sempre de la «guetització», bé, algun moment, de la «guetització».

Jo haig de tornar a repetir el que he dit sempre: no hi ha escoles guetos; no hi ha professorat d'alumnes guetos; no hi han alumnes guetos; el que hi ha són zones urbanes que són guetos, zones urbanes en què hi ha degradació i en què viu ciutadania molt més pobre que la de la resta de la ciutat, i allà hi han escoles, i torno a repetir, un cop més, que aquestes escoles són el focus de cultura, el focus que pot estimular i que dóna idèntiques esperances a tots els nostres alumnes de Catalunya està a dins d'una escola.

Miri, nosaltres tenim 51.000 alumnes estrangers, més de 51.000 alumnes, gairebé 52.000 alumnes estrangers al nostre sistema. Vostè ha escoltat mai que hi hagi algun conflicte a les nostres escoles? Vostè ho ha vist mai, que hi hagi gens de conflicte a les nostres escoles amb 51.000 alumnes? El lloc de tot l'Estat espanyol en què n'hi han més, molt més, que als altres llocs, que a les altres zones de l'Estat espanyol. Per què? Perquè el nostre professorat és exemplar, perquè el nostre Govern els ha tractat d'una manera específica i perquè hem fet que no sorgeixi en la societat educativa i a l'entorn de la societat educativa cap foc i cap conflicte. I, si n'han sorgit, no és mai dins de l'escola, ni a causa de l'escola, sinó per altres elements.

I crec que això se'ns ha de tenir en compte i s'ha de dir que ho hem fet bé i que ho estem fent bé. 51.000 alumnes dels quals, per exemple, en els naixements d'aquests nens que ara tindran tres anys, dels que entraran a l'escola per primera vegada, tres anys, escolti, ja en tenim 5.000 de nascuts a Catalunya, i és quan vostè em dirà si aquests alumnes jo els haig de considerar catalans o no, malgrat que una legislació els digui que són estrangers, simplement pel fet ja no de viure-hi, que són tots els altres, sinó que aquests cinc mil són nascuts enguany aquí. Escolti, per mi, són nens, nenes, infants catalans i catalanes, amb els mateixos drets i deures que els altres, independentment del barri on visquin, com ho han estat sempre, per nosaltres, les poblacions més desfavorides, que lògicament són també ciutadania catalana.

El Pla que hem fet nosaltres, el nou Pla d'actuació, és un pla que ja es diu que és revisable i que s'ha fet amb els directors i directores dels centres, dels centres nostres, on hi ha vint i trenta ètnies diferents. Ens han demanat que sigui així i ho hem fet com ells i elles ens ho han dit, i ho han recolzat les juntes de directors i directores de primària i de secundària de Catalunya. Ho hem fet juntament amb ells i elles i amb el seu consens i la seva col·laboració.

Jo crec que hem fet altres coses. Jo crec que sí que creiem realment en l'equitat. Perquè creiem que hem de tenir oportunitats tothom, d'acord amb les seves condicions. I això ho hem fet dins de les escoles. I això ho hem fet amb una cultura nova que hem integrat en el sistema educatiu, que en som pioners, que és el de les

competències bàsiques. Aquí radica gairebé tot. Aquí radica una part molt important. Els currículums actuals són els mateixos que quan jo tenia deu anys –a l'any 45 iniciava el batxillerat. És exactament igual. És igual que el dels anys setanta. És igual que el dels anys vuitanta. Per a què estaven formulats? Per al batxillerat. Per a una part només de l'alumnat, per a una part de la ciutadania, per a aquells que s'havien de seleccionar. Nosaltres, en nom de l'equitat, el que hem fet és introduir la nova cultura de les competències bàsiques per trencar amb el currículum, per fer que no hi hagi fracàs. Sempre hi haurà fracàs en un currículum que estava pensat i construït per seleccionar una part de la població. Per això nosaltres estem fent una mena de revolució, no de revisió, sinó de revolució del que ha de ser el sistema educatiu.

Però jo li diria quelcom més: parla de la pública, de la concertada... Jo entenc el que vostè em diu. Però, miri, no és propi només de la societat catalana. Això no és de la societat catalana, això és de les societats més avançades, que és el que som, aquí, la societat catalana. Diré una dada que potser vostè ignora, però que jo penso que és molt interessant: a Bèlgica, a la comunitat francòfona, els alumnes d'ensenyament, molt més de la meitat, molt més, s'escolaritzen a escoles catòliques; el 38% de tota la població van a escola maternal catòlica; el 42%, de primària, a escola catòlica; el 65% d'alumnat de secundària, a escola catòlica. A Gran Bretanya gaudeixen del favor d'en Blair, són els de les escoles *failing*. I, què li haig de dir d'Alemanya? A Alemanya, a l'escola primària, el 33% de la població va a la pública, però el 30% va a escola protestant, el 30% a escola catòlica i l'altre 7% que queda a on va? A escola musulmana, hindú i jueva. I tot això, per a l'Estat alemany, per als *Länder*, tots, amb el que nosaltres anomenaríem «concert», però molt més generós que el concert que es fa a l'Estat espanyol.

Per tant, jo crec que estem actuant de la manera que s'ha d'actuar. I passo ja, abans que se m'acabi el temps, a parlar de la Llei. En el nostre Programa 2000-2004, per primera vegada un programa escrit, no un programa electoral, un programa de legislatura, més enllà del programa electoral, que van tenir tots els centres, que ha tingut tota la societat i que van tenir vostès, a l'última pàgina –i potser l'última frase, no la recordo bé– és quan es diu que nosaltres promulgarem una llei. No al 2001, no..., almenys, si ho vaig dir alguna vegada, no era així. Sempre havíem dit cap al final de legislatura, i justament està al final d'aquell Programa. Ha anat molt ràpid la LOCE, pensàvem que hi hauria temps. Pensàvem que es podria negociar, com havíem estat dos anys negociant amb el Govern del PSOE. No ha estat possible, i la Llei la tenim feta, i ho saben: els nostres directors i directores, el nostre professorat ho sap. Si n'hem explicat la vertebració d'aquesta Llei! I, si tenim temps, l'explicaré en els cinc minuts següents.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora consellera. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyora consellera..., sí, ho va dir a la Comissió de Política Cultural, i va dir 2000-2001, però és igual. La importància..., no..., està escrit, i era una resposta a una pregunta del senyor Bargalló en aquella compareixença. De totes maneres, tampoc és important. El que és important és que amb vint-i-tres anys s'ha estat incapaç de fer una llei d'educació per a Catalunya. Vull dir que ara no vindrà d'un any o dos; però, en tot cas, malgrat que la tinguin i diguin que ho han consultat –sempre, vostè, diu que ho ha consultat– amb els directors, i quan llavors consultem, nosaltres, els directors, diuen que no saben res. Aquí hi ha algú que menteix, no seré jo qui digui qui, però, en tot cas, diu que ha consultat el Pla d'actuació, també, d'immigració, tot... Bé. A mi em sembla que no ha consultat gairebé res; en tot cas, deu consultar amb els mateixos de sempre que li diuen a tot que sí, no?

Aquí he dit sempre jo «procés de guetització» en aquesta història. Jo sempre he dit un «procés», sempre, eh?, he dit «procés de guetització». En tot cas, perquè..., i si és degut al fet que hi ha zones urbanes concretes, per què no hi posem solució? No des d'urbanisme, sinó per què no fem una oficina única de matriculació i superarem l'àmbit de les zones urbanes concretes? No, no ho fem, no ens interessa. No ens interessa, perquè hi entrarien les privades concertades, i evidentment a aquesta gent no els interessa en absolut. I no vull pas entrar en això, és la realitat: no els interessa tenir aquest tipus d'alumnat, perquè evidentment no dóna diners, i no els interessa tenir aquest... Ja saben vostès que els ha dit: «Doncs que ens apugin el concert per poder-los tenir.»

Em diu: «Home, hi ha cinquanta mil persones procedents de la immigració i no hi ha cap conflicte.» No. Hi ha un milió d'estudiants, aproximadament. (*Veus de fons.*) No, és clar, la proporció..., és que, és clar, evidentment, no hi ha cap conflicte perquè la proporció és molt gran, no n'hi ha d'haver, hi ha una dilució important. El que passa és que hi ha després una concentració en alguns centres. Aquesta és la problemàtica, però no cal que hi hagi el conflicte, sinó de quina manera viuen el professorat i els estudiants d'aquelles escoles concretes aquesta situació. És molt diferent. És molt diferent el que viu..., doncs, els alumnes de la Farga, a Salt, que els alumnes de la Pompeu Fabra, que hi ha dos-cents metres de distància entre els uns i els altres. Uns, un 70% d'immigració, i els altres, un 10%, al mateix barri. Oh!, és clar, la situació és ben diferent, i les sensacions són ben diferents del professorat pobre i també dels estudiants, en aquest cas, no? Ho dic perquè no em vingui amb aquesta història, perquè no ens en sortirem, ja ho sap vostè.

Però parlem una mica del professorat, que és qui també pateix aquesta situació. Vostè, també, en la seva intervenció parlava de canvis i que ens hem d'adequar a aquests canvis en la nova societat. Parlem de les plantilles. S'han canviat les plantilles? Encara s'aplica l'acord del 95 i encara s'aplica amb la mateixa actitud restrictiva sense cap tipus de canvis, perquè hi ha noves necessitats, i no s'hi aplica cap de les... Apareixen noves figures professionals, no? La prevenció de riscos

ara han tret. Ara han tret el mediador de conflictes, sense dotacions, sense noves dotacions concretes, sense formació d'aquest personal. I, qui ho ha d'assumir? El personal que ja existeix de les mateixes plantilles, cada vegada més retallat. O sigui, cada vegada donem més feina al pobre professorat per fer front a aquestes noves necessitats, però vostès no hi posen ni un duro per tal que això funcioni.

Els criteris de sempre. Es tanquen l'1 de juny les plantilles, senyora consellera, i vostè ho sap! Es tanquen l'1 de juny les plantilles, i tota la gent d'incorporació tardana, què passa? Perdoni l'expressió, se'ls han d'empassar el professorat d'aquests centres! En alguns centres poden arribar a ser cent persones noves les que arriben al llarg de l'any. A Girona, l'any passat, mil cinc-cents nois i noies van..., ni un augment de plantilla! Us espavileu! I això és prevenir, doncs, els nous reptes, les noves necessitats? Què cony! Els passen, vostès, tota la feina al professorat, que ha de ser qui ha d'assumir tota aquesta qüestió, no?

Sí..., per un cantó arriba matrícula viva, i vostè, la seva resposta és plantilla morta, no? I aquesta és la realitat que té en aquests moments el professorat. Un professorat, també, amb una quantitat d'interins i substituïts importantíssima altra vegada, eh? Tenim un 20%... En arts plàstiques i disseny un 25% del professorat és interí o substituït, amb el que significa per a aquestes persones, doncs, que cada any una destinació diferent, etcètera. Jo no dic que no n'hi hagi d'haver, però entre un 5% i un 10% per cobrir les baixes, les vacants concretes, seria suficient.

I, finalment, amb el professorat, perquè se m'està acabant... Escolti, parlem de l'espectacle de l'accés a càtedres. O sigui, és un espectacle el que vostès han fet, eh? Un espectacle denigrant per al professorat, eh? Però és gravíssim, no? A 1.896 professors d'ensenyament secundari ara se'ls reconeix la condició i se'n cessen 60 perquè no havien tingut, doncs, la puntuació necessària. Un procediment que s'ha allargat dotze anys, degut als errors comesos pel mateix Departament a la primera convocatòria de l'any 91 i a la segona del 2000, i que ha impedit noves convocatòries. Mentre altres comunitats autònomes han fet quatre convocatòries –91, 94, 97 i 2000–, aquí només n'hem fet una i mitja i malament. Això és el reconeixement social del professorat? Això és tractar bé aquest element clau d'aquella arquitectura que vostè deia de la gestió de l'ensenyament com era el professorat? Home, jo no crec pas que sigui tractar-los excessivament, ni donar-los les eines i els mecanismes necessaris per fer front als nous reptes que té la societat i l'ensenyament del segle XXI.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula, senyora consellera.

La consellera d'Ensenyament

Bé. No sé si ho he pogut apuntar tot, perquè d'una cosa, jo mateixa, me n'he anat a l'altra. Però sí, vostè ha par-

lat que no han canviat les plantilles, que no hem fet res per al professorat.

Bé. Fixi's en aquesta legislatura: hem signat un acord de millores retributives en els sindicats dels professors de la pública i en els sindicats dels professors de l'escola concertada; l'hem signat. I en la signatura amb els professors de la pública, amb els seus sindicats, vam estipular que fins a l'any 2004 no hi hauria revisió de plantilles. I per tant, fins al 2004 no iniciarem la negociació sobre les plantilles. Així es va signar: és un acord signat i aprovat.

No hem creat la figura del mediador de conflictes. M'agradaria que es llegís allò que li enviem, aquelles publicacions en què es parla del Programa de convivència. No fem el mediador de conflictes, el professorat ho ha estat sempre, però no fem això. El que fem és formació per a alumnes perquè siguin mediadors de conflictes entre iguals. Li recomano la lectura perquè és molt interessant –no l'he escrit jo, però també és molt interessant. (*Rialles.*)

I sobre el que he dit també, doncs, sobre les plantilles o dels centres..., doncs, miri, si una escola d'un grup..., d'una línia –tres, dotze, nou grups–, si estiguéssim a França –és només per a una petita referència, eh?, perquè està a prop això, està aquí al nord, aquí mateix–, doncs, hi hauria nou professors..., bé, no tindrien els tres anys, etcètera, ni els quatre, ni els cinc, però tindrien un professor per grup i el director en algunes, res més. Aquí tenim tretze, catorze mestres en comptes de nou. Si cada mestre dóna vint-i-dues hores i mitja –no vint-i-cinc, vint-i-dues hores i mitja– de classe, i els alumnes en tenen vint-i-cinc, hi ha cent hores, a més de les curriculars dels alumnes, cent hores per a una línia, cent hores de professor que estan per la diversitat, per fer grups flexibles... Per això hi són, per ensenyar català si convé –cent hores més. Que, miri, repartit entre cinc dies de classe, fixi's vostè les hores que es poden fer en grups flexibles.

Escolti'm, estarien els centres bullint. No ho estan –no ho estan. I allà on és necessari més professorat, doncs, perquè és necessari, perquè hi ha una ràtio més alta, etcètera, es posa mentre és possible –i fins ara ho han estat sempre– uns reforços.

Les càtedres no han estat un espectacle. No han estat un espectacle nostre. Ara fa dotze anys, es fan unes càtedres sense ni un error. El que hi ha són unes denúncies d'alguns professors d'ensenyament secundari d'institut, d'antic batxillerat, també d'alguns sindicats..., i van anar quatre denúncies a quatre sales diferents. Ho sap tothom. I van sortir quatre resolucions judicials contradictòries i diferents. I se'ns ha obligat a fer una nova convocatòria, hem hagut d'eixamplar més de set-centes places, i això és el que ha passat. Però això s'ha d'explicar a qui ho ha fet. I la resta de les comunitats es van copiar el nostre model impugnant, i a ells no els el va impugnar ningú. Aquesta és la realitat, i, si vol, li farem un informe detallat perquè en tenim moltíssims al respecte.

En tot cas, li asseguro que no hi va haver errors. El que hi va haver és professorat que es va sentir, doncs..., i sindicats, sindicats, per exemple, perquè havien dema-

nat que fos en català; altres professors, perquè es parlava del fet que s'havia de fer una memòria sobre la LOGSE, no sobre el sistema dels setanta, i altres, perquè es va fer de manera ponderada entre totes les matèries perquè la gent, el professorat de formació professional, pogués arribar en algun moment a ser catedràtic o catedràtica.

Moltíssimes gràcies.

El president

A vostè, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'incentius fiscals a la recerca (tram. 300-01138/06)

El vint-i-tresé punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre la política d'incentius fiscals a la recerca. L'exposa l'illustre diputat senyor Antoni Castellà, del Grup de Convergència i Unió, que té la paraula.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, tots sabem que la recerca i la innovació tecnològica són factors essencials per al desenvolupament econòmic, social i el progrés científic d'un país, encara més en l'era tecnològica que ens ha tocat viure. És per això que, al nostre entendre, a l'entendre del Grup de Convergència i Unió, el Govern de la Generalitat està realitzant des de fa uns anys un esforç important per tal d'impulsar la qualitat de l'activitat investigadora que duen a terme les universitats, els centres de recerca i les empreses a Catalunya. És per això, li deia, conseller, que el nostre Grup valora positivament aquests esforços i estem convençuts que anem pel bon camí.

De fet, des de l'any 80, amb la creació de la CIRIT, ens vam posar les bases d'una política de recerca pròpia, malgrat les dificultats existents per aconseguir els traspassos en aquesta matèria i que en el camp del finançament encara estem en aquesta lluita o en aquesta reivindicació de transferència.

La CIRIT, com vostè sap, va rebre l'encàrrec d'estructurar la política de recerca del Govern amb els plans quadriennals, els quals han jugat, des del nostre punt de vista, un paper dinamitzador que ha permès incrementar la competitivitat internacional del nostre sistema de recerca i dels nostres investigadors. El tercer Pla de recerca de Catalunya, l'actualment vigent, té com a objectiu, des de la seva posada en funcionament, prosseguir el camí endegat pels dos plans anteriors i aconseguir que Catalunya doni un salt endavant en els diversos vessants que presenta la recerca, amb especial atenció a la política de recursos humans i a la internacionalització de la recerca per mitjà del desenvolupament de nous centres de recerca.

No m'estendré gaire en aquests punts. Deixi'm, només, constatar, senyor conseller, que la feina feta durant els darrers anys en aquest camp ha estat, sens dubte, important. La creació de nombrosos centres de recerca de

referència, impulsats pel seu Departament, en col·laboració amb les universitats, està posant les seves bases d'una política que donarà els seus veritables fruits a llarg termini, com no pot ser d'una altra manera, amb una política seriosa i ambició estratègica, sobretot en un camp com el de la investigació científica.

Institucions recentment creades, com són el Centre de Regulació Genòmica, l'Institut Català de Ciències Cardiovasculars, l'Institut de Ciències Fotòniques, l'Institut Català d'Investigacions Químiques o l'Institut Català d'Arqueologia Clàssica demostren la varietat dels camps en què Catalunya pot assolir l'excel·lència en el futur. Cal esmentar, també, l'acord en la constitució del Laboratori de Llum de Sincrotó, que es va fer amb el Govern central i que portarà a Catalunya una gran instal·lació que tindrà un impacte no només a nivell d'Estat, sinó a nivell de tot el sud d'Europa.

En l'àmbit dels recursos humans són notables, també, els esforços per recuperar capital humà i reincorporarlo al sistema català. Això s'ha fet amb la Institució Catalana de la Recerca i Estudis Avançats, l'ICREA, com vostè sap, i també amb la participació exitosa de les universitats i centres catalans en convocatòries d'àmbit estatal, com és el cas del programa Ramón y Cajal. També, la recent creació de l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca ha de contribuir necessàriament, també, a donar forma a una política pròpia d'ajuts a la recerca.

Finalment, el compromís del Govern d'incrementar anualment els pressupostos destinats a la recerca pública en aproximadament un mínim d'un 15% penso que demostra que hi ha una voluntat política clara en aquest camp i que la política de recerca és una prioritat del nostre Govern.

M'he permès fer aquest breu repàs de la política que ha impulsat el seu Departament perquè el meu Grup, com deia al principi, està convençut que anem pel bon camí. Amb tot, permeti'm, senyor conseller, parlar ara d'alguns indicadors en l'àmbit de la política de recerca, i en concret els que fan referència a la inversió tant al sector públic com al privat.

És sabut que els països del sud d'Europa, de fet, comparativament, estem, nosaltres, en general, per sota de la mitjana europea en la inversió de recerca i desenvolupament sobre el percentatge del PIB, i això és un fet que el podem constatar tots i que, de fet, no crec que tingui lògica negar-lo, però també és cert que el nostre creixement els darrers anys ha estat notable: passem de l'any 86, d'un 0,6%, al 2002, a l'1,1%. Aquest ha estat un esforç molt important en aquests setze anys, i, de fet, en aquests moments països del nord d'Europa, doncs, tenen la seva inversió estancada, especialment països com Alemanya.

És oportú, en aquest sentit, analitzar els components d'aquesta inversió. Ens adonem que a casa nostra el sector públic representa el 36% de la inversió en recerca i desenvolupament, mentre que el sector privat representa els dos terços restants, per tant el 64%. És obvi, per tant, que la política de recerca ha de partir d'aquesta realitat i dissenyar instruments que incideixin de la manera més adequada possible en cada un dels sectors.

Voldria ara centrar-me en la inversió de recerca i desenvolupament del nostre sector privat. Senyor conseller, el pes d'aquesta inversió és decisiu per al futur científic i tecnològic del país. Sabem amb molt de detall les iniciatives que impulsa, o que ha estat impulsant, el Govern en l'àmbit de la inversió pública, algunes de les quals ja he esmentat, però al nostre Grup ens interessa molt, al nostre criteri, conèixer què fa el Govern per incidir en la inversió que el sector privat fa en la recerca i desenvolupament. Quina política s'ha estat seguint i quin tipus de mesures s'impulsen? De fet, el que ens preguntem és si la Generalitat té els suficients instruments o tenim les competències necessàries per portar a terme les accions, de caire directe o siguin indirectes, que permetin incentivar que les empreses del nostre país destinin més recursos a la investigació. I, per tant, és aquesta la interpellació, i, en aquest sentit, li fem aquesta pregunta des del Grup de Convergència i Unió en aquesta primera intervenció.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Andreu Mas-Colell)

Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, benivolgut diputat, li agraeixo les seves paraules i el seu interès pel tema que ens ocupa, que, de ben segur, és de gran importància per al futur del nostre sistema de ciència i tecnologia.

Efectivament, la investigació privada en R+D constitueix un percentatge satisfactori, elevat per la norma espanyola, normal per la norma europea, de la inversió total en R+D del nostre país. En aquest sentit, ens trobem amb una distribució força equilibrada i força semblant a la mitjana europea. Per tant, això el que vol dir, ho confesso de pressa, és que hem d'augmentar tots dos, el component privat i el component públic, que, per tant, hi passo...

Com vostè sap, la intervenció pública en aquest àmbit, el de la promoció de la inversió privada en R+D, està subjecte, d'una banda, a la distribució competencial actual entre Govern central i Generalitat, especialment pel que fa a tota la qüestió tributària, i, en segon lloc, i això és molt important, a les limitacions establertes per la política de lliure competència de la Unió Europea, i, per tant, gran part de la política que ha de practicar el Govern és una política que inclou uns elements importants de convenciment, de diàleg amb els agents empresarials, de dinamització de la inversió privada d'una manera molt pas a pas i molt, de vegades, fins i tot, per empenta personal.

El Govern ha de prioritzar també una política d'incentius fiscals a les inversions en R+D per part de les empreses. L'experiència internacional és que els incentius fiscals han estat l'eina més potent per a la generació d'incentius en el sector privat. Podria posar l'exemple del Quebec, per exemple, on va passar en un període

d'uns quinze anys de l'1% al 2,4%, en gran part impulsada per la inversió privada, o també podria posar l'exemple de Finlàndia, en tots dos casos basats en polítiques consistents en incentius fiscals.

En aquest sentit, la Generalitat de Catalunya fa i farà el que pugui amb els seus propis instruments, però també a través de la influència que pugui tenir en la formulació de les polítiques generals de l'Estat espanyol. En aquest sentit, volem dir que en el seu moment ens va produir satisfacció que en els pressupostos generals de l'Estat de l'any 2000 s'introduïssin un cert nombre de mesures fiscals que nosaltres havíem proposat repetidament i que després han sofert diverses modificacions, i que constitueixen, en tots els aspectes menys en un, una situació normativa molt satisfactòria.

L'excepció és pel que fa a la implementació, on les conseqüències dels incentius fiscals dels pressupostos del 2002, no tenim encara nombres acurats, però no semblen, de moment, gaire satisfactòries, i hi ha un cert consens que la raó s'ha degut a la descoordinació entre els diferents *ministerios*, que creaven situacions on el Ministeri d'Hisenda no reconeixia com a deduccions possibles d'R+D programes, subvencions i incentius que concedia el Ministerio de Ciencia i Tecnología.

Això s'està arreglant, ho veurem, però, en principi, s'està arreglant a partir de la constitució d'agències, d'un quadre legal que permet la constitució d'agències certificadores que podran certificar *a priori* la natura de les despeses en R+D, i, en aquest sentit, ens produeix gran satisfacció que la primera agència d'acreditació que ha estat reconeguda és l'Agència d'Accreditació en Investigació, Desenvolupament i Innovació Tecnològica, AIDIT, que ja va ser constituïda fa dos anys per la Politècnica de Catalunya i la Politècnica de Madrid. Ho repeteixo: en aquests moments, és la primera agència que ha estat habilitada com a agència certificadora. Confiem, doncs, que ara puguem començar a recollir els fruits d'aquests incentius fiscals que ja fa temps que són norma legal.

A banda del que acabo de dir, el Govern de la Generalitat ha impulsat fòrums i espais de discussió sobre els incentius fiscals a la inversió en R+D al sector privat. Així, la Comissió Assessoria de Ciències i Tecnologia, la CACIT, presidida pel senyor Vila Casas, va elaborar l'any 2000 l'Informe relatiu als incentius fiscals per al foment i la consolidació de les activitats de recerca i desenvolupament. Ha estat una aportació important, que ha estat difosa àmpliament i que, amb seguretat, prefigura la nova onada d'incentius fiscals que hauran de posar-se al lloc una vegada estigui consolidada la primera onada.

També voldria dir que s'han impulsat diverses iniciatives adreçades a millorar els incentius en àmbits concrets, com ara el de la Llei de mecenatge o de la regulació de les OPI. El mecenatge per a la investigació encara no està molt desenvolupat, però amb seguretat és una de les fronteres que cal impulsar i que cal desenvolupar en els anys que vénen. Per exemple, la política de càtedres «esponsoritzades» a les universitats hauria de ser –i confiem que sigui, però això s'haurà d'aconseguir amb una tasca constant i multilateral

d'animació– una pràctica corrent de les empreses cap a les universitats. Com en tot, les primeres són difícils d'aconseguir, però s'arriba a un moment –i crec que estem a la vora d'arribar-hi– en què es fa bola de neu.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, celebrego que coincidim amb les preocupacions, ara bé, m'agradaria fer una reflexió sobre alguns punts més concrets als quals ens fan referència a Catalunya i, especialment, pel que fa als recursos humans destinats a la recerca i, en concret, a l'àmbit empresarial. I ho dic, senyor conseller, perquè el percentatge d'investigadors en la indústria sobre el total d'investigadors a nivell d'Estat estem sobre el 25%. De fet, Catalunya va molt més enllà i és diferent i, per tant, el percentatge en aquests moments a nivell de català és del 40%. De totes maneres, tampoc podem estar cofois perquè, de fet, si ens comparem amb la mitjana europea, la mitjana europea està al 51%. Per tant, jo entenc que aquesta és una situació de preocupació, com a mínim de preocupació. Som molt conscients que les elevades despeses econòmiques i socials de trasllat o reallotjament dins dels països de la Unió Europea són una de les principals barreres a la mobilitat de persones, considerablement més importants que les que tenen ciutadans d'altres entorns, en aquest cas com els Estats Units on la uniformitat dels sistemes socials, econòmics, educatius i laborals entre els diferents estats, doncs, és molt més elevada i, per tant, la facilitat és més important. Ara bé, aquesta situació es posa de manifest en multitud d'estudis sobre les limitacions de la mobilitat de la població europea en general. I encara és més greu en certs col·lectius com el dels científics qualificats, especialment vulnerables a aquestes barreres per l'elevat grau d'especialització en la seva feina. Alguns estats membres de la Unió Europea estan posant en pràctica polítiques fiscals innovadores que promouen la captació de científics i tecnòlegs, amb resultats positius. És l'exemple per al cas d'Holanda, i, més recentment, del Regne Unit. De fet, a la vegada, aquestes iniciatives han estat reconegudes per la Unió Europea com a bones pràctiques fiscals degut, fonamentalment, al seu poder estimulador de la innovació empresarial.

Senyor conseller, davant del fet que en la nostra societat encara subsisteix, com deia abans, un dèficit de doctors respecte a la dels altres països del nostre entorn i que els recursos humans són la base sobre la qual descansa una economia del coneixement, semblaria raonable posar en pràctica mesures que ajudin a superar aquesta situació. Per tant, aquesta és la nostra preocupació concreta des del Grup de Convergència i Unió, i nosaltres li voldríem interpellar o preguntar si coincidim en preocupació i si el Govern té la intenció d'abordar aquesta problemàtica.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula el senyor conseller.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Ha dit, per cert, una cosa que és ben certa i que a unes jornades que hi va haver la setmana passada, gent molt diversa com, jo què sé, Terricabras, Juan Soto, Rolf Tarrach, etcètera, tots hi varen coincidir, cadascú des del seu angle, i és que un senyal de progrés en el desenvolupament científic del nostre país ha de ser la contractació de doctors per part de les empreses.

Hem de sortir-nos d'un món en el qual formem doctors simplement per fer carreres acadèmiques. I, alhora, un senyal de la sofisticació científica i investigadora de les empreses és la contractació de doctors, i aquí hem d'avançar molt.

En tot cas, motivat per les seves paraules, ara em plau anunciar-li que des del nostre Departament estem treballant, juntament amb el Departament d'Economia, en el desenvolupament de dos programes que van en la línia que vostè apuntava fa un moment. En primer lloc, i seguint línies holandeses, volem crear un programa de captació d'investigadors qualificats de fora de l'Estat o situats a fora de l'Estat, i poden ser o haver-se estat dos o tres anys fora de l'Estat o situats fora de l'Estat perquè s'incorporin en empreses privades, potser també altres institucions, però fonamentalment empreses privades; i ho volen fer amb mecanismes que facin més assumibles econòmicament els primers anys d'implantació al nostre país.

Mesures d'aquest tipus ajudarien a reduir els costos de repatriació i establiment a Catalunya d'investigadors sèniors de qualsevol nacionalitat que, havent-se dedicat a activitats de recerca en institucions o a empreses estrangeres vulguin instal·lar la seva residència habitual a Catalunya amb motiu de l'establiment d'una relació contractual laboral dedicada a la recerca i al desenvolupament, preferiblement a una empresa privada.

Aquest incentiu pensem que el podem instrumentar mitjançant les polítiques d'exempcions fiscals del tram autonòmic de l'IRPF, i que es podrien aplicar al mateix subjecte passiu en la seva declaració. Aquest és el model que s'ha assajat a Holanda i que sembla que està donant bon resultat.

El segon programa que el Govern vol impulsar és més indirecte, pretén ajudar a la creació d'unitats d'arrelar, pretén ajudar a crear i a arrelar unitats de recerca corporativa, és una manera de dir les unitats de recerca d'empresa, unitats de recerca corporativa, per part d'empreses privades i implantades a Catalunya, és a dir, d'unitats destinades de forma exclusiva i permanent a la recerca des de la fonamental a la precompetitiva. Això podria donar lloc al finançament d'actuacions com ara els edificis, les instal·lacions, l'equipament i també, potser, l'adaptació i la reconversió d'espais. No inclouria les despeses de funcionament. Em plau anunciar-los que molt recentment la Comissió Europea, després d'haver estat notificada pel Departament i després d'una varietat de tràmits, ha respost positivament en el sentit

d'autoritzar la creació d'un règim d'ajuts d'aquest tipus. Això no és fàcil, cal dissenyar els programes amb molta cura perquè puguin passar el sedàs de les normes de preservació de la competència. I, per tant, puc dir que tenim l'autorització per procedir a programes d'aquest estil.

Considerem que amb aquestes mesures incidirem en el problema que a vostè i a nosaltres ens preocupen.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció de la societat de la informació (tram. 300-00341/06)

La següent Interpellació tracta sobre la política de promoció de la societat de la informació. I la presenta la il·lustre diputada la senyora Teresa Serra, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Serra i Majem

Gràcies, president, senyor conseller. En aquests darrers anys hem sigut testimonis de la progressiva descapitalització de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, una descapitalització que té per origen l'externalització de serveis sense les previsions adequades. Això ha passat en molts camps, però ha tingut especial incidència en el món de les tecnologies de la informació i la comunicació. Hem vist com una part del Centre de Telecomunicacions passava a Alpi, l'empresa pública catalana del Centre Informàtic de la Generalitat de Catalunya passava a T-Systems, i l'empresa Difusió Digital es venia a Cesa i després a Tradia.

Vull aclarir, per si calgués, que nosaltres no estem en contra d'una política que afavoreixi l'externalització de serveis, però sí que estem en contra de la pèrdua de liderat dels serveis, de la pèrdua del control d'aquests serveis, creiem que l'Administració ha de liderar, escollir sempre la millor oferta, definir el projecte, fer el seguiment, el control de qualitat, prioritzar i no limitar-se només a validar les factures emeses per les empreses subcontractistes. I repeteixo, no estem en contra d'una política que afavoreixi l'externalització dels serveis, però sí que estem en contra de la pèrdua de coneixement que posseïa la nostra Administració i que ara és a mans de l'empresa privada.

També defensem que una part de les plusvàlues generades per les vendes haurien de repercutir en el propi sector com ho fan altres països i governs que realment aposten per afavorir el món de les tecnologies de la informació i la comunicació, i volen ser capdavanteres en la societat de la informació. Vostès no ho van fer, van dedicar les plusvàlues –molt substancials en alguns casos– per apagar els focs dels endeutaments de les seves empreses i serveis. Una mostra d'això és el Centre Informàtic de la Generalitat de Catalunya, que és el que ens centrarà avui la interpellació.

Efectivament, si observem la trajectòria del Centre Informàtic comprovem que es crea l'any 83, en forma de

societat mercantil. Una empresa pública catalana com un instrument jurídic de titularitat exclusivament pública, perquè realitzi les funcions d'importància cabdal en una administració moderna com serien la prestació dels serveis informàtics, la seva implantació, el seu seguiment i el seu control, els requerits per tots els departaments de la Generalitat.

Acaba aquesta empresa l'any 99 amb la seva venda al sector privat, mitjançant la transmissió de totes les accions representatives del capital social a una societat privada, que és Debis, en aquell moment Daimler Chrysler i, des de l'any 2001 anomenada T-Systems propietària DeutscheTelekom. La venda es va efectuar per 3 milions de pessetes, 18 milions d'euros.

És a partir d'aquest moment que la societat privada realitzarà totes les activitats i serveis informàtics de servei públic que abans feia l'Administració a través del seu Centre Informàtic, i disposarà d'uns medis personals i materials que constitueixen el centre neuràlgic del sistema informàtic públic de l'Administració catalana. En contrapartida, l'adjudicació es vincula a l'adquisició simultània de la qual és adjudicatari un contracte administratiu de prestació de serveis informàtics a la Generalitat de Catalunya, amb una durada de quatre anys, és a dir, del 99 al 2002, i amb dos anys de renovació, del 2003 i 2004. Examinant la documentació que ens han subministrat, es desprenen una sèrie d'actuacions al voltant del Centre, és a dir, de la creació, la venda i contracte de serveis, que formalment podem considerar correctes perquè estan emparats en normes legals de rang suficient, però materialment han desembocat en una situació en què la pròpia Administració ha quedat desposseïda dels recursos materials i humans que li garantien l'exercici d'unes funcions i la prestació d'uns serveis informàtics que la mateixa Llei de creació del Centre li havia atribuït.

Aquest contracte preveu uns imports anuals, que són al voltant de 30 milions d'euros a l'any, una mica menys a l'inici i una mica més al final, i tres grups de serveis, G1, G2 i G3, en què es distribueixen les quantitats anuals. Com vostè ja sap, el grup 1 engloba el que seria l'explotació dels grans sistemes centrals, minuts de CPU, hosting, etcètera. El grup 2 inclou els serveis departamentals de producció i desenvolupament, inclou els serveis que abans prestava personal del Centre, el Centre Informàtic. I el grup 3 són altres serveis que es realitzaran per encàrrec del client final. Aquest grup 3 es considera un contracte marc que permet a qualsevol departament i a altres ens de la Generalitat contractar, amb un contracte claus en mà, sense concurs ni concurrència d'ofertes a l'empresa adjudicatària, abans Debis i ara T-Systems.

L'any 2002 en el grup 3 varen multiplicar per deu l'import previst; es va passar al 2002 de 8,4 milions d'euros a 88 milions d'euros. Aquesta és la diferència, eh? En el grup 3 previst, facturat, el total del contracte previst i facturat. Multipliquem per deu la facturació prevista. Així, sota aquest... Bé, i, a més a més, sembla que ho amaguin, perquè quan vam demanar informació sobre els serveis prestats a Sanitat ens van entregar un full dels serveis prestats per T-Systems als departaments de la Generalitat que arribava només a 8,8 milions d'euros,

quan la facturació real és de 88 milions d'euros. Evidentment poden dir que no estava tancat l'any, tot i que és del dia 25 de maig, o poden també dir que hi han empreses que no són departaments i que no estan incloses a la llista. Acceptaria aquesta excusa, però no és la realitat.

Així, sobre la clàusula, el grup 3 inclourà el projecte AOC, com s'havia dit, un dels projectes estrella del conseller en cap. També volem fer ressaltar que el contracte aquest de prestació de serveis autoritza una subcontractació al 50%, que permet, per exemple, subcontractar Accenture per al projecte AOC o DMR per al projecte EPOCA i altres empreses de què no tinc coneixement.

En realitat, és que existeixen un seguit de problemes bàsics, des del punt de vista jurídic, que aquest contracte planteja i que són els que faciliten les irregularitats que es produeixen en la seva execució. Aquests problemes són: primer, d'una banda, la indeterminació de l'objecte contractual; d'altra banda, l'homologació d'una empresa en comptes d'un producte..., o en el procés d'homologació; la decisió de prestació de servei en mans del contractista, i la facturació, que s'ha augmentat.

Detallem una mica aquests punts. La indeterminació de l'objecte contractual –serveix de consultoria, subministrament de béns i productes vinculats al desenvolupament de projectes, l'assistència, etcètera– permet un ventall excessivament ampli del subministrament i servei, fins al punt que impedeix la participació a qualsevol altra empresa. És a partir d'aquesta indeterminació que vénen totes les irregularitats que es produeixen en l'execució del contracte.

Tot això sumat és que tot el sector públic a la Generalitat és el que pot rebre els serveis de l'adjudicatària sense necessitat de cap tràmit més. Això permet afirmar que el contracte marc es converteix en un sistema d'evitar que altres puguin licitar, anul·la la concurrència pública.

El text refós de la Llei de la contractació de les administracions públiques permet, amb previ concurs, homologar un seguit de productes, un seguit d'empreses, que poden subministrar a diferents empreses en el cas de productes. Llavors, les adquisicions, com que hi ha hagut un concurs, es fan mitjançant un procediment negociat, eh? En aquest contracte el procediment sembla que sigui a l'inrevés, s'homologa una empresa que presta tot tipus de subministrament i serveis que prèviament no s'han determinat convenientment, i, realment, això és inadmissible, no?

Tot això té un efecte immediat en les modificacions del preu de contracte en relació amb el que s'havia pactat. No ens consta que s'hagi informat la Comissió Jurídica Assessora del fet que el preu s'hagi modificat en més d'un 20%, el del contracte, cosa que s'ha de fer en els contractes que superen els 1.000 milions de pessetes, o 6 milions d'euros, com és en aquest cas, però el que és evident és que és un canvi substancial en les condicions inicials d'aquesta naturalesa que no és possible.

En aquest cas, es pot dir que el contracte marc ho autoritza, però que, precisament, el que no s'ajusta a dret és un contracte marc d'aquesta naturalesa que a partir

d'una gran indefinició expulsa la resta del mercat. Òbviament, el preu pot arribar a quantitats que multipliquin geomètricament les quantitats pactades inicialment, com ha passat l'any 2002, que s'ha multiplicat per deu, ja que l'objecte del contracte és pràcticament infinit en tractar-se d'un sector en què l'oferta és inacabable i l'adjudicatari té el monopoli davant el sector públic de la Generalitat. És evident que era exigible una altra licitació, senyor conseller.

També la terminació del contracte resta en mans del contractista, que elimina qualsevol tipus de risc. Si li surt a compte, presta el servei; si no li surt a compte, pot renunciar a prestar el servei, i no li passa res, no passa absolutament res.

El preu d'un concurs públic es paga sempre un cop realitzada la prestació, i no abans. En un contracte públic, si el contractista necessita avançar diners per complir el contracte, per comprar material, o per fer instal·lacions, cal que faci la sol·licitud d'aquest 20% que n'acrediti la necessitat i que avaluï que se li aboni a compte. La clàusula sisena de facturació del grup 3.3 d'aquest contracte estableix que per als encàrrecs superiors a 2,5 milions s'han de facturar el 20% a l'acceptació, la proposta al 60%, distribuït durant el procés de la realització, i un 20% a l'acceptació de la realització. En cap cas es preveu ni una petició a l'adjudicatari, ni l'aval, ni l'acreditació de les seves necessitats, cosa que la converteix en una clàusula clarament il·legal.

Bé, acabant. Vull ressaltar que no tenim res en contra de l'empresa adjudicatària, no qüestionem la seva qualitat i professionalitat, creiem que és una empresa reconeguda a Europa i de prestigi a l'entorn del sector de les tecnologies de la informació i comunicació. Tampoc qüestionem les quantitats invertides. Benvingudes, conseller, ja era hora que es decidissin a modernitzar l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Van tenir en el seu moment l'oportunitat de crear una administració moderna des del seu inici, i actualment és una de les més endarrerides del país. Benvinguda sigui aquesta inversió, ja la demanàvem tots els grups parlamentaris en el Pacte de l'Administració oberta de Catalunya...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Serra i Majem

...ara farà dos o tres anys. Deixi'm que li faci les preguntes al conseller i acabo de seguida. Si no, no sabrà què respondre'm.

El president

Faci les preguntes, que era l'objecte dels deu minuts que tenia prevists.

La Sra. Serra i Majem

Per concloure, li plantejo quatre problemes fonamentals. Jo crec que això vostè s'ho va trobar fet. Qui ha pres la decisió en el Govern d'actuar d'aquesta manera? Qui ha decidit contractar el projecte AOC, de més de 70 milions d'euros a T-Systems i Accenture? Quines em-

preses han subcontractat aquesta empresa? Accenture, DMR, quines més? Quin ha sigut el criteri per escollir-les? Les han suggerides o les han aprovat vostès?

Cal replantejar un nou concurs públic per a l'adjudicació de tots els serveis informàtics, passant pel replantejament del model. Ho estan fent? Ens consta que en alguns departaments els responsables d'informàtica estan totalment saturats només amb el control i seguiment administratiu del contracte i les factures derivades. Pensen incrementar els recursos humans en informàtica en els diferents departaments? Res més, de moment, conseller.

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, senyora diputada, a mi em sembla que vostè es vol apuntar una mica a tot, no?, jo dic això, però no dic allò altre. En fi, doncs, jo li contestaré una mica tot el que ha dit.

A veure, jo no entenc gaire bé quin és el problema, i, per tant, els anirem separant, els problemes, eh? Per començar, jo sóc plenament solidari amb el Govern i aquesta és plena responsabilitat meua. Quin és el problema? No deu ser que invertim massa en informàtica, eh?, perquè ja ha dit al final que, de fet, fins i tot, ens felicitava del que invertíem en informàtica. O sigui, no deu ser, doncs, el que invertim en informàtica i si invertim en informàtica molt més del que potser algú s'havia pensat fa tres o quatre anys que hauríem d'invertir en informàtica. Això, en principi, doncs, ja quedem que està bé.

Per què s'inverteix més en informàtica? Doncs, en fi, a vostè no l'haig de convèncer, ja ho sap, per molts projectes petits, per molts projectes mitjans i per molts projectes grans, com, per exemple, l'AOC, que és un projecte estrella de la Generalitat de Catalunya i jo em pensava que també de Localret.

Com s'ha fet aquest augment de la contractació d'informàtica? Doncs miri, s'han fet molts concursos en molts departaments. Alguns, fins i tot, els ha guanyat T-Systems, altres els han guanyat altra gent. De concursos, ho repeteixo, n'hi han hagut molts. I també s'ha expandit la col·laboració amb T-Systems a partir del contracte que es va fer per al concurs fa tres anys i amb el qual tornarà a haver-hi un concurs a principis, suposo, del 2005.

Per què s'ha expandit aquesta relació amb T-Systems? Miri, és fàcil. Per una banda, perquè estem satisfets de la feina que han fet, és gent que treballa bé. En segon lloc, perquè hi ha projectes grans que convé que els faci un responsable únic. Que jo sàpiga la torre Agbar no la fa una constructora diferent cada pis. Hi han projectes que són inherentment grans, i miri, sí, T-Systems va guanyar un concurs per fer coses grosses, i, sí, durant

aquests anys ha tingut una relació important amb la Generalitat, però, evidentment, hi ha hagut molta subcontractació. Aquí tinc llistes de Fujitsu, a veure, aquí hi ha altres noms, Atos ODS, Cibernus, Fujitsu, Cap Gemini, IT-Deusto, Inicomp, ESRI España, Expectra, Unitronix, etcètera.

I, finalment, ho he fet perquè era perfectament legal, i vostè deu tenir els seus advocats, jo li puc assegurar que tinc els meus i m'han assegurat que és perfectament legal. A més, un contracte que fa cinc anys que funciona amb el qual es mobilitzen multituds de diners seria estrany a aquestes altures que fos un contracte il·legal.

Per dir-li una precisió, que això m'ho he mirat amb precisió, la part 3, aquest grup 3, estableix uns preus unitaris. És l'únic que ofereix preus unitaris. Per què? Perquè la quantitat és indefinida. A continuació, aquest grup 3 compromet la Generalitat a unes compres mínimes. Això és el natural quan hi ha un pacte entre un proveïdor i un client. El client garanteix al proveïdor unes compres, però, evidentment, el proveïdor estarà encantat que li compri més. El proveïdor garanteix preus i el client garanteix compres, i això és el que ha sigut.

De fet, vull deixar perquè quedi molt clar que els preus als quals s'han pagat els serveis per sobre del mínim garantit i amb preu garantit han estat pagats als mateixos preus garantits. És a dir, T-Systems no ha cobrat preus unitaris superiors als que estaven garantits fins..., o sigui, s'ha comprat deu vegades més i s'ha comprat als mateixos preus, que no estaven garantits, però s'ha comprat als mateixos preus, o, fins i tot, inferiors. És, doncs, perfectament legal, i, ho repeteixo, hi haurà un nou concurs i tothom tindrà la seva oportunitat.

Continuarem després.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Serra i Majem

Gràcies, president. Senyor conseller, com ja li he dit, i vostè ho ha repetit, no qüestionem la despesa. Al revés, poden gastar més, però ben gastats, en informàtica, que la inversió en aquest sector sempre fa falta.

També estem encantats de l'expansió de T-Systems. Si és una empresa que treballa bé i que fa falta, que dona bona qualitat, estem encantats, però estem també encantats amb moltes altres empreses que treballen per als ajuntaments i les administracions públiques, i totes passen per un concurs públic. No es pot anar incrementant un concurs públic a mesura que van sorgint noves necessitats, i vostè ho sap perfectament. Faci altres concursos, eh? Si resulta que això és legal, escolti, totes les administracions seguiran el seu exemple, ens ha obert les portes a una nova manera de contractació.

No pot donar explicació que l'AOC es fa perquè..., o sigui que s'incrementa aquesta quantitat per la posada en marxa..., o sigui, no es pot justificar que l'AOC els incrementa la quantitat per la posada en marxa d'aquest

projecte, perquè aquest projecte es pot posar en marxa igual. De la mateixa manera, s'hauria pogut fer un concurs públic i tothom hauria estat molt més encantat. O és que potser el Departament, per exemple, d'Agricultura no aconseguirà posar els serveis a Internet perquè ha posat ara un concurs públic, l'ha publicat, de 3 milions d'euros? És necessari passar-ho tot a través de T-Systems? No estic en contra de T-Systems, però crec que la pluralitat, en aquest sector, fa falta.

Parlem de transparència en les administracions públiques, conseller. Tenim aquest projecte comú que és l'Administració Oberta, que promou, sobretot, la transparència i la participació democràtica, a més de l'Administració en xarxa. Vostè creu que estan actuant amb transparència en aquest concurs? No, jo penso que no, jo penso que estan limitant les possibilitats de desenvolupament dels projectes a una única empresa, directament, no donen oportunitats, i no sabem exactament què és el que oferirien les altres empreses si estiguessin elaborant aquest projecte.

Crec que l'execució d'aquest contracte no és de bon govern, eh? A tot Europa s'estan fent esforços considerables per fer més transparents les contractacions a les administracions públiques. Actualment, hi han diverses lleis i disposicions en tràmit sobre això. Fins i tot, n'hi ha que intenten regular la subcontractació de les empreses adjudicatàries a altres, eh?, estan intentant regular fins i tot això. Totes les directives advoquen per una concurrència pública i per una lliure competència.

Ho repeteixo: no tenim res en contra de T-Systems i no qüestionem la seva qualitat i la professionalitat, el que sí que diem és que hi ha moltes més empreses amb molta qualitat i professionalitat a Catalunya, també; tampoc qüestionem les quantitats invertides, ho repeteixo, benvingudes, eh?, ja era hora. El que qüestionem és l'execució d'aquest contracte, el que ens ha permès aquest frau de llei, aquesta despesa adjudicada directament a l'empresa contractista que s'ha multiplicat per deu, i el que també qüestionem és la pèrdua de lideratge de la mateixa informàtica per part de l'Administració de Catalunya.

Com vostè ha dit, l'Administració Oberta la fem entre tots, eh?, però el pressupost de la informàtica és seu, no és de totes les administracions. La responsabilitat d'aquest pressupost és seva, el contracte de T-Systems és seu, i el frau de llei també és seu, senyor conseller. No intenti dir que nosaltres no participem a l'Administració Oberta, perquè hi estem tots implicats des del primer dia, i, precisament, des d'aquí, des del Parlament.

Li ho torno a repetir: què qüestionem d'aquest contracte? L'objecte indeterminat i massa ampli, que no és propi d'un contracte públic; està fet expressament per eliminar la concurrència, o, com a mínim, ho sembla; el procés d'homologació que promou no és correcte, perquè homologuem una empresa amb massa productes; la determinació i l'objecte del contracte resta a mans del contractista; si li surt a compte, presta el subministrament i, si no, no; i després l'«alçat» aquest, l'«alçat» en la facturació, en el moment de la comanda, que en cap cas es preveu ni una petició d'aval. L'efecte de tots aquests incompliments o d'aquests petits *escapes* que

té el contracte, ens han multiplicat per deu l'import previst.

El conseller en cap ahir assegurava en unes declaracions: «A mi el que em diuen és que la possibilitat d'incrementar l'oferta inicial estava contemplada en el mateix contracte.» No ho dubto. A mi el que em diuen, en aquest anunci publicat al diari fa uns dies, és que «convergence is our business», de T-Systems.

Moltes gràcies, conseller.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Repeteix, *for the record* –ja que diem coses en anglès–, que va haver-hi un concurs fa tres anys; n'hi haurà un altre dintre de dos anys. Hi ha concursos per coses grosses, per coses petites; hi ha concursos que els guanyen unes empreses i que els guanyen altres.

Vostè no pot anar dient que no està fent una cosa que està fent, que és posar un núvol per sobre d'una empresa perfectament legítima. I, per tant, em permeto preguntar-li: quin és el problema amb T-Systems?, quin problema té vostè amb T-Systems? Quin és el problema? Que és una empresa privada? Que descapitalitza el sector públic? Que no es pot internalitzar? Jo, francament, em pensava que aquesta mena de socialisme ja el tenien superat des de feia bastant temps, eh? El problema del sector públic no és tindre un exèrcit d'informàtics. Això és perfectament externalitzable. Quin és el problema, que és una empresa alemanya, potser? És aquest el problema? Estem o no estem a Europa? Quin és el problema? Que té una relació massa intensa amb la Generalitat? Deu ser aquesta.

M'imagino que el problema d'aquesta empresa –que, com vostè diu, i com bé ells diuen, *convergence is their business*– no deu ser que el gener del 2004 inauguraran una seu, amb mil empleats, sap a on? Doncs, al 22@. Fixi's, al 22@ s'instal·laran, amb mil persones, el 2004, aquesta empresa que *convergence is their business*.

Se li ha acudit –se'ls ha acudit– que, potser, la relació amb la Generalitat i instal·lar-se al 22@ no és una cosa totalment... –amb una seu de mil persones–, no és una cosa que és una coincidència total? Oi que no em costaria gaire trobar manifestacions, no sé si seves, però almenys de molt a la vora seu, argumentant que la Generalitat ha de fer servir el seu poder de compra per potenciar grups industrials a Catalunya? Doncs, T-Systems té la seva seu operativa a Catalunya, i tot..., i tindrà la seva seu, amb mil persones, al 22@. I sap per què serà això? Doncs, perquè té una relació molt intensa amb la Generalitat.

O sigui, quan es trosseja, quan es trosseja compres, ens diuen: «Oh, heu de fer servir el poder de compra!»; quan es fa servir el poder de compra: «Oh!, perquè no trossegeu!» Miri, vol un T-Systems fort instal·lat al 22@ o no el vol?

En fi, ho deixo aquí mateix. Jo li puc assegurar que en aquest tema està errant el tret. El tema de T-Systems és un vas d'aigua clara. I si no ho veu així de clar, suggerixo que es canviï les ulleres, i no em refereixo a ulleres físiques...

(*Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els darrers mots de la intervenció del conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.*)

El president

A vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la promoció i la informació del sector turístic (tram. 300-00507/06)

La següent interpellació es formula sobre la promoció i la informació del sector turístic, i la presenta la il·lustre diputada senyora Carina Mejías, que té la paraula.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, en els propers mesos Catalunya iniciarà el període de vacances, el nou període de vacances, durant els quals rebrà novament un gran nombre de visitants, afrontant de nou el gran repte de situar-se com a primera destinació turística d'Espanya i, com va dir el conseller en una altra interpellació que li vaig fer, potser en altra destinació turística primordial al món.

Ens agradaria saber què ha preparat el seu Departament per tal d'abordar el nou repte, aquesta fita d'aquest any, en matèria de promoció i informació turística. I és per això que li fem aquesta interpellació, perquè, a més, concretament a la ciutat de Barcelona se celebraran el mes de juliol els campionats mundials de natació i tornaran a situar la ciutat com un referent al món i, per tant, també tornaran a situar Catalunya com un referent al món.

S'ha demostrat al llarg del temps que els esdeveniments esportius actuen com un pol d'atracció de turistes i visitants i, per tant, entenem que això ha d'aprofitar-se per tal que el turisme no es quedi només a la ciutat de Barcelona, sinó que conegui altres indrets del territori català, destinacions bé de sol i platja, o promocionar aquells llocs culturals amb l'objectiu d'incrementar així el nombre de visitants en altres destinacions i per tal de diversificar el nostre producte, la nostra oferta, i no reduir-la només a esdeveniment esportiu.

Ens agradaria saber si el seu Departament ha previst alguna actuació en aquest sentit, que, sens dubte, s'hauria d'aprofitar per millorar encara més les dades finals de la temporada anterior, que, com bé sap el conseller, van ser dades bones, sobretot el mes de juliol, però que en les acaballes de la temporada van remarcar una certa inflexió.

Però aquest no és l'únic esdeveniment important que es produirà en els propers mesos a la ciutat com a oportunitat turística, perquè Barcelona, també, que en els últims anys havia patit una davallada en el turisme de convencions en favor d'altres destinacions europees, ha

assolir el gran repte d'organitzar l'EIBTM, que és la fira més important del sector de congressos, de convencions i de viatges, arreu del món, i que fins ara s'estava celebrant a la ciutat..., o l'organitzava la ciutat de Ginebra.

Barcelona va competir amb altres grans ciutats del món, com París, Milà o Viena, i finalment va aconseguir la fita de ser la seu d'aquest certamen, que portarà gran quantitat de visitants, de turistes de nivell, i que tindrà un gran impacte econòmic a la ciutat.

Aquesta fira s'haurà de celebrar al llarg de cinc anys, i és, per tant, una gran oportunitat per tal de consolidar posicions no només de Barcelona, sinó també de Catalunya, i una gran responsabilitat per a totes les administracions turístiques, inclosa aquesta que vostè està patronejant, i que hauran de demostrar que són capaces d'afrontar el repte, així com també és una gran oportunitat per a la Fira de Barcelona, que és també competència de la seva Conselleria.

Com aprofitarà Catalunya aquests esdeveniments per tal de promocionar la resta del país i informar de les possibilitats que hi ha a l'abast dels nostres visitants? Tots aquests esdeveniments, a més de ser grans oportunitats per a Barcelona, ho són també per a la resta de Catalunya, i, a més, poden significar que hi ha possibilitat de diversificar molt el nostre producte, que ofereix tant la ciutat com Catalunya, que s'enfronta a grans reptes turístics que s'han de preveure i de promocionar.

Però el cert és que en aquests moments el que no volia deixar passar és l'oportunitat de parlar de l'altra gran oportunitat turística de Catalunya, que, en definitiva, ha de constituir el repte més gran per al proper any 2004, que no és altra cosa que el Fòrum de les Cultures, i que en els últims dies, després de molts debats, de decepcions, s'ha aconseguit concretar part dels seus continguts, no amb certa seriositat, però sí s'ha aconseguit anunciar, com a mínim, quins seran els titulars, dels seus conferenciant, amb grans titulars mediàtics.

L'objectiu del Fòrum és atraure milions de visitants, que, sens dubte, Catalunya no ha de desapropiar. Durant l'any 2004 serà un repte important. Com ho farem, això? Com ho abordarem? Després de molts anys de debats, de crítiques, d'inconcrecions sobre els seus objectius i continguts i sobre la seva definició, el que sí que és cert és que el Fòrum és un esdeveniment innovador, que no té precedents, i sobre el qual, a més, s'ha aconseguit un acord històric entre les tres administracions, que ha de tenir una gran promoció des del vessant turístic.

Hi haurà acord, també, quant al vessant turístic entre les tres administracions? Hi hauran aportacions? Es farà, també, una promoció turística acurada per l'oferta..., per incrementar la informació als visitants de l'abast d'aquesta oferta que coincideix amb el Fòrum, però, a més, de la dels altres indrets turístics de Catalunya? Quin plantejament està fent el seu Departament respecte a la promoció turística del Fòrum?

És en aquest sentit que presentem aquesta interpellació per tal d'obtenir de vostè alguna resposta.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyora diputada, vostè comença..., comença correctament situant –correctament, en el sentit de situar– l'objectiu de la nostra política turística a Catalunya, que és refermar les possibilitats de Catalunya d'esdevenir, una vegada més, primera destinació turística d'Espanya. I, per tant, compartim plenament aquest criteri, i estic convençut que, plegats, treballem perquè això sigui una realitat –plegats, tots: tot el país, de fet, treballa en aquesta direcció, molt particularment els sectors més directament implicats, com és natural.

Les dades que tenim a data d'avui, senyora diputada, ja van en aquesta línia. Si fem..., segurament vostè les coneix, però una pinzellada breu probablement pugui ser a vostè d'utilitat: gener - abril, el nombre de visitants estrangers a Catalunya ha pujat un 5,3, de gener a abril, tenint en compte un element molt pertorbador, la guerra, i tenint en compte un element a favor, que és una setmana santa molt endarrerida, pràcticament a finals del mes d'abril, que sempre ajuda a una dinàmica positiva de l'evolució del sector; però pràcticament l'ocupació hotelera interanual ha pujat un punt i l'ocupació d'hoteles de tres, quatre i cinc estrelles, que és una cosa que ens ha de fer pensar, també ha pujat, concretament, 3,2 la de tres estrelles, 4,6 la de quatre estrelles, 22,6 la de cinc estrelles –parlo, naturalment, de pernoctacions.

Per tant, la primera pinzellada respecte al camí on anem és bona. Ara, vostè, des del punt de vista... –i a mi em sembla perfecte que ho faci–, des del punt de vista metodològic, em diu el següent. Diu: «Tenint en compte els esdeveniments que es poden produir a Barcelona, com podríem projectar amb campanyes interessants aquests esdeveniments de Barcelona per potenciar tot el turisme de Catalunya?», m'ha semblat entendre, si no, vostè em corregeix després, senyora diputada, però m'ha semblat entendre que aquest era el plantejament.

Bé, d'acord. És un plantejament. Però jo voldria transmetre-li, amb la informació que li penso donar, que no és exactament el nostre plantejament. Això és un més a més. Però nosaltres tenim un plantejament integral per al turisme de Catalunya, més enllà dels esdeveniments de la ciutat de Barcelona. És a dir, un turisme pensat, una promoció turística pensada de Barcelona endins, crec que faríem un flac servei al plantejament turístic que nosaltres tenim.

No és que resti, el que vostè ens planteja; no resta absolutament res. I tot allò que fem per al turisme de la ciutat de Barcelona, segur que tindrà una repercussió per al país. Però no és ben bé exactament aquesta la nostra orientació metodològica.

Deixi'm que li digui el següent, quins són els nostres eixos d'actuació, per si poden ser del seu interès. Primer de tots: potenciació de la marca Catalunya. La marca Catalunya actua, de fet, com una marca parai-gua. Sota la marca de Catalunya, aquí estem Barcelona,

Costa Brava, Pirineus, Val d'Aran, Terres de Lleida, Catalunya Central, Terres de l'Ebre i Costa Daurada. La marca que potenciem és Catalunya. I les campanyes de publicitat i de promoció, tant en l'àmbit espanyol com en l'àmbit europeu, on posem l'accent no és en una campanya específica en l'àmbit territorial de Barcelona, sinó de tota la marca de Catalunya.

Per què? Segon objectiu: perquè pretenem diversificar i desestacionalitzar al màxim la nostra oferta turística, convençuts com estem que Catalunya creix turística-ment si la gran potencialitat que el país té admet diverses solucions durant el conjunt de l'any.

A partir d'aquí, el foment de la qualitat integral –vostè ho coneix perfectament– i el reforçament del sistema d'informació turística a través d'una xarxa, concretament xarxa d'oficines d'informació turística, que ve recollida a l'article 72 de la Llei de turisme.

Quina és la línia d'actuació estratègica –que és el que vostè, en concret, ja més em demanava– per al 2003? Doncs, de continuïtat amb el 2002, que ens ha permès tenir, senyora diputada, un bon balanç des del punt de vista dels resultats. Primer, recolzament dels grans esdeveniments. I aquí, particularment, em van bé tots els esments que vostè ha fet, si en tenim en compte, a més, un molt important, que és l'Any del Disseny; els que vostè ha dit, molt importants tots, més l'Any del Disseny.

Dos: la consolidació de la diversificació del producte turístic. Específicament, vostè n'ha citat una molt important, l'EIBTM, que és una fira d'una extraordinària importància, i que, per tant, li donarem tot el recolzament que calgui perquè tingui aquesta projecció de què vostè parlava.

La posada en marxa del Pla estratègic del turisme de neu, que és d'importància extraordinària per a un sector que necessita un ajut específic durant els propers anys.

Tres, la posada en marxa –n'hem parlat en alguna ocasió, vostè i jo– del bus turístic *Catalunya*; la posada en marxa de les estacions nàutiques per potenciar tot el tema de turisme nàutic, concretament tancant el conveni que vostè coneix, probablement, amb les estacions nàutiques de Catalunya; els ports esportius, i el suport a proves internacionals, molt particularment, un altre campionat del món que realitzarem a Catalunya, que és el de *windsurf*, que té també la seva importància en la línia que vostè apuntava.

I, després, els projectes de destinació: molt particularment, turisme familiar, Salou - Port Aventura, i, particularment, el turisme esportiu, molt concretament la potenciació de Banyoles des del punt de vista de la destinació d'aquest turisme.

Preparació promocional de grans esdeveniments turístics ja per al 2004, que ja hem de treballar en aquesta línia. Primer de tot, l'Any Internacional Dalí, que esperem que pugui tenir el mateix ressò que ha tingut l'Any Gaudí, que ha estat extraordinari des del punt de vista dels resultats, més enllà dels turístics, però també dels resultats de l'any turístic; el Fòrum Universal de les Cultures del 2004, que avui hem tingut l'oportunitat,

aquest dematí, d'assistir a un debat força interessant respecte al paper d'aquest Fòrum i algunes de les seves implicacions en la política actual. Però, bé, vostè no ha fet cap menció d'aquest debat, jo tampoc la faré, i seguirem parlant de com ho fem, això, amb qui ho fem i de quina manera.

Un, mitjançant accions de cooperació. Amb qui? Primer, amb Espanya, concretament amb Turiespanya, amb la voluntat de potenciar un element que per nosaltres esdevé determinant, que és el nombre de turistes espanyols que visiten Catalunya. Aquest és un objectiu turístic de primera magnitud, sí, i a més un objectiu polític de primera magnitud. El fet que el turisme espanyol constati a peu, a cavall, durant una setmana, durant deu dies, durant quinze dies, el model de país i el model de convivència és, des del punt de vista polític, una gran aposta pel Govern de la Generalitat de Catalunya. I aquí el paper de col·laboració amb Espanya, i molt particularment amb Turiespanya, és d'una gran importància per a les campanyes de promoció turística que arreu de l'Estat fem.

Dos, el conveni de col·laboració amb l'Idece, que són Terres de l'Ebre, que a vostè no se li escapa la importància que aquest conveni específicament té, amb la polèmica que durant aquests darrers mesos hem tingut en aquest àmbit a causa d'un altre tema que vostè i jo coneixem perfectament, que és el transvasament de l'Ebre i el Pla hidrològic.

Tres, els plans de dinamització, els plans d'excel·lència i els plans de foment turístic. Com?, com ho fem, això? Aprofitant, lògicament, les infraestructures existents al país, no només a Catalunya, des del punt de vista de la seu central de turisme i Barcelona, sinó als centres de promoció turística de Catalunya al món; concretament, uns quants: a París, a Brusselles, a Hèlsinki, a Moscou, a Londres i a Kíev, amb la voluntat de recollir un possible turisme emissor que pot arribar en bones condicions a Catalunya; la xarxa de becaris de turisme de Catalunya; les oficines espanyoles de turisme, etcètera.

Crec, senyora diputada, que a vostè no se li escapa que durant tots aquests mesos hem treballat molt intensament, no només des del punt de vista de les campanyes promocionals, no només des del punt de vista de la potenciació del Campionat Mundial de Natació i del Fòrum, que això ho hem fet i està a l'abast la informació, sinó de quelcom més important, sobre què jo li demanaria a vostè –i sé que el tinc garantit– l'entusiasme necessari per conferir al nostre sector turístic la seguretat que estem davant d'un gran any turístic. Vostè sap que aquest sector és un sector extremament sensible, que ha passat per un moment extremament complicat; no hi ha cap element més pertorbador per al desenvolupament del turisme que un escenari bèl·lic, i Catalunya n'ha sortit molt ben lliurada.

Ara, de tot aquest primer balanç d'aquests quatre primers mesos, ja li avanço que maig no serà un bon mes, ja li ho avanço ara: maig no serà un bon mes, segurament com a conseqüència d'aquesta mateixa Setmana Santa, que ha estat ubicada a finals del mes d'abril..., hem de reforçar aquests lligams. I des de la perspectiva de la Generalitat, i molt concretament de la meua Conselleria, estic més preocupat a poder enviar un mis-

satge al sector turístic que digui: «Les campanyes es fan, la promoció és intensa, els elements estan tots posats sobre la taula, els estris funcionen, l'agència de turisme de Catalunya serà una realitat dintre de dues setmanes, apostin tranquils», demanar al turisme del país que vingui tranquil, i per seguir en la línia a què hem vingut donant suport durant aquests darrers anys. Molt particularment, 14 milions de turistes ens avalen.

Com que sé que, a vostè, la mou, senyora diputada, com no podria ser d'una altra manera, l'interès que les nostres xifres creixin per bé any darrere any i que vol conjurar-se amb el Govern perquè seguim sent destinació turística a Espanya, primera destinació turística a Espanya, em poso, com sempre, a la seva disposició.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller. I jo a la de vostè, eh? Té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Evidentment, li faig aquesta interpellació perquè sé que estem davant d'un gran repte, que és el proper any, com a gran any turístic, i per això és necessari fomentar precisament aquesta confiança en el sector, perquè hi apostin i perquè vinguin.

Sé que les dades potser fins ara són bones, però s'entén, senyor conseller, que les dades que s'han produït fins ara no són les que abasten la temporada turística més important, que és la temporada de vacances, en la qual es produeix l'afluència de visitants més important. I, per tant, el meu interès era aprofitar els esdeveniments que vindran properament per intentar intensificar aquestes campanyes de promoció turística.

Vostè em diu que, clar, una cosa és situar esdeveniments turístics a la ciutat de Barcelona, que jo sé que el Consorci Turístic és el que es dedica a la promoció, i una altra cosa és com es fan les campanyes a Catalunya. Jo sé perfectament la distinció de competències que hi ha i l'àmbit de competències de cadascú, però jo crec que és important que si la ciutat de Barcelona, que està situada en el rànquing d'una de les principals ciutats turístiques del món, continua sent un referent turístic, és important aprofitar els esdeveniments que es produeixen a la ciutat per intentar diversificar aquest turisme i intentar-lo portar a conèixer la resta del país. És per això que el que jo intentava explicar-li és que és important promocionar aquests esdeveniments i quina és la promoció que es fa d'aquests esdeveniments, quanta inversió s'ha fet en promoció turística, quines campanyes s'han fet. Perquè vostè fa màrqueting del que fa el seu Departament, però no concreta, i a mi m'agradaria que concretés exactament quant s'ha invertit en aquestes campanyes, quines campanyes s'han fet, com s'ha fet la promoció exterior.

Sens dubte que sí que m'he descuidat com a esdeveniment important la celebració de l'Any Dalí, i esperem que tingui el mateix resultat que ha tingut l'Any Gaudí, perquè realment ha sigut espectacular, i esperem que, a més, a això se li pugui donar una certa continuïtat, que, de ben segur, serà important i continuarà

actuant com un pol d'atracció. Però crec que realment l'esdeveniment important és el Fòrum, i aquí sí que no sabem exactament què és el que s'està fent, perquè, clar, pretendre atraure milions de turistes sense saber si es farà al final una campanya adequada de promoció a l'exterior... Perquè, clar, els turistes, els 5 milions han de venir de l'exterior; és important que vinguin els de la resta d'Espanya, però, els de l'exterior, com els promocionarà el Fòrum?, què se'ls vendrà? Se'ls vendrà només la visita als esdeveniments que es produeixen a la ciutat? Hi haurà alguna altra oportunitat per a Catalunya?

Jo crec que és important concretar totes aquestes qüestions, i és per això que li deixo oberta la segona possibilitat, en el torn de rèplica, perquè me les expliqui.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Senyora diputada, hi ha un proverbi àrab pel qual jo sento una gran afecció. Em permet que li situï el proverbi àrab? Aquest diu: «Qui no comprèn una mirada, no comprèn una llarga explicació.»

El president

Carai...

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Li agrada aquest..., president?

El president

Preciós. Preciós i, amb la mirada amb què se m'adreça, encara més.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

«Qui no comprèn una mirada, no comprèn una llarga explicació.» I pretenia estalviar la llarga explicació amb la complicitat d'una mirada. (*Veus de fons.*) Senyor López Bulla, totes les complicitats que vulgui, amb totes les mirades que vulgui també; però ho pretenia fer amb la diputada Carina Mejías.

Dit això, deixi'm que li digui una cosa, diputada. Jo li remetré ara, a més li ho entregaré, perquè és com m'agrada treballar amb tots vostès... Vostè ara té la preocupació del Fòrum 2004; jo també. Més enllà del turisme, la tinc jo. Crec que compartim la preocupació del Fòrum 2004 tots plegats més enllà del turisme, que no portarà..., compte!, que no portarà a Barcelona milions de turistes –no portarà a Barcelona milions de turistes. I és un error un plantejament que diu: «El Fòrum portarà milions de turistes nous a la ciutat de Barcelona.» Aixequem expectatives falses, generarem frustracions segures. Portarà uns centenars de mils de turistes, i n'estarem encantats. Centenars de mils de turistes; no milions de turistes.

Però vostè el que vol saber és de dir: «Escolti'm, defineixi's. No faci propaganda de la seva Conselleria», cosa que haig de fer, perquè sóc el conseller a l'efecte, i és una de les coses que hem de fer permanentment; si més no, per tractar de convèncer la població més enllà de convèncer-los a vostès.

Acord de col·laboració entre Turiespaña, Turisme de Catalunya i Turisme de Barcelona, signat en defensa del Fòrum 2004. (*L'orador mostra el full.*) Què diu aquí? Les nostres prestacions, les prestacions per part del Fòrum, la duració del conveni, i aquí ve el detall; volia estalviar-li això, senyora diputada, amb una mirada, no?

Pla d'acció del Turisme de Barcelona Fòrum Universal de les Cultures 2004. U, paper de les fires, distribució de tot el material a les fires realitzades a Europa i subvenció per part de la Generalitat de Catalunya, prioritat A, llista de fires. Vol que anem una a una? Travel Trade Workshop, de Montreux, la primera; l'última, Top Resa de Deauville, l'última, tota la llista. A més, aquí hi ha les presències, com les organitzem, etcètera.

Dos, tot el quadre de fires i tota la presentació des del punt de vista dels instruments de promoció a la seva disposició.

Tres, jornades de mercats emissors, prioritat B: des de Fort Lauderdale el 16-21 de març del 2003, a la costa oest dels Estats Units, a Seattle, del 8 al 14 de setembre. Paper de les presentacions, paper de les diverses comunitats que estarem presents en aquests indrets per explicar les peculiaritats del Fòrum; estratègies específiques per l'Estat; ciutats on realitzarem les presentacions. Les vols totes? A Espanya: Saragossa, Madrid, Bilbao, València, Sevilla... Dates: 25 de maig, 25 de juny, setembre, octubre, novembre.

Vol les iniciatives específiques del mercat internacional? Alemanya, Munic; Àustria, Viena; Països Baixos, Amsterdam, Brussel·les i Luxemburg; Regne Unit, Londres; França, París; Estats Units, Nova York, i presentació a Viena, Praga, cadascuna en la seva data corresponent.

Vol altres presentacions? Vol el paper que tindran les *workshops*, el que tindran les *fun trips*, el paper de la premsa especialitzada, els viatges de premsa, les rodes de premsa, el Primer Congrés Internacional de...? No valia més una càlida mirada, senyora diputada? (*Rialles.*)

Senyor president, crec que la diputada i jo, i tots els diputats de la cambra, compartim dues coses: una, la seguretat que estem davant d'un bon any turístic, segur, i el desig que el Fòrum de Barcelona sigui un èxit per al país, un èxit per a Catalunya, i que des de la Conselleria, des del Govern i de totes les institucions haurem participar activament perquè aquest èxit es porti a la pràctica, tal com vostè, senyora diputada, jo i tots els diputats de la cambra, senyor president, desitgem.

Gràcies...

El president

Gràcies, ens posa un repte molt difícil, que intentarem, que és fer el debat polític a través de mirades. (*Rialles.*)

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'atenció a la infància en situació d'alt risc social (tram. 300-00786/06)

La següent interpellació, sobre política d'atenció a la infància en situació d'alt risc social, la presenta, en nom d'Esquerra Republicana, la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Bé, aquesta interpellació, la substanciem avui després d'un període, diguem-ne, d'incertesa, no?, donat que la mateixa consellera ens va demanar en un ple anterior que l'ajornéssim per qüestions de salut, que esperem que estiguin del tot ja solucionades.

Bé, tal com vaig dir en el seu moment als col·laboradors de la consellera, a mi, de fet, em sobtava que fos vostè qui em contestés aquesta interpellació, perquè jo la volia centrar en el tema dels centres de menors, i llavors, en tot cas, jo considerava que vostès donaven importància al treball interdepartamental i que vostè assumia totalment el discurs sobre infància i adolescència, de política d'infància i adolescència, que feia el Govern. Però ja vaig dir en el seu moment que, bé, que la meua interpellació se centraria en el tema dels centres, perquè teníem coneixement, a partir del passat mes de novembre, que va ser justament quan la DGAIA va ser traspassada a Benestar i Família, que era, al nostre entendre, el lloc que li corresponia, i així ho havíem dit a bastament des d'aquesta tribuna...

Doncs bé, aquell mateix mes de novembre ens va ser presentat un informe del Comitè Intercentres, de menors a Catalunya, on tenen representació totes les forces sindicals, en el qual es deia que podria existir una situació de maltractament institucional respecte als menors i les menors que, per encàrrec judicial, són en aquests centres de menors. Hi havien en aquell moment canvis, com deia, la DGAIA passava a Benestar i Família, i feia uns mesos que se'ns havia presentat també el Pla integral d'atenció a la infància a l'adolescència. Però, tot i així, a hores d'ara les mancances que es denunciaven en aquell moment, malauradament, encara són vigents.

En tots aquests anys, l'atenció als menors, al nostre entendre, ha estat un enrenou: no hi ha hagut polítiques clares, en tot això hi ha hagut molts canvis de la població atesa, i en canvi no hi ha hagut ni actualització ni revisió de la intervenció educativa. Ara, les coses, com deia, no han millorat, ni amb el canvi de departament de la DGAIA ni amb el Pla integral de suport a la infància i l'adolescència. Hi ha mancances greus pel que fa a la intervenció educativa, als recursos, a la manca de pressupost, a la manca de places, a la saturació dels centres, la situació de les infraestructures dels mateixos centres... I, per tant, hi ha un incompliment de la llei per part del Govern. Darrere del que és una imatge de solvència, de previsió i de feina ben feta, s'amaga una realitat ben diferent, no?, lluny de la planificació. Nosaltres pensem que tot ha estat producte de la necessitat immediata i la urgència, i amb la consegüent improvisació. Per exemple, les obres d'adaptació dels

centres per aplicació de la Llei 5/2000 van començar tard i no es van acabar totes, i es van limitar a cobrir les places necessàries sense pensar en el futur immediat, o els projectes de centre han sofert només aquelles modificacions que incomplien greument la Llei, o la previsió de places es modifica cada dia en funció de les necessitats més urgents i els encàrrecs als centres varien dia a dia.

Pel que fa a la intervenció educativa, fa sis anys que no es revisen les directrius institucionals, com deia. La població atesa ha anat canviant, s'ha incrementat la majoria d'edat penal, hi ha un creixement del nombre de menors que provenen del Magrib i de l'Europa de l'est, principalment, i un important increment de menors amb greus trastorns psiquiàtrics i de toxicomanies.

Amb tots aquests canvis no hi ha hagut revisió de les directrius d'intervenció educativa, no? Això, per una banda, provoca un deteriorament de la mateixa intervenció, i, si aquesta no es produeix, la causa no està en el suport i les directrius del Govern, sinó en l'esforç dels professionals i de les professionals per sobreviure a aquest desconcert.

No s'han adaptat a la Llei 5/2000 els projectes educatius dels centres, i el que s'ha fet ha estat modificar els encàrrecs educatius pel que fa a places, edats i tipus de mesures a executar. Hi ha disparitat, barreja d'edats i problemàtiques que fan augmentar els conflictes i que impedeixen resultats educatius òptims. La política del Govern va encaminada sempre a l'ampliació de places dels centres, amb mínimes inversions, creació de macrocentres i cost mínim de personal.

En alguns centres s'ha passat d'un sistema de grups d'edat a un sistema motivacional de fases que barreja edats, problemàtiques i mesures judicials, i es treballa per tancar forats i evitar alarma social, però no s'assumeix el que nosaltres pensem que és la realitat dels centres, que s'han anat convertint en un calaix de sastre que assumeixen competències de sanitat, d'ensenyament, de treball, i, per tant, s'evidencia un cop més la manca de treball transversal entre els diferents departaments.

Pel que fa a la manca de places, la manca de places d'internament fa que hi hagi menors que han d'esperar fins a dos anys per ingressar en un centre i que, de vegades, quan ho fan, ho facin a cent cinquanta quilòmetres de distància del seu lloc de residència. S'han tancat centres, falten places, fa sis anys que s'intenta fer el mapa de recursos i necessitats, però està tot aturat en espera de la descentralització de competències als ens locals. Però nosaltres pensem que abans de passar a aquesta situació, o aquesta, diguem-ne, col·loquialment, «patata calenta», s'haurien de posar les bases per solucionar les mancances abans de fer aquest traspàs de competències.

Hi ha menors en règim semiobert, que, a causa de la falta de places, compleixen condemna en centres de règim tancat, que vulnera els drets d'aquests i d'aquestes menors. En aquest sentit, també hi ha noies que compleixen les seves mesures semiobertes en centre tancat a Els Tilers, degut al fet que les sis úniques places que hi ha a tot Catalunya per a noies en centres se-

mioberts, és el centre Montilivi i estan ocupades per nois. No hi ha cap plaça en tot Catalunya en règim obert.

Davant d'aquesta greu situació, el Govern pensem que tendeix a perpetuar l'encàrrec instant al centre a l'elaboració de programes específics per a aquestes nenes. A hores d'ara, les nenes afectades comparteixen els mateixos espais, horaris i activitats que la resta d'interns cautelars i amb mesures tancades. I, d'alguna manera, per complir la Llei gaudeixen de permisos de caps de setmana, i, en algun cas, se'ls ha facilitat cursos de formació i algun recurs laboral o visites mèdiques. Això fa que, a la pràctica, l'única diferència entre els interns que estan en situació de règim semiobert o tancat es fonamenti en les sortides amb acompanyament educatiu al metge o a les gestores ocupacionals, o els permisos de cap de setmana amb la família.

Un altre fet gravíssim és que a la província de Tarragona no hi ha cap centre educatiu de justícia juvenil. Els nois d'aquesta demarcació són internats en centres de Barcelona i Girona.

La Llei 27/2001 determina que s'ha d'afavorir una relació adequada dels menors i joves internats en un centre amb llurs familiars i coneguts, i respectar els drets dels menors i joves a ser internats en el centre més adequat i proper al seu domicili en què hi hagi plaça disponible per al seu tipus de mesures. És evident que això, en el cas de Tarragona, no s'està complint. Això, a més a més, vol dir que una família per fer una visita de dues hores ha d'emprar, en aquests casos, vora de sis hores de temps per poder fer aquesta visita. A més, com es pot treballar en la reinserció d'un jove lluny també del seu medi? Quin sentit té per a aquests nens? Quin sentit tenen les mesures semiobertes en aquest sentit també?

Lligat també a la manca de places, trobem un altre problema que és la saturació dels centres. La massificació dels centres, en alguns moments, ha superat el 20% de la seva capacitat. Ens trobem amb centres sempre saturats i sobreocupats. La saturació d'alguns centres ha provocat que, en alguns casos, s'hagin hagut d'instal·lar lliteres, de manera que alguns menors han de compartir habitació amb nois de diferents edats i problemàtiques, de manera que es fa difícil vetllar per la integritat física dels menors, ja que els abusos, per exemple, es podrien esdevenir. Podem posar l'exemple del centre dels Tilers, que, tot i ser un centre de cinquanta places en un primer moment i per a les quals es va fer una ampliació, sempre està per sobre de cinquanta-sis, i arriba en alguns moments a seixanta-tres interns.

També dèiem abans que tot s'està carregant sobre l'esforç dels professionals i de les professionals. I, de fet, trobem aquí en la manca de personal que tenim un problema de saturació professional. Fins ara, amb les noves contractacions no s'ha arribat a cobrir, ni de bon tros, el servei imprescindible i necessari.

En justícia juvenil, en l'àmbit del medi obert, es considera que per a la realització d'un mínim treball de qualitat, el nombre de casos que ha de portar cada professional no ha de sobrepassar els vint-i-cinc. Actualment,

hi ha professionals que porten més de setanta casos al mateix temps. A això hem d'afegir les mancances d'intervenció de professionals del medi, però, en tot cas, aquí me n'aniria una mica del tema, no?; però, en tot cas, el que s'evidencia amb aquesta manca de professionals dintre del medi, com els recursos alternatius del centre, doncs, el que s'evidencia, al nostre entendre, és la manca de més treball interdisciplinari.

Bé. En tot cas, em queda bastant i veig que se m'acaba el temps..., llavors jo ho deixaria per a la rèplica.

Gràcies, senyor president.

El president

Molt bé. Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera de Benestar i Família.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, espero que amb les dades que jo ara li comentaré vegi realment quina és la línia de treball actual, i, per tant, aquestes reflexions que vostè feia, tal com ha dit que eren formulades de fa uns mesos, puguin ser canviades d'orientació. Perquè, precisament, a mi em plau comunicar-li que..., i vaig directament al gra de les mesures que estan en marxa, per exemple, un tema que vostè planteja és la insuficiència de places, no?

La insuficiència de places, en aquests moments, està abordada amb diferents increments, que em plau, doncs, detallar-los-hi. Per exemple, el Centre Estrep de Bages, s'incrementa en deu places, passant de trenta a quaranta, i precisament adreçada a una de les franges més necessitades que són nois de tretze a divuit anys. Al Mas Garriga, del Gironès, s'han finalitzat les obres i ha comportat un increment de sis places noves, també per a adolescents de dotze a divuit, i aquest, doncs, ha ampliat la capacitat de setze a vint-i-dos. El Raimat, a Segrià, Lleida, també està prevista, en aquest darrer trimestre de l'any, la seva ampliació, que voldrà dir que tindrà deu places més. Per tant, estem parlant d'un increment de més de vint-i-sis places. Però també és important veure com hi ha nou centres en marxa, centres que han de donar una bona resposta a les necessitats que deia de demanda, a l'espera o bé a reduir determinades situacions a alguns centres.

Casos clars, per exemple, el CRAE Petit Príncep, de Santa Coloma de Gramenet, que s'incrementa amb dotze places, de dotze a vint-i-quatre. Per tant, és precisament a final d'aquest mes de juny que tindrem ja aquestes noves places.

Així mateix, el centre El Pedrenyal, de Santa Maria de Palautordera, s'incrementa en sis places noves. El CRAE Albera, que és un projecte mixt destinat bàsicament a un dels col·lectius més difícils, que són les places d'adolescents, i, d'una manera clara, femenina, ha representat, la primera pedra, ja, un compromís nou per poder reconvertir les places existents a Figueres i ampliar la seva dotació.

I, en definitiva, també, per acabar aquesta primera relació, a la Misericòrdia de Girona també tira endavant

el seu nou mòdul d'educació intensiva, que incrementarà amb vint-i-cinc noves places, i aquest ja és un encàrrec fet a GISA.

Si li explico això és perquè pot veure que s'han pres..., i, per tant, hi han canvis i, per tant, no està tot igual, perquè això són actuacions finançades precisament per donar la màxima qualitat d'assistència als nois i noies que estan en situació de desemparament i necessiten un recurs especialitzat com aquest.

Però, en aquest mateix sentit, a mi em plaurà, doncs, poder-li llegir unes cartes que darrerament hem rebut del Síndic de Greuges, que posen de manifest que determinades mancances que ell havia vist en determinats centres, ens explica que per a ell, per al síndic, les mesures aplicades en aquests darrers mesos han estat determinants en la resolució de les problemàtiques detectades en l'Informe. I això vol dir: la creació de noves places de centres de primera acollida, l'obertura del Centre Residencial d'Acció Educativa Vilana, l'ajustament de l'horari d'atenció dels centres d'acollida diürns, l'accés als centres de formació i inserció laboral, la nova ludoteca de la DGAIA, la revisió i ampliació dels acords.

Per què li dic això? Perquè són proves –això mateix és del 15 de maig– que demostren que aquest maltractament que vostè deia institucional, jo entenc que no existeix i el que hi ha és una clara voluntat de continuar en la millora. Aquesta mateixa millora s'està produint en altres centres que s'han adjudicat ara i que s'ha començat per les Terres de l'Ebre, i que representa una millora determinada per al Centre Els Castanyers, precisament per millorar-ne les infraestructures, un tema que vostè també deia que estava aturat. I, en el Centre Els Castanyers, doncs, hi ha un pressupost important i s'adeqüen les seves instal·lacions i les millores funcionals. Al Centre d'Acolliment Els Llimoners, també hi ha una actuació claríssima a les instal·lacions bàsiques del centre i en el subsistema constructiu.

Al Centre Residencial Osona, també són iniciatives en marxa dotades econòmicament i que ja s'estan fent, també hi ha una millora molt important. Igualment a la Residència infantil Rubí, l'educatiu l'Aura –en aquest sentit és un centre important perquè té quaranta places i s'hi fan unes reformes que facilita molt millor l'assistència–, així com a la Residència Gomis, a la residència, al centre educatiu Maria Assumpta, al centre d'acolliment llar d'infants Nostra Senyora de la Misericòrdia, de Girona, al centre Llar infantil Torre Vicens, al Centre Residencial Acció Educativa Coll de l'Alba, al centre residencial infantil Mare de Déu de la Mercè, de Tarragona, i totes aquestes actuacions, doncs, tenen una dotació pressupostària important, i des del Departament de Benestar i Família s'està vetllant per la seva aplicació.

M'he permès fer aquesta lectura i aquest inventari per demostrar-li que s'està actuant. Igualment s'està actuant en un capítol important, que és el de la formació dels professionals, perquè jo estic d'acord amb vostè que precisament, i d'una manera especial, els professionals dels centres, davant de les noves realitats, necessiten nous mecanismes i noves formacions per poder donar la resposta adequada.

Hem introduït una novetat important en el camp de la formació dels professionals, l'hem estès en els EAIA i també l'hem estès al personal de centres col·laboradors.

Hem planificat cent vint-i-dues mil hores de formació, adreçades a diferents temàtiques com són la sociologia de la família, l'atenció educativa infants i adolescents amb trastorns mentals, les tècniques de motivació, la situació dels educadors amb adolescents amb conflictes, les famílies immigrants magrebines, la part de mediació i intervenció, les noves tendències toxicològiques, els conflictes i la seva evolució amb infants i famílies adoptives i les competències psicosocials.

Li dic això, perquè crec..., jo sóc una persona que crec fermament en la formació, i hem volgut, doncs, també, que tingués una presència clara en els centres per poder exercir la seva funció de cara al millor model d'atenció als nois i noies.

Tenim un model que garanteix l'educació, garanteix la salut, garanteix el lleure, però, certament, aquestes actuacions, tant en millora de les infraestructures com ampliació de places com en la formació dels professionals, ens han de portar a poder donar, cada vegada, una millor resposta.

També, en aquest sentit, ja vaig anunciar –i em plau reiterar-ho– que hem previst que en els centres propis s'instal·lin uns minipunts Òmnia per tal que també en aquests centres, i de cara a aquests nois i noies, puguin tenir l'accés i la formació bàsica en noves tecnologies.

Per tant, estem actuant amb una diversitat de línies per tal que aquesta millora en els centres sigui una realitat. Però vostè s'ha centrat, certament, en centres, i a mi m'ha plagut contestar-li d'una manera, doncs, més monogràfica amb totes les actuacions que s'hi han pogut fer.

Jo li puc dir que, globalment, de l'any 2001 a l'any 2003 hi ha hagut un increment notable. Si em permet, li llegeixo la despesa econòmica per a centres col·laboradors propis i de gestió delegada, i que representa que el 2001 estàvem a 38 milions d'euros i el 2003 estem a 52. Per tant, vol dir que hi ha una previsió important econòmica que ha de fer possible aquesta millora important. Perquè nosaltres tenim uns deu mil infants en situació d'estudi i de protecció; d'aquests 10.000, n'hi ha una bona part que estan en contenció en el mateix nucli o en estudi de mesura, però n'hi ha 6.052, per ser exactes, amb dades darreres d'aquest mateix..., de març, que estan en mesura protectora, i d'aquests, doncs, una part molt important, estan en família, la família natural, que seria un 70%; per tant, de cada deu infants, n'hi ha set en context familiar i tres en un context de centre. I és precisament en aquests centres, doncs, que es fan totes aquestes millores.

També, altres millores adreçades a la família. Com vostè sap, quan diem que els portem a un context familiar vol dir amb atenció a la família pròpia o a l'acolliment en família extensa. Però, repeteixo, sempre i quan sigui possible estar atès a la família, es prefereix aquesta línia, tot i que ja s'ha superat aquell dilema que era molt millor l'acolliment que els centres. Considerem que tot té vessants positius, que per a determinades situacions els centres són el millor recurs i que, en molts

casos, mantenir-lo en un entorn familiar també és el millor. Per això estem per potenciar aquests centres; com li he dit, poder-los ampliar, i poder, a partir d'aquestes obres de millora d'infraestructura i d'ampliació de places, donar un millor servei.

També hem de tenir en compte l'increment que hi ha hagut en els equips de professionals, els EAIA, que això, doncs, ens demostra que no només s'està avançant en infraestructures, sinó també en recursos humans. Abans li he comentat, són 1.500 professionals els que estan treballant en CRAE i centres d'acolliment, i aquestes persones són qui tenen una gran responsabilitat i l'exerceixen amb un gran nivell de professionalitat, i, per a ells, doncs, també hem ampliat i potenciat les mesures formatives per tal de poder donar resposta a les necessitats actuals d'aquests nois.

També s'acaba el temps, i continuarem després d'escoltar la seva segona intervenció, amb molt de gust, senyora diputada.

Senyor president...

El president

Gràcies, senyora consellera. Té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Porta i Abad

Sí. Moltes gràcies, senyor president. Bé, senyora consellera, jo, evidentment, no dubto de la seva voluntat de millorar la situació, donat que, com he dit abans, com he dit anteriorment, pensem que els darrers anys la situació s'ha agreujat molt, no?

De fet, vostè ara em parlava d'una sèrie de mesures, de millora de les instal·lacions i d'augment de les places. Nosaltres també li dèiem com s'estaven augmentant algunes places o com teníem nosaltres informació que s'estaven augmentant aquestes places. Però el que sí que és evident és que, des del novembre a aquí, hi han coses que no s'han fet.

I, per exemple, vostè ara em parlava de la millora de les infraestructures. La manca d'inversió que hi ha hagut als centres ha anat provocant el deteriorament de les seves instal·lacions, no? I en el cas que s'hagin realitzat algunes de les obres, que s'han realitzat, no sempre s'han acabat i s'han limitat, com dèiem, al mínim necessari per crear un espai físic per a noves places a ampliar, no obres de millora que eren necessàries. El centre Els Til·lers, per exemple, hi ha la previsió d'acollir nenes fins als vint-i-tres anys, amb la possibilitat que aquestes nenes, o aquestes dones, tinguin els seus fills fins als tres anys, si es dona el cas, tal com preveu la Llei 27/2001. Doncs, al mòdul de noies no s'ha fet cap reforma, cap obra, ni cap millora, i..., vejam, hi ha un projecte d'obres d'adaptació dels centres que ja ho preveïa, però en tot cas no s'ha fet.

Al centre de L'Alzina –ara parlem, vaja, del deteriorament de les instal·lacions també– es va produir un incendi en una habitació; van fallar totes les mesures de seguretat i es va comprovar en aquell moment que no hi havien instal·lades les preses d'aigua contra incendis

i que el camió de bombers no podia accedir al centre perquè no hi cabia.

El centre Folch i Torres, que és l'únic de tot Catalunya per a mesures de semiobert, té declarada aluminosi, les golfes apuntalades, i és evident que no reuneix les condicions d'habitabilitat per als joves interns.

S'ha fet avaluació de riscos en alguns casos, però no s'han resolt les deficiències. Molts centres no tenen detector d'incendis, ni alarmes, ni sectorització de l'edifici, ni mànegues d'incendi... La inversió en millores estructurals, al nostre entendre, sí que està paralitzada, perquè totes aquestes deficiències són deficiències importants que no s'estan cobrint.

Per una altra banda, parlàvem dels professionals també. La manca de recursos i directrius institucionals fa que tot el pes recaigui sobre els professionals i les professionals que han de fer un exercici i un esforç de responsabilitat per solucionar els problemes del dia a dia. Aquesta actuació està tenint com a conseqüència l'alt absentisme laboral amb motiu de baixes amb tensió psicològica i la dificultat per trobar professionals que vulguin treballar també en aquests centres.

I en aquest punt també trobem un altre punt cabdal que també afecta el treball professional, no?, que és la manca d'especialització en internament terapèutic. Cada vegada és més freqüent que els menors que arriben als centres pateixin trastorns mentals o toxicomanies. Tanmateix, aquests centres no disposen d'especialització en aquest camp, i els menors amb patologies estan compartint i participant de les mateixes activitats que la resta d'interns, amb els consegüents conflictes, i, fins i tot, en alguns casos, posant-los en perill. Hi ha molts casos que són diagnosticats en el mateix centre i que són susceptibles d'internament en un centre terapèutic, però com que no n'hi ha cap, és del tot impossible plantejar-se una derivació. I això és, evidentment, un incompliment de la Llei; és una competència que, en certa manera, Sanitat no vol assumir, però provoca un greu desempament, al nostre entendre.

I aquí també destacar l'elevat risc laboral a què estan sotmesos els educadors i les educadores a l'hora d'intervenir en aquests menors violents o amb greus patologies mentals, no? De fet, no ho diem només nosaltres, no ho diu només l'informe del comitè intercentres, sinó que ho diu el jutge de menors de Girona, en Jordi Carrera, en un informe que va fer sobre el centre Montilivi, l'11 de desembre del 2002, però hi insisteix en una notícia que va sortir al *Punt Diari* el 6 de maig del 2003, és a dir, no fa gaires dies, en què insisteix, per una banda, en les mancances infraestructurals del mateix centre Montilivi on ell se centrava, perquè és el que hi ha a Girona, però a més a més la manca de centres terapèutics. I amb un noi pendent de tractament terapèutic és impossible que es compleixi la Llei del menor, i, per tant, d'internar-lo, doncs, perquè no existeix cap centre d'internament terapèutic especialitzat, i, per tant, en cas que es diagnosticuin aquests casos, és impossible que siguin interns en centres especialitzats.

En tot cas, les mancances segueixen sent moltes. Nosaltres no dubtem que vostès volen fer millores en aquest terreny...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Porta i Abad

...però estem parlant que actualment hi ha desempament per a aquests i aquestes menors.

Moltes gràcies, senyor president, senyora consellera.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula la senyora consellera.

La consellera de Benestar i Família

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, crec que amb tot el que he exposat, vostè ha pogut recollir –i jo li agraeixo que així ho hagi fet– aquesta tendència claríssima a la millora, i, per tant, no només una voluntat, sinó fets: dotació pressupostària, un increment pressupostari important comparativament des del 2000, el 2003, i una realitat.

Quan jo li deia «projectes de millora», perquè vostè sàpiga que realment van en la línia del que vostè reclamava, doncs, estem parlant de millores de les instal·lacions, d'aquelles que no són precisament increment de places. Hi ha un bloc, com li he dit, que incrementa places, però em plau perfectament comentar-li que estem parlant d'adequació d'instal·lacions elèctriques; que estem parlant de fusteries interiors; que estem parlant d'instal·lació en general de muntacàrregues; que estem parlant d'instal·lació elèctrica repetida en diferents instal·lacions, de reparació de paviments, de millores frigorífiques, d'elements de fusteria; que estem parlant precisament d'aquest deteriorament, que el pas dels anys i no cal dir que el perfil, moltes vegades, del mateix noi o noia atès, requereix tenir una cura especial d'aquestes instal·lacions.

Precisament tot aquest nucli que jo li he anat detallant centre per centre, etcètera, estava en aquesta línia. Per tant, compaginar el que és la qüestió d'ampliar places amb el que és evitar el deteriorament de les instal·lacions, i una millora claríssima de les seves instal·lacions, tant les de més seguretat, com les de, lògicament, més de caràcter estètic.

Per tant, a part de les obres que li he assenyalat, sàpiga que també hi ha tot un paquet de projectes encarregats per tal de condicionar un grup nou de centres, que ara no li detallaré, perquè seria segurament excessiu, per tal que hi hagi una millora molt important.

És veritat que els professionals es troben amb moltes dificultats. Jo, el primer que vaig fer, pocs dies després d'haver rebut aquesta competència, va ser anar a visitar els centres i parlar amb professionals i poder-me passar allà una tarda o un vespre, veient el dia a dia, reunint-me amb ells directament.

És cert; és cert que és una professió de molta responsabilitat i una professió molt poc fàcil. Perquè quan nosaltres desparem una criatura és perquè hi coincideixen circumstàncies d'alt risc, i, per tant, estem parlant d'uns perfils que nosaltres tenim molt en compte, perquè una cosa és parlar d'insuficiència econòmica

—donant ajuda a les famílies, aquest tema es pot solucionar—, l'altra és parlar de drogodependència, l'altra és parlar de trencament de parelles i reestructuracions problemàtiques.

Nosaltres no podem oblidar que molts nois i noies quan arriben, doncs, vénen d'unes experiències familiars desestructurades, sobretot quan hi han hagut reestructuracions i un dels adults no té una relació natural, ni cap parentiu natural amb el noi o noia, i, per tant, la figura de l'adult, la figura de l'autoritat queda exactament alterada.

Però també tenim nois que han estat educats en uns entorns creats amb una ineptitud parental. I, en aquest sentit, doncs, aquestes famílies incapaces de mantenir una relació educativa també, lògicament, marquen la seva actitud a aquests nois i noies. I el professional que ha d'abordar aquestes circumstàncies requereix, com he dit abans, un tractament específic. I per això hem volgut apostar fortament per la formació.

Així, doncs, tampoc podem oblidar que una part important d'aquests nois han rebut maltractament i/o abusos. En aquest sentit, pràcticament el 50% ve produït per negligències, però, és clar, negligències importants, perquè afecten la salut d'aquests joves, però també hi ha hagut maltractament físic, maltractament psíquic, abús sexual, explotació laboral.

De fet, el 50% és negligència. I, de fet, també, cal remarcar que és més alt el percentatge de nois i noies amb maltractament psíquic que no pas amb maltractament físic, però això vol dir que són persones que han de recompondre les seves coordenades, el respecte a l'autoritat, saber tenir una imatge positiva de si mateixos i tenir un projecte de futur que els doni garantia d'autoestima i ganes d'avançar.

Però també li vull dir que, a part de recolzar totalment aquesta funció, també assenyalar-li que està a punt de tancar-se l'acord amb el Departament de Sanitat, l'Ajuntament de Barcelona i el Departament de Benestar i Família precisament per tenir un centre de tractament de la toxicomania —d'una manera més concreta, el tema de la cola— en aquest grup de nois i noies.

Sortosament, en tot el que ha estat fins ara també un tema que ha comportat, doncs, una certa crítica —com jo li he comentat— per part del Síndic de Greuges, després de les visites que han pogut fer en els centres de menors, marroquins bàsicament, immigrants que han estat desemparats o que han vingut sense documentació i que no tenen l'edat laboral, també dir-li que les millores en aquests centres han estat notables i que han quedat, com li he dit abans, reflectides, recollides en les cartes que ens ha adreçat el Síndic després de les visites que hi ha fet el seu equip.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques actives de suport i formació dels treballadors autònoms i emprenedors (tram. 300-01080/06)

La següent interpellació tracta de les polítiques actives de suport i formació dels treballadors autònoms i emprenedors, i la presenta l'il·lustre diputat senyor Bernardo Fernández, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Fernández Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., senyor conseller, ens tornem a trobar. Fa tres mesos aproximadament vostè i jo fèiem un debat —jo penso que un bon debat va ser— sobre una interpellació de consum. Avui li proposo un debat sobre treballadors autònoms, sobre emprenedors i micropimes. I li faig la proposta prenent com a punt de partida la situació present, no anant enrere a veure qui havia dit què i qui havia fet o deixat de fer no sé què.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Li faig aquest plantejament per una raó ben senzilla, que segur que vostè entendreà ràpidament, i molt fàcil d'entendre també, i és que, si mirem enrere, no arreglarem res, i el que jo vull —i segur que vostè també, senyor conseller— és donar resposta a allò que ens demana la societat. I la societat, avui, el que ens demana, allò que vol, és que es tracti les persones amb justícia i amb equitat, i els treballadors autònoms i emprenedors no són una excepció.

Per això li reitero la meua oferta: debat sobre treballadors autònoms, sobre emprenedors, des de la situació present, amb perspectiva i amb projecció de futur. Li sembla bé, senyor conseller? Segur que sí, no? *(Pausa.)* Doncs endavant, som-hi.

Miri, és evident que d'un temps ençà el tema dels treballadors autònoms, dels emprenedors i de les micro-empreses s'ha situat al bell mig de l'agenda de totes les formacions polítiques. Ara bé, això no vol dir que necessàriament tothom faci polítiques actives a favor d'aquests col·lectius, però sí que, almenys, i això és important, parlin d'ells.

Nosaltres, vostè ho deu recordar, vam entrar el mes de setembre de l'any 2000 al Registre del Parlament una iniciativa sobre la matèria on demanàvem l'equiparació en drets i deures dels autònoms amb els treballadors que cotitzen pel règim general.

Aquesta proposta va ser aprovada per unanimitat en aquesta cambra i es va fer arribar al Congrés dels Diputats. Allà, totes les forces polítiques, totes, hi van votar favorablement; totes, llevat del Partit Popular, que hi va votar en contra. Després hem vist com, algunes de les mesures que nosaltres aleshores proposàvem, el Partit Popular les ha venut com de collita pròpia. És igual, tant se val. El que és important és que les condicions de vida i de feina millorin per als treballadors, també per als treballadors autònoms. Com diu un re-

frany xinès, «no importa que el gato sea blanco o negro, lo que importa es que cace ratones».

Miri, la situació actual ens porta a plantejar un mercat laboral més dinàmic en què, a més a més dels treballadors per compte d'altri, existeix tot un segment de professionals que realitzen diverses activitats i presten un servei a la societat. Aquestes persones mereixen un tractament fiscal més just, una protecció social d'acord amb els temps que corren i un suport des de les administracions que, en general –en general–, fins ara no han tingut.

En definitiva, estem parlant de donar un reconeixement i un aixopluc a la seva tasca, que ara per ara no té. Fins ara han estat els ajuntaments, moltes vegades amb recursos escassos i dispersos, els pioners en el suport als emprenedors, a la creació d'empresa, a l'assessorament de les micropimes i petites empreses, als treballadors autònoms, i han dedicat recursos i esforços notoris dels centres de serveis, viviers, incubadores, etcètera.

Tot això està bé, tot això està molt bé, és molt important, però no n'hi ha prou. Cal impulsar propostes que ens permetin apropar-nos a una realitat que exigeix mesures imaginatives i coactives de primera magnitud i que són necessàries per al creixement de la riquesa al nostre país i la generació d'ocupació.

Ens correspon a nosaltres, i molt especialment, senyor conseller, al Govern de la Generalitat, prendre la iniciativa i donar aixopluc a aquestes formes d'economia, impulsades amb esforç i voluntat.

No hem de dubtar –no hem de dubtar– a intervenir activament en el suport d'aquest col·lectiu tan important en el camp de les iniciatives socials, en la recerca de major cohesió social, en la recerca de major igualtat d'oportunitats per a tothom, en la promoció d'iniciatives de treball associat, en la cura dels sectors més febles de les estructures econòmiques –micro i petites pimes, autònoms en general i emprenedors–, en la recerca de mesures i tecnologies –no oblidem, tampoc, les tecnologies– necessàries per tal d'adaptar-se a un nou entorn econòmic. En síntesi, en la recerca d'una major i millor ocupació a Catalunya.

La iniciativa que avui presentem intenta donar suport i ser referent per al col·lectiu de joves nous emprenedors, autònoms, responsables de micropimes i petites empreses, comerciants, treballadors autònoms Trade, emprenedors socials, empreses de l'economia social i treballadors associats a entitats del tercer sector, etcètera, que són, en definitiva, un referent imprescindible en la creació de riquesa i ocupació al nostre país.

Vull recordar que quan parlem de Catalunya, entre d'altres moltes coses, estem parlant, també, de mig milió d'autònoms, és a dir, el 19% de la població ocupada, i de prop de 120.000 treballadors dependents, els anomenats «Trade», de diverses modalitats. Els autònoms catalans representen el 18,81% de tots els autònoms de l'Estat i representen una producció del 19,38 del PIB total dels treballadors autònoms de tot l'Estat. Així, també, representen prop de gairebé el 18% del PIB que es produeix a Catalunya. En qualsevol cas, les dimensions del tema, tant a Espanya com a Catalunya, deixen palesa l'existència d'un significatiu col·lectiu que repre-

senta dins de la massa de treballadors un percentatge important, i, malgrat això, compten amb escassa representació política i empresarial i minvada representació social col·lectiva, i que, sense cap mena de dubte, requereix un suport i una atenció específica.

Voldria ja, per anar acabant, senyor president, fer ara, encara que fos breument, una pinzellada dels problemes més habituals, dels problemes més significatius, d'aquest sector, i podríem assenyalar-ne els costos fixos més enllà de la seva activitat: la manca de reconeixement de determinades prestacions del sistema públic de seguretat social; l'existència d'un sistema de cotització excessivament rígid; la responsabilitat patrimonial il·limitada; limitacions en la seva formació empresarial; dificultats d'expansió dels seus productes i serveis; dificultats de combinar els processos de producció amb canals efectius de distribució; feblesa negociadora amb clients i proveïdors; manca d'un sistema adient, àgil i transparent d'ajuts i suport de finançament; dificultats de comptar amb canals efectius de compra i subministrament que abarateixin els seus costos; escassa capacitat d'inversió tecnològica; les condicions en què exerceixen la seva activitat; manca d'un marc d'ajuts d'acord amb les necessitats actuals; significatius i importants problemes de finançament a la seva activitat; propensió a la desmotivació per manca de reconeixement, particularment social; dificultats de tramitació i gestió administrativa. Aquestes problemàtiques són les més comunes, però no pas les úniques. Aquest col·lectiu requereix una atenció singular orientada a resoldre els seus principals problemes.

És cert que moltes de les qüestions que acabo de plantejar en aquest recull de problemes que he fet tenen a veure amb relacions laborals, protecció social o fiscalitat, i aquests, és veritat, són temes d'àmbit estatal, però s'han de resoldre, i, per tant, s'han de resoldre a un altre nivell.

Ara bé, això és veritat, és cert, però no és menys veritat, també, que des del nostre marc competencial es poden fer moltes coses per millorar les condicions de treball d'aquest segment de l'economia productiva. Estic convençut que vostè i jo, en aquest cas, tenim una sensibilitat hipersemblant. Per això, en la segona part de la meua intervenció, li explicaré les línies mestres de la nostra Moció, amb el convenciment que vostè no tan sols donarà llum verda a aquesta iniciativa, sinó que, a més a més, ho farà de forma entusiasta.

Senyor president, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Fernández. Per a la seva resposta, en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, senyor Antoni Fernández Teixidor.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Fernández, primera qüestió: jo accepto el seu punt de vista en el tractament d'aquesta interpellació, en el sentit de no anar massa enrere. Vostè comença la seva intervenció, si m'ho permet, senyor Fernández,

sense cap ànim de crítica, posant-se davant de la ferida una bona bena, diu: «Escolti, fem una cosa, no parlem massa del que ha estat el temps passat respecte als autònoms, parlem del futur.» I jo li concediré que parlem del futur, però si vostè, a canvi, em concedeix una altra cosa: vostè sí, vostè és un home que ha defensat, tradicionalment, els interessos dels autònoms; no estaria jo massa segur, senyor Bernardo Fernández, que el seu partit, tradicionalment, durant aquests darrers anys, hagi defensat amb aquest entusiasme que ara a mi em reclama els interessos dels autònoms.

Però deixem-ho aquí –deixem-ho aquí–, deixem-ho aquí amb un altre pacte. Vostè fa una intervenció, senyor Fernández, impecable des del punt de vista de recollir la problemàtica dels autònoms, i li demano un altre pacte: vostè enviarà, no en tinc cap dubte, coneixent la seva eficàcia com a diputat i d'home treballador, enviarà aquesta interpellació a tots els autònoms del món mundial. Vostè, aquesta interpellació, l'enviarà a tots els autònoms del món mundial, venint a dir... (*Remor de veus.*) Escolti'm, no es precipitin, venint a dir quelcom semblant: «Mireu la nostra preocupació pel món dels autònoms, aquí està, hem fet una interpellació al Parlament de Catalunya.» El pacte que li proposo és: cal tranquil·litzar els autònoms. Davant de la seva intervenció, vostè, si és tan amable, hi adjunta la meua i les mesures que durant tots aquests anys hem vingut defensant aquí i al Parlament, Convergència i Unió, aquí i al parlament de Madrid. (*Veus de fons.*) Senyor Ferran, tranquil·litzi's, si tindrà temps vostè..., si, a més, si se sent alludit demana la paraula i intervé. (*Veus de fons.*) No se sentirà alludit, no ho permetré, que se senti vostè alludit.

Bé... (*Remor de veus i rialles.*) No l'he sentit, m'ho he perdut, això, senyor Ferran. Ja em sap greu, m'ho he perdut. Bé, parlem de futur? Parlem de futur. Vostè em diu que, escolti'm, els autònoms necessiten mesures, que aquesta és una realitat molt complicada, que són gent que ha patit molt, que és un dret de justícia. Vostè sap perfectament, ho sap perquè n'hem parlat moltes vegades, d'aquest tema, senyor Fernández, que estem al 100% d'acord en aquesta diagnosi, hi estem completament d'acord. És cert que nosaltres hem vingut, durant aquests darrers anys, treballant molt en aquestes mesures. Jo ara li faré una referència perquè vostè no se'n vagi de buit, d'aquest debat, però, per exemple, quan vostè ens diu: «Escolti'm, hi han àmbits en què a vostès els correspon la seva competència i en què vostès s'han de moure.»

Anem a veure aquests àmbits –anem a veure aquests àmbits. Per exemple, vostè ha posat èmfasi en els emprenedors. Diu: «Sobretot, no cal oblidar els emprenedors amb base tecnològica.» Eh que ens ho ha dit? Bé, des del Cidem, el Pla d'innovació del Cidem de Catalunya 2001-2004 per a joves emprenedors, amb projectes de caràcter tecnològic..., pressupost: 25,7 milions d'euros –25,7 milions d'euros. No proposes en què ens haurem de posar d'acord i que vostè ens presentarà amb la resolució i jo les acceptaré entusiàsticament. No, no, del 2001 al 2004 la Generalitat de Catalunya, per als emprenedors de base tecnològica, 25,7 milions a la seva disposició. Primera qüestió.

Diu: «Home, també convé molt –molt– que es faci una informació sistemàtica del paper dels nous emprenedors.» Li recomano, senyor Fernández, perquè sé que vostè, quan ho llegeixi, ho valori i en tingui el balanç, ho agrairà amb la cavallerositat que generalment el distingeix, que miri el paper de les xarxes d'informació, el que nosaltres en diem les xarxes «PIC», i vegi el paper de les xarxes que en l'àmbit del Pla de la innovació estem donant a tots els emprenedors. Jo crec que aquest també és un magnífic exercici perquè vostè pugui comprovar en directe què està fent el Govern de la Generalitat de Catalunya, no només «escolti'm, que les competències que estan a Madrid, que són molt difícils...», no, no, el que estem fent aquí.

Vol que parlem de més coses respecte al que estem fent aquí, senyor diputat? Bé. Promoció de l'ocupació autònoma. Organisme: Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya. Beneficiaris: autònoms i societats civils, que vostè sap que és una de les formes amb què es troben els autònoms, que comencen l'activitat. Tot un programa amb què jo ara no el vull entretenir, però que poso a la seva disposició, amb la tramitació, amb els fons, amb la subvenció de fons, etcètera.

Segon: microcrèdits per als emprenedors. Conveni del Departament de Treball amb la Caixa de Catalunya i la fundació Un Sol Món. A la seva disposició. No, no, senyor Fernández, estem parlant de propostes concretes, específiques.

Tres, per parlar-li d'una altra iniciativa: bonificacions al finançament de les inversions de les petites empreses i treballadors autònoms de Catalunya, presentat pel conseller Homs i per mi mateix fa escassament un mes. A la seva disposició, tot aquest Programa, amb una subvenció directa per donar possibilitats de finançament als treballadors autònoms, amb subvenció directa, no només de part dels interessos, sinó amb aval del 50%, senyor Fernández, de la Generalitat de Catalunya, magnífica iniciativa per als autònoms. Una altra de les iniciatives que tenim en marxa.

Quatre, capitalització de la prestació d'atur per a autònoms. A la seva disposició, les nostres orientacions des del Departament de Treball.

Cinc, assessorament de les àrees per als autònoms amb gestió empresarial. Organisme: Departament de Treball. Beneficiaris, això sí: autònoms que comencen la seva activitat. A la disposició el seu Programa.

Incentius a la inversió industrial per a petits autònoms que tenen iniciatives per començar. A la seva disposició, també.

Què li vull dir, amb això, senyor Fernández? Li vull dir, senzillament, el següent: que, independentment de la honestedat de la seva preocupació i que vostè ve aquí a dir-nos: «Hi ha més coses a fer i les podem fer», home!, doncs, sí, hi ha més coses per fer i les podem fer, però el Govern de la Generalitat de Catalunya, senyor Fernández, està portant, des del meu punt de vista, eh?, modestament, endavant una activitat de suport clarament als autònoms.

No li hauria de sorprendre. Vostè ens ha sentit dir, però no ara, des de fa vint anys, que per nosaltres aquesta

xarxa de petites empreses, de petites i mitjanes empreses, i d'aquest autònom emprenedor ha format part de la carn i de la sang de la nostra orientació política, senyor Fernández. Vostè ho sap. No la volem tenir atribuïda en exclusiva, no és aquest, el plantejament. Naturalment que tothom té molt a dir respecte als autònoms arreu del país, però a vostès els consta que aquesta gent forma part d'una manera indestriable del que ha estat la nostra política en l'àmbit d'ajut, suport financer, etcètera.

Què ens queda? Ah!, una cosa molt important: tot el conjunt de mesures que vostè ha reclamat, i diu, amb prudència: «Home!, no hi volem entrar, ja hi entrarem en un altre moment», el conjunt de mesures aconseguïdes per Convergència i Unió al Parlament de Catalunya i per Convergència i Unió al Congrés de Diputats. Si vostè vol, a la segona part de la intervenció entrem mesura per mesura, i vostè veurà com moltes d'aquestes coses que ens reclama ha estat Convergència i Unió qui ha plantejat al parlament espanyol, dit sigui de pas i amb honor a la veritat, amb suport del Partit Socialista aquesta darrera legislatura, moltes d'aquestes iniciatives.

Com explicaria vostè, senyor Fernández, i no n'és responsable vostè, faltaria més, no n'és responsable vostè, per què aquest endarreriment respecte a la legislació dels autònoms durant tants i tants anys? Per què? Què ha passat a Espanya –què ha passat a Espanya– quan una força política com Convergència i Unió, que ha tingut des de sempre la iniciativa relacionada amb els autònoms com un element..., vostès em diran «des del punt de vista electoral», d'acord, però com un element consubstancial a la nostra política, amb resultats tan magres al parlament espanyol? Per què, senyor Fernández? Per què no ha progressat el col·lectiu dels autònoms com havia de progressar, si hi havia aquesta voluntat per part de tothom? Sap per què, senyor Fernández? Perquè el Partit Socialista Obrer Espanyol de l'època no tenia aquesta sensibilitat.

I, a més, desitjo que no ho interpreti vostè –li ho prometo, ho desitjo– com cap atac. Senzillament, les seves prioritats eren diferents. Segurament el paper de les empreses, dels treballadors, el paper dels sindicats, feien necessari un altre tipus de política. Les prioritats per al Govern del Partit Socialista Obrer Espanyol, de veritat... No diguin que no; no digui que no, senyora diputada, perquè només es pot dir que no amb les dades a la mà. Si el senyor Bernardo Fernández apareix en aquest hemicle per dir: «El món dels autònoms ha estat desvalgut» és perquè les majories governants a Espanya, sistemàticament, no han treballat pel món dels autònoms. Aquesta és la realitat. (*Remor de veus.*)

Ara ens vénen a dir –ara ens vénen a dir–: «Hi ha molt a fer...»

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau, deixin que el senyor conseller segueixi la seva intervenció...

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Gràcies...

El vicepresident primer

...que després el senyor Bernardo Fernández tindrà l'oportunitat de rèplica.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

El senyor Fernández sap que no pretenc un debat –de veritat–, no pretenc un debat sobre la història; cregui'm. Pretenc explicar el següent: que quan els autònoms estan en la situació tan complicada en què durant aquests darrers anys han estat, quan s'han estimbat –estimbat literalment, senyor diputat, cregui'm– un conjunt d'iniciatives polítiques de Convergència i Unió al parlament espanyol, és perquè amb un altre tipus d'orientació que en aquell moment tenia explicació –les crisis dels anys setanta, les crisis dels anys vuitanta–, el paper dels autònoms, per a l'Administració espanyola –primer una, després l'altra–, ha tingut un paper molt més relatiu.

Ara ens ve a dir el senyor Fernández: «Escolti'm, parlem de què podem fer junts.» Diputat, el que convingui. «Li presentarem una resolució que vostè acceptarà entusiàsticament.» No puc esperar a llegir-la, l'entusiasme em consumeix; com més aviat, millor. Vostè ara me la presentarà, l'aplaudiré, senyor Fernández, però perquè puguem fer això convençuts –i vostè ho està, i jo també–, perquè puguem fer això convençuts –vostè ho està, i jo també–, hem de tenir clar què ha passat i ens hem de conjurar tots dos en una qüestió: que no torni a passar. I que no torni a passar ens permetrà..., segurament vostè ens parlarà de les propostes que ens portarà aquí, i vostè a mi em permetrà que li pugui donar una referència de totes les iniciatives que, no durant aquests vint anys, durant aquests deu mesos, hem aprovat al parlament espanyol, això sí, amb el seu suport, a iniciatives nostres. Espero amb molt d'interès les seves propostes, senyor Fernández.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Bernardo Fernández. (*Remor de veus. Pausa.*) Si us plau, si us plau... Senyor Fernández, té la paraula.

El Sr. Fernández Martínez

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, li ha faltat una càlida mirada –una càlida mirada. Ens hauríem pogut entendre, oi que sí? Hi estem d'acord, eh? (*Pausa.*)

Miri, jo no volia anar enrere, de veritat –jo no volia anar enrere. Ha estat vostè. Bé, endavant, no tinc problema –no tinc problema. Als anys vuitanta, la sensibilitat social, cultural i econòmica d'aquest país no era la mateixa, no era la mateixa que ara. Vostè ho ha dit, eh? –vostè ho ha dit. Per tant, es van fer les polítiques que s'havien de fer i que en aquell moment eren absolutament necessàries, convenients i precises. Per tant, era un altre moment, era una altra història i, si vol, fins i tot era un altre món. Per tant, no anem cap aquí, perquè, si anem per aquest camí, per què vostès des de l'any 93

—des de l'any 93—, que eren decisius a Madrid, no han fet el que havien de fer? Perquè vostès no han fet res, aquests vint anys, absolutament res, pels treballadors autònoms.

Miri, jo sóc, m'agrada ser home previngut. I per això he portat això. (*L'orador mostra un full.*) Li sona, això? I no ho volia treure; ho tenia una mica amagat. Diu: «Autònoms i emprenedors per un tracte més just. Auditori Winterthur, 14 d'abril 2002» —que ja són ganes, de fer el dia 14 d'abril, dia de la República, un tema sobre autònoms; però bé, és igual, tant se val; si els va bé, els va bé, cap problema—, «Convergència i Unió» —ho vaig debatre un dia amb el senyor Millo en una comissió. De totes les mesures que hi ha aquí, de totes, no n'hi ha ni una sola, ni una sola que es pugui fer des de Catalunya; totes són des de Madrid. Clar, des de Madrid, què passa? Que els diners els posen uns altres, oi que sí? Aquesta és la problemàtica.

Miri, nosaltres n'hem presentat en aquesta legislatura una dotzena. Una dotzena, vostè ja sap que són dotze, no? Doncs, dotze mesures, dotze iniciatives parlamentàries, en comissió, sobre autònoms. Potser les dotze no eren una meravella, però alguna s'hauria pogut aprovar; suposo que alguna sí. Doncs, de les dotze, el seu Grup i el PP no n'han aprovat, no n'han deixat passar ni una. Home! Vostè creu que això és de rebut? Per què no ho ha explicat vostè també això aquí?

I li diré més: el que ha dit del parlament de Madrid, de la seva tasca al parlament, al Congrés dels Diputats, ho sento, senyor conseller, no és veritat, no és cert. Les mesures, que és veritat que s'han aprovat al Congrés, han estat, primer —primer—, iniciatives del Grup Socialista, del Grup Parlamentari Socialista. Per què? Perquè el dia 18 de gener de l'any 2001 el Grup Parlamentari Socialista va entrar al Registre del parlament l'Estatut del treballador autònom. I tot això de què estem parlant aquí avui està contemplat en l'Estatut del treballador autònom.

I li diré més: la mesura que vam aprovar nosaltres aquí, tota aquesta cambra, vostès en comissió la van voler tirar enrere. I per una qüestió, diguem-ne, tècnica no van poder, però la seva voluntat era tirar-la enrere. Això no ho volia dir tampoc, però vostè m'ho fa dir, eh? Per tant, la seva feina no és tan meravellosa, no és tan fantàstica.

I, pel que fa a les seves iniciatives, jo no dubto que el que vostè ha dit és cert, però m'agradaria comprovar-ho una mica. Per tant, jo li faré la proposta i li diré que la nostra moció anirà en la línia de reconèixer la funció mitjancera dels sindicats de treballadors autònoms: gremis, associacions empresarials, etcètera. Li diré que li faré la proposta d'impulsar mesures de recerca financera de recursos idonis i d'incentius per a promocions de creació de nous «empreniments». I també li faré la proposta perquè desenvolupin una xarxa d'oficines especialitzades en l'orientació i en la inserció laboral mitjançant l'autoocupació. I li faré la proposta d'establir un fons inicial de 3 milions —3 milions— d'euros, una quantitat modesta, per desenvolupar programes de promoció de les noves tecnologies, i molt especialment pel que fa a l'ús i la presència a Internet i per al desenvolupament del comerç electrònic. Suposo que en això

estarà conforme i hi estarà d'acord, i ràpidament signarà perquè això tiri endavant, no?

També podríem establir l'obligació que en el termini màxim de tres mesos les empreses que presentin expedients de regulació o supressió d'ocupació informin sobre com pot afectar tot això, les mesures laborals, als treballadors autònoms dependents. I també li proposaré que faci un fons de 5 milions d'euros per establir mesures de suport específic per a emprenedors i emprenedores menors de trenta anys, aturats de llarga durada i col·lectius amb dificultats d'inserció que vulguin optar per aquest model de treball autònom.

Senyor conseller —i ja per anar acabant, perquè se m'acaba el temps..., ja se m'ha acabat—, miri, en això dels autònoms, tots hi podem fer molt. I tots hauríem pogut fer bastant més del que hem fet; això és veritat. Vostès els primers, perquè vostès sempre han dit que el tema dels treballadors autònoms era el seu tema, i vostès, sent —i ja no vull anar més enrere— vuit anys decisius a Madrid, des del 93, no han fet mai res al respecte.

Res més, senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Moltes gràcies a vostè, senyor Fernández. Per al seu torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Fernández Teixidó.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Bé, bé... Senyor president, molt bona tarda. Senyores i senyors diputats, anem a veure... Senyor Fernández, es tractava que ens poséssim d'acord en quelcom difícil de posar-nos d'acord, però que penso que orienta..., hauria d'orientar un debat, perquè li'n puguem treure tot el profit: el balanç històric del tractament dels autònoms al nostre país. Si vostè sosté fredament que aquest és un balanç que ens iguala a tots respecte al que hem fet per aquest col·lectiu, que és el que diu... No, clar que és el tema! És que no és el tema que a vostè li convé sentir, senyor diputat.

Quan vostè ve aquí a proposar-nos grans iniciatives per als autònoms de Catalunya, hem de tenir un balanç del que ha succeït clar al cap. Fixi's en la paradoxa; la paradoxa és que sentim del diputat Fernández el següent: «Tenint el Govern nosaltres a Espanya, què han fet vostès, que eren oposició, i no han aconseguit plantejar mesures?» Es pot tenir, senyor diputat, més... (*remor de veus*), més...? (*Rialles.*) Senyor diputat, el que vostè ens ve a dir és: «Estant vostès a l'oposició, estant nosaltres al Govern, per què no ens han forçat més?» Es pot tenir més...? (*Persisteix la remor de veus.*) Senyor diputat, per favor! No s'excitin —no s'excitin!

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau...

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

No s'excitin –no s'excitin! El balanç és el següent: vostès avui, con en altres temes... Però si això els passa tot sovint i en molts temes, senyor Fernández. Vostès avui, tot sovint, necessiten poder tancar acords en l'àmbit dels autònoms per presentar un full de servei als autònoms que nosaltres estem disposats, senyor diputat, a compartir, perquè el que volem és arreglar les coses. Però, home, si més no tinguem la perspectiva històrica correcta d'on ha estat cadascú –primera–, perquè ens permet entendre com poder evolucionar plegats. Res més; és el que pretenia.

Segona qüestió. Home, senyor Fernández, jo li dono un reguitzell de programes, d'ajuts, d'ajuts concrets, de línies de finançament concret per als autònoms. I vostè em diu: «No sé si creure-m'ho. Ho he de verificar.» A mi em faltarà una mirada càlida, però a vostè li falta una mirada perspicax, senyor diputat. Admeto que em falta calidesa a la mirada, però a vostè li falta perspicàcia. Ens presenta una iniciativa, que estic encantat que ens la presenti perquè ens permet dir el que estem fent, i ens diu: «I de tot això que ens presenta, home, massa informat, no n'estava. Ara m'ho miraré, a veure si és veritat.» Senyor diputat! Vostè vingui aquí, presenti'ns la iniciativa, estudiï què està fent el Govern i, si s'escau, el critica. Però li presento un conjunt d'iniciatives que ara ha de verificar –mai és tard, senyor diputat, mai és tard– si aquestes iniciatives són veritat o no.

Deixi'm que li digui alguna cosa: vostè sap el nombre d'emprenedors que l'any 2001 es van acollir a les línies de finançament, empenedors a les línies de finançament del nostre Departament de Treball? 1.834 empenedors, 1.834 projectes. Sap, l'any 2002, quants en van ser? 2.258. Sap quin increment suposa això? Del 23,11%. Vol saber el nombre d'empreses creades pels autònoms l'any 2001? 1.559 de noves. L'any 2002, 1.741 de noves. Sap quin és l'increment? L'11,6%. No valdria la pena que estiguessin familiaritzats amb aquesta informació i amb aquestes dades, abans de judicar la tasca del Govern de la Generalitat? Abans de judicar-la, que vostè és prudent, la qual cosa agraeixo, i no ens dirigeix cap atac sistemàtic respecte a la nostra política.

Ens presenta un conjunt d'iniciatives. Senyor president, deixi'm que abusi un minut del seu temps per dir-li el següent. U... (*Veus de fons.*) Però a vostè no li importa sentir-me, senyor diputat. (*Remor de veus i rialles.*)

El vicepresident primer

Abusi'n, però poc. (*Rialles.*)

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

D'acord. Gràcies, senyor diputat. U, supressió de l'IAE; dos, prestació d'incapacitat permanent total qualificada quan el treballador tingui més de cinquanta-cinc anys; tres, la cobertura de contingències a partir, com sap molt bé, del primer dia de baixa, depenent del tipus de malaltia; quatre, cobrament de la prestació per incapacitat laboral a partir del quart dia; cinc, increment de la pensió per jubilació, amb pluriactivitat dins de la si-

tuació professional; sis: deducció de les despeses satisfetes en concepte d'assegurança; set, bonificació del 25% de les quotes de la Seguretat Social els tres primers anys; sis, capitalització fins a un 20% de la prestació per desocupació; set, contractació amb una bonificació del 100% de la Seguretat Social: mesures de Convergència i Unió aprovades al parlament espanyol.

Senyor diputat, qui dona més? Vostès? Ara ens presentaran una magnífica iniciativa de què vostè ja ens ha marcat els trets generals. Si veritablement es respon a les necessitats dels autònoms a Catalunya –que estic segur que vostè bonament ho intentarà–, aquest conseller i aquest Govern acolliran les seves propostes amb un gran entusiasme.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Ha pujat moderadament, molt moderadament.

Interpellació al Consell Executiu sobre els criteris del seu capteniment en matèria de seguretat ciutadana (tram. 300-01047/06)

El vint-i-vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre els criteris del seu capteniment en matèria de seguretat ciutadana, que, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, formularà l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller Pomés, en aquest cas, en tasques de substitució de l'honorable consellera de Justícia i Interior, el punt de partida d'aquesta interpellació són, bàsicament, cinc aspectes.

El primer és que el tercer pilar de la Unió Europea per a afers de Justícia i Interior, com vostè sap, particularment a partir de l'11 de setembre, ha rebut un impuls sense precedents, que comença a vertebrar un espai consolidat de seguretat, de llibertat i també de justícia en el conjunt de països de la Unió Europea.

El segon és que aquest impuls prové de la consciència, cada vegada més assentada entre els països de la Unió Europea, de la necessitat de lluitar activament contra el crim organitzat supraestatal i especialment davant del fenomen del terrorisme.

El tercer és que els diferents fòrums i instruments, que després detallaré, a nivell europeu no tenen especials particulars adherències polítiques i esdevenen simples instruments d'informació i de coordinació policial.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

En quart lloc, que incorporar-se a aquestes estructures és, des d'una perspectiva catalana, una autèntica exigència, una obligació, una prioritat operativa, o hauria de ser, en condicional, una prioritat operativa per al Cos de Mossos d'Esquadra. També per a la Unió Europea, perquè si es vol vertebrar aquest espai comú, real, for-

mat per policies ordinàries integrals en els seus respectius territoris, lògicament el concurs del Cos de Mossos d'Esquadra esdevé necessari.

I, finalment, constatar, també, com a cinquè punt de partida, com a cinquena premissa, l'autèntica manca de voluntat política per part del Govern de l'Estat. I, en aquest moments, creiem també que hi ha un cert desinterès o manca de zel per part del Govern de la Generalitat.

Entrant ja en detall d'alguns d'aquests instruments que assenyalava en aquest petit preàmbul, jo diria que no és un tòpic dir que a partir de l'11 de setembre s'ha operat o s'ha produït un canvi radical del panorama legislatiu, especialment en matèria de terrorisme. Al contrari, després de l'11 de setembre s'ha, diguem-ne, motoritzat el procés de la Unió Europea, pel que fa a tot aquest tercer pilar de seguretat i de justícia, matèries que els Estats, fins ara, s'han mostrat molt especialment refractaris a fer passos decisius en el reforçament de la Unió Europea.

Evidentment, perquè aquests elements han aparegut tradicionalment associats a alguns elements simbòlics i vinculats a la sobirania, i, per tant, des d'aquest punt de vista, doncs, segurament molt més que en altres matèries, els Estats s'han mostrat molt «reacis», molt refractaris a la intervenció, sobretot, d'alguns ens supraestats, no?

Abans de l'11 de setembre –abans, per tant, de l'efecte 11 de setembre– ja s'havien engegat, però, diferents sistemes de coordinació a nivell europeu, que l'honorable conseller coneix perfectament de la seva etapa com a conseller: hi ha el tema Europol i el tema Schengen. L'Estat espanyol, a hores d'ara, continuem constatant que no compleix les seves obligacions i no ha inclòs ni l'Ertzaintza ni el Cos de Mossos d'Esquadra en el conveni d'aplicació de l'acord, malgrat que s'hagi pogut, doncs, cercar una fórmula de presència testimonial, a través en aquest cas de la mateixa delegació de l'Estat espanyol, no?

Jo crec que la gravetat d'això és indiscutible, avui que la Unió Europea ja ha activat, precisament, la segona part d'aquest acord de Schengen –Schengen II–, un acord que prové d'un, ja relativament antic, acord del Consell de Justícia i d'Interior, format pels ministres responsables del ram, del 28 i 29 de maig de l'any 2001. Per tant, que té una certa antiguitat i que amplia, per cert, l'àmbit material de l'acord anterior, de l'acord de Schengen I, i també alguns continguts pel que fa a la informació operativa, no?

Entenem que no hi ha en aquests moments cap excusa possible. Les dificultats de modificar aquest conveni internacional per incorporar no només altres Estats que han de formar part de la Unió Europea aviat, l'any vinent –a partir del mes de maig de l'any vinent–, sinó també, doncs, altres cossos policials per part d'altres territoris que no són pròpiament Estats. Avui en dia, gràcies a una esmena de Luxemburg, el tractat, doncs, és possible, perquè s'ha flexibilitzat de forma molt clara el mecanisme d'incorporació d'aquestes futures i noves policies, no?

Altres instruments, aquests ja nous, potser no tan coneguts, i que aquests sí que han estat impulsats de forma clara a partir de l'11 de setembre, són els que tenen origen, precisament, en diferents mandats o resolucions, tant de Nacions Unides com de la mateixa Unió Europea, concretament, la Resolució 1373 del Consell de Seguretat de Nacions Unides, i també el Reglament 2580 de la Unió Europea, també de l'any 2001.

M'estic referint als nous sistemes d'intercanvi d'informació operativa en matèria terrorista, en aquest cas, creat en l'àmbit europeu a través d'una decisió marc del Consell, la 332, del 2001. La decisió marc deixa oberta en la seva lletra, de forma molt clara, article 13, la possibilitat d'utilitzar estructures operatives existents o de nova creació. Per tant, el fet que es pugui designar per part de l'Estat espanyol el Cos de Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, com a punt de contacte operatiu per a l'intercanvi d'informació només requerria la simple comunicació o l'assenyalament per part de l'Estat.

Segon instrument de coordinació és la coneguda com euroordre, en aquest cas, el famós, l'arxiconegut manament de detenció europeu, també fruit d'aquella mateixa decisió marc 332, que preveu que els Estats, en el seu article 5, puguin designar una autoritat o diverses –i subratllo «o diverses»– per a la seva tramitació.

El tercer instrument important és el conjunt d'equips de recerca. Jo crec que aquest és un aspecte transcendental. No estem parlant d'intercanvi d'informació passiva o estàtica, sinó de crear autèntics equips conjunts formats per funcionaris policials de diferents Estats, no? La regulació d'aquests equips està continguda en un projecte de decisió marc, que em fa l'efecte que, a hores d'ara, ja deu haver esdevingut..., i aquest extrem no li puc confirmar, potser sí que vostè en té coneixement..., de la mateixa Unió Europea, que va ser promogut en el seu moment tant pel Regne Unit com per França, per Bèlgica i pel mateix Estat espanyol, i que ha donat lloc, per cert, a una iniciativa legislativa, aquesta no aprovada encara al Congrés dels Diputats espanyol.

El quart i darrer instrument és tot el conjunt de fòrums europeus per a la formació policial. La decisió marc del Consell a què tant m'he referit, del desembre del 2001, creava l'Escola Europea de Policia, la CEPOL, aplicable a partir de gener de l'any 2001. Aquesta és una policia, una xarxa que agrupa un conjunt de centres de formació de tots els Estats de la Unió Europea, i que, per cert, preveu de forma explícita la participació de més d'un centre per part de cadascun dels Estats membres de la Unió Europea. Per tant, des d'aquest punt de vista tampoc no hi ha obstacle ni inconvenient legal o formal, de la mateixa forma que l'Institut Europeu d'Estudis de Policia.

Per cert, amb relació al tema de la CEPOL, hi ha un recent mandat, una resolució d'aquesta cambra que, com sigui que no hem pogut examinar, no sé si perquè no existeix el corresponent informe de compliment, no sabem quin és l'estat de gestions o de negociacions entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat.

Per tant, l'objectiu, i amb això acabo, honorable conseller –i jo crec que m'ho agrairan, si esgota aquest torn i no faig ús del torn de rèplica que em correspon–, és fer veure d'una forma clara, primer, a la Unió Europea, la mútua necessitat que la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, prenguin una actitud activa, siguin part activa en els diferents instruments de coordinació policial, amb les vies de coordinació d'informació operatives per tal de mantenir l'eficàcia en la persecució del crim organitzat i especialment pel que fa als delictes de terrorisme també en el nostre territori.

Però aquest interès, entenem que ha de ser mutu, no només per part de la Unió Europea, sinó que entenem que, des de la perspectiva, en aquest cas, del Cos de Mossos d'Esquadra, i, per tant, de la nostra pròpia policia, és evident que aquesta ha de comptar, ja, quan esdevingui policia ordinària integral i estigui desplegada operativament a tot el territori, ha de ser una part important, també, en aquest espai comú que estem construint en el conjunt de la Unió Europea.

Gràcies, senyor president, honorable conseller, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula, per respondre en matèria de seguretat ciutadana, el conseller de Sanitat i Seguretat Social.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat Joan Ridao, avui, en absència de la consellera de Justícia i Interior, doncs, em complau molt tornar a pujar en aquesta tribuna de la cambra per parlar d'un tema que vostè sap que durant vuit anys llargs ha sigut objecte de les meves preocupacions i ocupacions.

Deixi'm dir-li que vostè ha esmentat en la seva compareixença cinc punts. Estic absolutament d'acord amb tots cinc, és a dir, com no podia ser d'una altra manera, no? Al tercer pilar, un espai consolidat, s'hi ha de donar un impuls. L'excusa de l'11 de setembre, per segons qui; la necessitat, jo crec, des de l'altre punt de vista, per a molts de nosaltres, és veritat. La consciència de la lluita contra el crim supraestatal és una necessitat ineludible en un món cada vegada més globalitzat.

És cert, també, que els diferents fòrums que hi han a nivell europeu no tenen una característica de caire polític en el sentit partidista o d'estratègies de partit, sinó que són senzillament òrgans tècnics; que incorporar-se cada cop més en aquests fòrums és una exigència, una necessitat ineludible del Cos de Mossos d'Esquadra, sols o compartint delegacions, en aquest cas, dels cossos estatals.

I, en el cinquè punt, jo diria que més que manca de voluntat per part de l'Estat, potser manca de diligència; però el que sí que li puc dir és que, en aquest sentit, cap manca de voluntat per part de la Generalitat, com espere poder-li posar de manifest.

Com vostè ja sap, el Cos de Mossos d'Esquadra forma part del Sistema d'Informació de Schengen, com a membre de ple dret –subratllo la paraula «de ple dret»– des del novembre de l'any 2001. Els agents de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra disposen d'un programa a través del qual efectuen totes les consultes al Sistema d'Informació policial, al nucli d'informació policial, així com al BDSN, o Base de Dades d'Assenyalaments Nacionals, base de dades estatal, i al mateix SIS, Sistema d'Informació de Schengen.

Des del mes de maig d'enguany, és a dir, fa escassament un mes, i mitjançant els oportuns convenis de cessió, això també s'obté, com a informació integrada des de la Direcció General de Trànsit, pel que fa a la titularitat de vehicles a nivell europeu i dels seus respectius titulars o conductors.

Igual que els agents disposen amb aquest sistema de la funcionalitat de fer-hi consultes, també es disposa de la de fer-hi atestats i tràmits generals de forma interactiva. Quan es realitza un atestat, qualsevol dada que és introduïda és comprovada de manera automàtica en totes les bases de dades abans mencionades; és a dir, a nivell, ja, europeu. I amb això, li puc dir que –ho recordo encara de la meua època anterior..., avui, 5 de juny, fa set mesos que vaig passar a Sanitat; encara, doncs, per tant, una certa memòria es té–, doncs, s'havien fet ja algunes actuacions en aquest sentit, jo crec que bastant exitoses.

Per posar-li un exemple d'això, dir-li que, per exemple, des de l'any 2002 es van realitzar actuacions –actuacions– ja clares i concretes –no consultes, sinó actuacions–, un total de 372 actuacions. I en els quatre primers mesos de l'any 2003, en portaven ja 139, la qual cosa voldria dir que ens posaríem ja en una xifra bastant superior de l'any 2002.

Per tipologia de casos, 198 casos han sigut de cooperació policial en l'aplicació de l'article 39; 10, recerca i detenció per aplicació de l'article 95 –extradició–; estrangers no admissibles al territori Schengen, 6; adults o menors, recerca de desapareguts, 23; vigilància i control específic de persones sospitoses en l'aplicació d'ordres emanades i també, per tant, aplicació de l'article 99, 71, i objectes, vehicles sostrets, perduts, recuperats –article 100–, 201 actuacions. Per part de consultes, doncs, les consultes han sigut de l'ordre de 125.000, etcètera. Per tant, vol dir que, en aquest sentit, això comença a funcionar bé.

És evident que el Govern de la Generalitat, com vostè sap, està assumint de forma progressiva la responsabilitat en matèria de seguretat ciutadana a tot el territori. I, a més, ho vull reiterar, amb la ferma voluntat de desenvolupar un sistema propi i diferenciat que sigui capaç de donar resposta als requeriments de la nostra ciutadania, i, evidentment, on juga un paper molt important la coordinació amb les altres institucions i administracions, siguin estatals o, en aquest cas, supraestatals.

La Generalitat, com a màxima autoritat en seguretat a Catalunya, per tant, s'ha de consolidar cada cop més com l'Administració ordinària i general de la seguretat pública a Catalunya. A nivell local, vull recordar que a partir també del que està regulat en la recentment apro-

vada Llei d'ordenació del sistema de seguretat a Catalunya, que va comptar amb el suport de tots els grups parlamentaris, s'havia ja endegat una política de coordinació amb els ajuntaments que disposen del cos de policia local, amb la signatura de convenis d'accés, en aquest cas, a través de la base de dades de Mossos, del CIP, i que actualment ja tenen vint-i-sis cossos de policia local que ja estan connectats també, i que això permet també, cas necessari sobretot en els àmbits de policia local costanera en èpoques d'estiu, etcètera, poder tenir també informacions sobre vehicles o persones sospitoses d'altres indrets d'Europa.

Tercer punt. La Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra pot accedir, com deia abans, a la base de dades del sistema Schengen, però també manté una presència permanent a l'Oficina Internacional de Relacions Interpolicials a Madrid. Quan jo portava dos anys de conseller de Governació vam enviar-hi un primer agent, en aquests moments la plantilla d'agents en aquesta oficina policial ja és de quatre, quatre agents. Per què? Perquè cada cop més, doncs, són necessàries un seguit de gestions amb interconnexió moltes vegades amb els agregats policials de les diferents ambaixades radica- des, en aquest cas, a Madrid.

És cert que aquest camí no està exempt de dificultats, però sí que li puc garantir i li puc assegurar que des del Govern es manté la il·lusió, i no solament la il·lusió sinó la tenacitat de continuar treballant per aplanar i aconseguir aquesta fita. Avui mateix, en aquest Ple, s'ha aprovat una proposta de resolució a presentar a la Mesa del Congrés de Diputats per tal que la modificació de l'apartat 1 de l'article 38 de la Llei orgànica 2/86 de cossos i forces de seguretat, i que estableix que es garanteixi la participació i l'accés a la informació de les policies autonòmiques també amb funcions extra i supracomunitàries, no únicament en les qüestions que puguin afectar el que serien ja situacions pròpies nostres o de competència nostra quan afectin interessos en l'àmbit territorial de les comunitats autònomes, així com permetre, si és necessari, la delegació d'aquestes funcions en les policies autonòmiques per tal que siguin exercides en l'àmbit dels seus territoris d'actuació; o bé la utilització d'una *task force* conjunta quan hi han delictes, per exemple, doncs, tipificats des d'un punt de vista judicial com a delictes, per exemple, de terrorisme.

Per últim, també em complau dir-li –que vostè n'ha fet menció–, pel que fa a l'Escola de Policia de Mollet, que jo mateix, en aquest cas, com a conseller d'Interior vaig traslladar el passat 24 d'octubre al Ministre de l'Interior el contingut del mandat parlamentari aprovat per la resolució d'aquesta cambra, 1378/VI, per la qual s'instava a fer les gestions oportunes per integrar l'Escola de Policia de Catalunya en la CEPOL. Aquesta mateixa petició li va ser reiterada per la consellera de Justícia i Interior en una reunió el passat mes de desembre, i l'interès que el Govern té perquè es doni compliment a aquest mandat. Pensem que això en els propers mesos ha de quedar definitivament resolt. Tot i així, tot i així, suposo que a vostè no se li escapa que l'Escola de Policia, mitjançant múltiples activitats, mitjançant el Consell d'Europa, ha participat en l'elaboració d'un codi europeu d'ètica policial i ha participat en diverses

missions i activitats de formació policial a països tan distants o tan extrems com puguin ser Albània, Armènia, Azerbaidjan, Geòrgia, Moldàvia, Lituània, Romania, Rússia, Turquia, Ucraïna; o també a l'Acadèmia de Policia de Turquia sobre un informe sobre currículum formatiu de l'acadèmia de policia.

Per tant, la voluntat que la Generalitat pugui participar en l'exercici de les competències extra i supracomunitàries hi és en aquelles que, tot i que siguin de titularitat estatal que afectin Catalunya, bé mitjançant l'execució delegada o a través de la informació i la intervenció en el seu desenvolupament en aquestes competències. Estic convençut que per aquest camí continuarem també en aquesta línia, potser no molt accelerada, però constant i coherent d'anar assumint aquesta fita.

Moltes gràcies, senyor diputat. En el meu cas jo també informo que, òbviament, no faré ús del torn de rèplica de cinc minuts.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor conseller. Té la paraula el senyor diputat... Tampoc.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'evolució de l'economia catalana (tram. 300-01067/06)

Passem, per tant, a la següent interpellació, que es refereix a l'evolució de l'economia catalana. I la presenta l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla, que té la paraula.

Senyor Francesc Homs, el Govern és solidari? És aquí, molt bé. Endavant, pot començar, senyor diputat.

El Sr. López Bulla

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller. Aquesta és una interpellació que vol cobrir el que al nostre parer va ser un important buit a l'anterior debat que va protagonitzar el senyor Curto amb vostè, i que després va portar a una moció que sota el nostre judici també era excessivament vàcua, buida –parlo, òbviament, subjectivament– i té el sentit de ser més clarificadora, permeti'm l'autoestima personal i de grup, sobretot, perquè les diverses opinions dels diferents portaveus, en aquest sentit, m'ajuden a tenir aquesta autoestima i a propiciar un debat, jo diria, més dens que el de l'anterior Ple. El senyor Huguet va parlar de moció escombra, el senyor Martí Carnicer la va jutjar molt severament, el senyor Fabregat, del Partit Popular, va dir que no aportava res: «no aporta res, no aporta res» va repetir, el seu soci, per això tenen una gran significació aquestes paraules, i un servidor que va parlar d'autobombo.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

Senyor conseller, els trets més significatius i ben visibles de la situació, vull dir, de la relació que hi ha entre l'economia i el Departament que vostè dirigeix amb les coses concretes de la vida, de la vida de les persones i les seves repercussions són sis trets, sis trets molt importants. El primer és que no s'han complert les previsions, vostè dirà «quina mania tenen sempre amb aquesta història!». Bé, ja el vam advertir moltes vegades que era una xifra absolutament propagandística, publicitària, i vostè *erre que erre* s'hi va entestar... En quina situació estem, hem arribat al dos ara?

En segon lloc, estem en un segon any consecutiu de desacceleració del producte interior brut de Catalunya. Per què, senyor conseller?

En tercer lloc, la taxa d'inflació més gran: Espanya i el doble de la de la Unió Europea. Quina part de responsabilitat –no dic tota–, quina part de responsabilitat té el Departament i les seves polítiques en relació amb aquest decalatge que té una repercussió molt concreta a les butxaques de les persones i la relació dels seus poders adquisitius amb l'eficàcia i la competitivitat de les nostres empreses?

Quart, els nivells baixíssims de productivitat. Quina responsabilitat té la política econòmica del Departament, la política econòmica del Govern, sabent que efectivament el rol entre les parts, vull dir, empresaris i treballadors juga i juga molt, però quina responsabilitat té el Departament?

Cinquè, continuem estant a la cua de la recerca i de la investigació.

I sisè, l'extremada rotació i precarització de la mà d'obra. Sap, senyor conseller, que el 80% dels contractes, el 80% dels contractes tenen una durada inferior a un mes? Que després, tota l'argumentació triomfalista i de propaganda de la intervenció del senyor Curto a l'última reunió, a l'última sessió plenària nostra, va dir que l'ocupació fantàstica, etcètera. Vull dir, aquests sis territoris són absolutament visibles, significatius i mostren com l'economia té una mala vinculació, una mala compatibilitat amb la condició real concreta de la gent.

I si vostè ens parla de les coses que funcionen, cosa que farà bé, vostè, i que jo, segurament, no la hi negaré, també és veritat que no es tradueixen aquestes coses concretes que ja dirà vostè en la condició concreta de la gent atès els sis territoris que he dit abans. Estem, per suposat, en allò que Oskar Lafontaine, en el seu últim llibre, que edita Sistema, parla d'un cert economicisme que menysprea les persones. No ho dic en un sentit, diríem, personal, sinó en aquesta formulació d'Oskar Lafontaine que es concreta en un no vincle entre polítiques econòmiques i condició de la gent, les seves polítiques econòmiques i les condicions de la gent de carn i ossos d'aquí, de Catalunya.

Jo crec, senyor conseller, que vostè no ha volgut escoltar les nostres tesis; les nostres tesis no dic solament del meu Grup sinó de la resta de l'oposició. I en concret quan ja l'advertíem en quina situació s'anava consolidant Catalunya, en aquelles coses, conseller, que no van bé i que són dramàtiques per a la repercussió concreta a la gent.

Senyor conseller, les dades oficials de l'EPA, les que deia l'altre dia el senyor Curto, que no va dir cap dada, estem en una taxa de temporalitat del 22%, dones 25%. Ah!, amics, però és que resulta que indústries extractives d'una gran perillositat tenen el 30%. A la construcció, els índexs de sinistralitat són enormes, el 37%. El turisme, aquest turisme que nosaltres estem plantejant, 12% del producte interior brut de Catalunya, el 36%. I sanitat, el 23%. A les categories més altes i a les categories més baixes. Això no és un problema, diríem, vull dir, de la Comissió de Sanitat o de la Comissió de Turisme o de la Comissió de Treball i dels seus departaments, és cosa de l'*alma mater* de com han de funcionar els territoris de l'economia al nostre país. Aquí al nostre país tenim, senyor conseller, dos mecanismes de fre que taponen, que obliteren l'economia catalana i les nostres empreses, que són el dèficit d'innovació i la precarització.

Vull dir, doncs, senyor conseller, que anem en una direcció absolutament contrària al que es va aprovar a la Cimera de Lisboa, potser perquè a l'època de la Cimera de Lisboa els governs socialdemòcrates, els governs progressistes d'Europa eren majoria i ara, bé, ara no ho sé, fins ara els béns anaven en una altra direcció. El problema és que avui l'economia i la repercussió en la innovació és molt defectuosa, en la formació de científics, en la taxa d'activitat, la taxa d'activitat, que jo crec que és el problema més gran perquè és el que valora quina és, efectivament, la densitat de persones que treballen, la densitat de persones que estan treballant i la densitat de persones que podrien treballar, amb tota la repercussió que això té amb els sistemes públics de protecció social, etcètera.

En definitiva, jo crec, senyor conseller, que vostè, en primer lloc, ha de reconèixer que aquests sis mecanismes de fre, aquests sis mecanismes on les coses no van bé, són fruit d'una economia no governada convenientment, no gestionada adequadament i que porta, efectivament, a forats negres dintre el que he anomenat «la condició concreta de la gent».

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyor conseller. Té la paraula... (*Veus de fons.*) Ai!, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre..., l'honorable conseller, el senyor Francesc Homs.

(*Veus de fons.*)

Senyor diputat, ha acumulat...? (*Veus de fons.*) No? (*Pausa.*) No, si havia acumulat els temps... (*Més veus de fons.*) No? Doncs, vinga.

Deu minuts, senyor conseller, li sembla?

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Francesc Homs i Ferret)

Molt bé. Moltes gràcies, honorable presidenta. Senyor diputat, potser, els motius que l'han portat a fer aquesta interpellació al Govern, potser més orientada, doncs, de cara a dos dels dèficits que vostè assenyalava com a potser més rellevants del moment econòmic, situats en la precarització i en el dèficit en recerca i desenvolupa-

ment, potser això, potser necessitarien, doncs, una interpellació monogràfica: una orientada a aprofundir en la política orientada a la creació d'ocupació i l'altra, a la política orientada a l'estímul de la recerca en el país.

Potser, doncs, això serien dos iniciatives que jo el motiu a reflexionar-les, perquè potser ens donaria peu perquè aprofundíssim molt més del que jo potser podré fer en aquesta interpellació, que potser necessitaria, doncs, aquest grau d'especialització en aquestes dues prioritats que vostè m'ha centrat. Ben segur que els consellers dels àmbits, el conseller del Departament d'Universitats i Recerca o el conseller de Treball, ben segur que li podrien il·lustrar, eh?, molt més bé que jo, doncs, les actuals característiques del mercat de treball o les actuals característiques de la situació de la recerca a Catalunya, i potser vostè quedaria millor informat del que jo potser podré fer avui. No obstant faré un esforç, eh?, en aquest àmbit, i li intentaré també donar algunes reflexions en la línia que vostè ha fet, no?

La política econòmica que impulsa el Govern de la Generalitat va directament a les persones que viuen a Catalunya; no tenim un altre propòsit, no s'enganyí. Nosaltres no fem política econòmica per donar il·lustracions i satisfacció a les entitats o a les institucions o fins i tot als empresaris. Nosaltres, el nostre objectiu, l'objectiu de la política econòmica que té el Govern de la Generalitat, és aquest país, va dirigida directament a les persones, eh?

I quan diem això, que vostès no s'ho creuen, doncs, jo l'únic que els puc dir és que la primera reflexió..., el primer mesurador del que li acabo de dir és si hi ha més gent que treballa o menys gent que treballa. Comencem per aquí. Després analitzarem, no?, la característica d'aquesta estructura més intensa de població activa, i la valorarem. De ben segur que hi han dèficits per superar, ben segur que sí, però el primer objectiu ha de ser, de tota política econòmica, és, crear ocupació, que hi hagi més gent que tingui feina en el país.

Jo li puc dir, en aquest sentit, que, a Catalunya, exactament, en aquests moments, doncs, segons diu l'EPA, eh?, primer trimestre 2003 - primer trimestre 2002 - primer trimestre 2003 - primer trimestre 2002-, s'ha creat a Catalunya 99.500 nous llocs de treball nets. Si això no és fer una política econòmica dirigida a les persones, pugi després vostè i expliqui-m'ho -expliqui-m'ho. (*Veus de fons.*) No, no, mentida no, perquè l'EPA, en tot cas, sí que no la controla la Generalitat de Catalunya -ja voldríem controlar l'EPA, la Generalitat de Catalunya!-, però 99.500 persones més tenen feina a Catalunya, que només fa un any, trimestre de l'any passat, no en tenien, no? I si no ens sembla bé aquesta referència i agafem el nombre de cotitzants, doncs, 71.800 persones més, en un any, avui tenen feina a Catalunya, que abans, només fa un any, no en tenien -no en tenien.

No em puc estendre molt, doncs, en aquesta reflexió, però la política econòmica que pot tenir el Govern de la Generalitat en aquests moments s'instrumenta a través, bàsicament, de l'instrument del pressupost públic, política pressupostària, una gran pota de la línia, diguem-ne, de la política econòmica, tota la política de la

inversió pública, molt vinculada amb la pressupostària, lògicament.

I, en aquest sentit, li puc dir que l'anàlisi de l'aplicació de la política pressupostària, de la política d'inversió pública, es dirigeix..., l'esforç que es fa des del Govern de la Generalitat va dirigit a les persones -a les persones-, perquè a través de la política pressupostària s'arriba, eh?, a incidir directament en la demanda interna del país i s'arriba directament a col·lectius, i a milers i milers i milers de persones, que tenen una incidència directa amb la política pressupostària del Govern de la Generalitat.

No tenim molts altres més instruments potents. No tenim política monetària, no tenim política normativa que regula els marcs normatius directament afectant els processos de producció, perquè no tenim política en matèria laboral, eh? Tenim aplicació i desplegament d'alguns instruments, però no tenim política normativa, perquè no tenim capacitat normativa per legislar en aquestes matèries.

I, en aquest sentit, no tenim tampoc els grans instruments de la política fiscal. No els tenim -no els tenim-; en tenim alguns instruments, però no tenim els importants instruments de política fiscal per incidir en l'economia; és a dir, no tenim res de l'impost de societats. Per això en el nou Estatut parlarem d'aquest instrument, perquè no es pot preveure el creixement futur de Catalunya sense també poder incidir, a través de la nostra capacitat d'incidir en la política fiscal que s'aplica a les 260.000 empreses que té Catalunya en aquests moments, per poder fer alguna cosa més en l'àmbit de la política econòmica dirigida a les persones que vostè em diu, no?

Però, deixi'm dir, vostè ha de pujar aquí i ha d'interpellar el Govern. La seva responsabilitat és reflexionar i fer reflexionar el Govern en la línia que ho ha fet. I jo li agraeixo que ho faci. Jo simplement li vull dir que en els darrers mesos a mi m'ha complagut molt venir en aquesta cambra i, doncs, donar resposta en aquests propòsits de capteniment del Govern amb relació a l'evolució de l'economia catalana. M'ha complagut molt. En els darrers mesos ho vaig fer en motiu de la presentació dels pressupostos; ho vaig tornar a fer a mitjans de desembre, a petició del Grup Socialista; el passat mes d'abril ho vaig tornar a fer, doncs, a petició, en aquell moment, del Grup majoritari, de Convergència i Unió, i ho torno a fer avui a petició del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Només queda el Grup Popular, que el convido que ho faci, o també Esquerra Republicana, que el convido que ho faci. I tornaré a venir amb molt de gust, perquè, tot i que veig la cambra mot buida, aquest és el motor del benestar social de Catalunya, la nostra economia. I que aquesta cambra ens requereixi, al Govern, que compareguem, i debatem, i analitzem, i reflexionem sobre la situació de l'economia és molt important. I, per tant, li agraeixo la iniciativa perquè crec que està justificada, crec que es correspon en el moment, i vostè ens exigeix donar resposta a les coses. Jo crec que en aquest sentit vostè fa molt bé la seva feina. I convido els altres grups que encara tenen possibilitat de fer-la, doncs, que també la facin.

Vejam, vostè em pregunta i em diu: «Estem complint les previsions?»; primera pregunta, no?: «Estem complint les previsions?» Bé, en el marc dels pressupostos vam definir les previsions per aquest any en un 2,6 de creixement, 2,6. En aquests moments, en el primer trimestre d'aquest any, el creixement de l'economia catalana està en aquests moment registrant..., en l'última dada de què disposem, estem en aquests moments en el 2,1-2,2, en funció de les últimes dades que sortiran molt aviat, tancades ja el mes d'abril; l'última dada és del primer trimestre del 2003: creixem un 2,1.

L'últim trimestre de l'any passat vam tancar el creixement del PIB a Catalunya en l'1,9; el primer trimestre del 2003 hem tancat, en aquests moments, un creixement del 2,2, 2,2-2,1. El creixement anual de l'any passat va ser un 2,2, eh?, el de tot l'any passat, 2,2. En aquests moments la situació que està tenint l'economia de Catalunya és orientant una moderada, diguem-ne, doncs, una onada de, diria, «repunt» del creixement econòmic, perquè el creixement que teníem l'últim any anava baixant, baixant fins a l'1,9, i ara ja estem situant-nos i pujant, amb una tendència a l'alça, no?

Són quatre, cinc dècimes de diferència –quatre, cinc dècimes de diferència–, avui. Estem a avui, al mes de maig; no tenim encara dades del mes de juny, ens falten juny, juliol, agost, setembre, octubre, novembre, desembre. Vostè i jo hem de treballar perquè tanquem l'any amb un dos i mig. Vostè ha de voler que l'economia de Catalunya vagi, si més no, amb un dos i mig. La meua previsió, l'objectiu del Govern, la nostra voluntat és treballar per intentar que l'economia de Catalunya acabi l'any amb un creixement del dos i mig. No ens sembla un objectiu, doncs, irreal; no ens sembla un objectiu descabellat ni irresponsable. Pot ser que no hi arribem –pot ser que no hi arribem–, però nosaltres no ens hem de fixar objectius per darrere de la nostra situació. I, en tot cas, si al final el diferencial són tres dècimes o quatre dècimes, bé, escolti'm, en tot cas, doncs, llavors, quan tanquem l'any, li acceptaré la seva reflexió crítica.

Avui hem tingut una molt bona notícia..., compte!, que es pot llegir de dos maneres, eh? El Banc Central Europeu ha baixat mig punt el tipus d'interès. Això té un impacte sobre l'economia. I té un impacte en l'economia que té, doncs, diferents lectures. Ens pot ajudar, per descomptat, a millor gestionar el pressupost públic, perquè, d'entrada, el sector públic, amb un tipus d'interès més baix, fem *swaps* més barats, fem renegociacions, fem..., administrem la nostra taula d'endeutament a uns costos més baixos, i ajuda els ajuntaments, ajuda la Generalitat, ajuda l'Administració pública.

Però compte! –compte!–, això són bones notícies també per a la persona que té una hipoteca o per a qui vol constituir una nova hipoteca aviat. Molt bé, són bones notícies. Però també, a qui té un estalvi, l'hi retribueixen menys, com fa poc temps vaig sentir que el seu Grup es preocupava per la retribució de l'estalvi dels pensionistes. Compte! –compte!

O també això pressiona a l'alça les economies que tenen taxes de creixement com la nostra. Alemanya està creixent avui el 0,8. Per tant, aquesta mesura, que s'orienta a les dels països d'Europa central, per reactivar-les,

perquè són economies que estan entre el 0,5 i el 0,8 de creixement, pot ajudar a reactiva-les, però a les que estem en 2,2 de creixement ens pressiona sobre la inflació. I ens preocupa. Dos lectures: té efectes positius i efectes negatius, però això estimula el creixement.

La temporada turística previsible que té avui l'economia de Catalunya no és pas negativa en aquests moments. Tota la informació de què disposem no apunta que tinguem una mala temporada turística, cosa de què vostè s'ha d'alegrar molt i jo també, no? Veurem com acabem, eh? Que el Govern de Catalunya tingui una previsió de creixement del 2,5-2,6, m'ha de reconèixer que no és una previsió molt descabellada. Potser sí, la que va fer el Govern central, que va dir que creixeríem tres punts. I en això el Partit Popular, que el veig molt orientat en altres tasques, en aquests moments, doncs, ha de reflexionar –ha de reflexionar–; ha de reflexionar perquè sí que fer una previsió d'un tres..., potser això és desviar-se molt del realisme, però fer una previsió del 2,5 o el 2,6 no és una previsió excessivament irrealista.

Vull anar acabant, senyora presidenta, perquè veig la llum vermella, tot i que si em deixen una mica de lliçència...

La vicepresidenta segona

Ai, honorable conseller, ha passat bastanta estona, eh?

El conseller d'Economia i Finances

Ah! Doncs, jo vaig acabant...

La vicepresidenta segona

Mig minut.

El conseller d'Economia i Finances

Mig minut. Les altres preguntes que vostè em feia, em deia: «Desacceleració del PIB de Catalunya, per què?», em preguntava. Efectivament, estem en un procés de desacceleració lenta i progressiva, venim de taxes de creixement d'un 4% i estem en aquests moments a la meitat d'aquest creixement.

Ben cert que aquest creixement encara és per damunt del creixement mitjà de la Unió Europea; ben cert també que l'economia catalana està avui sent una de les economies que més creix en el conjunt de la Unió Europea, i que estem creant ocupació neta, que podríem créixer sense crear ocupació neta i, en canvi, estem creant ocupació neta, ben cert que és així, però és veritat que en aquests moments ens estem alentint. «Per què?», em pregunta vostè. Doncs jo li contesto: bàsicament, per una raó principal; la raó principal és que la meitat de tot el que es fa a Catalunya, tot, en béns i serveis, es col·loca fora d'Espanya, al món, i el mercat, en el món, la meitat, eh?, la meitat...

La vicepresidenta segona

Conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...tant com Holanda...

La vicepresidenta segona

...hauria...

El conseller d'Economia i Finances

...tant com Dinamarca...

La vicepresidenta segona

...ara sí que hauria d'anar acabant, si us plau...

El conseller d'Economia i Finances

...la meitat. Clar, si el mercat en el marc internacional es debilita, doncs, es debilita també la nostra, en aquests moments, demanda i es debilita el nostre creixement.

I acabo amb un tema com és...

La vicepresidenta segona

És que ha d'acabar immediatament, ja, conseller...

El conseller d'Economia i Finances

Doncs, acabo immediatament, deixant-li la paraula, i, en tot cas, seguim a la rèplica.

La vicepresidenta segona

Molt bé; em sembla perfecte.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, pel temps de rèplica, l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyor conseller, és obvi que un servidor i el meu Grup el que volem és que les coses vagin bé, i si és possible, millor encara. Li ho diu una persona que és indirectament responsable, en la seva biografia, de la firma de més de trenta mil convenis col·lectius: directament, centenars; indirectament, almenys trenta mil. Òbviament, si jo no tingués una voluntat que les coses, doncs, anessin bé, no hauria firmat aquests convenis.

L'objectiu de la nostra interpellació no era parlar dels mecanismes de fre, que vostè diu: «No, això s'ha de debatre amb altres consellers més especialitzats.» No, no, no, no; l'objectiu era: què passa amb el que he definit com sis territoris extremament negatius? Les previsions han fracassat. Vostè té un rànquing *ex aequo* amb el senyor Solchaga en l'incompliment de les previsions: d'inflació, de creixement, etcètera. Segon, el segon any de desacceleració del PIB, la taxa d'inflació, els nivells baixíssims de productivitat, a la cua de la investigació i l'extrema rotació.

Aquest era l'interès. Un interès que jo pensava que en el debat que va substanciar el senyor Curto, doncs, òbviament amb una altra mirada i amb un altre interès, doncs, quedarien reflectits. No ha estat això. Senyor conseller, vostè diu que la gran preocupació és la pregunta: hi ha més treball o no n'hi ha més? I jo li dic, senyor conseller, n'hi ha més –més. Ho he dit sempre. Polemitzant, fins i tot, amb aquest fantasiós del Rifking, quan deia que el treball, doncs, s'acabava.

El problema, senyor conseller, és la qualitat del treball, i que encara que hi ha més treball, aquest treball no és tant com vostè diu o aparenta dir, perquè diu: 99.000 llocs de treball que s'han creat. Fals, fals! Perquè, si el 80% és contractes de menys d'un mes, les 99.000 persones –perdó, els 99.000 contractes no són 99.000 llocs de treball, seran 40.000 o 30.000. M'explico? Perquè sinó els números no quadren, senyor conseller. Aleshores, el problema és que aquí hi ha una mitificació de la xifra, intencionadament, perquè el que es vol és velar una realitat d'un món del treball, que això té alguna cosa a veure amb l'economia, on el treball és una rotació superlativa, a més de les condicions de treball i de les condicions del contracte de treball. I això, vull dir, són coses de l'economia, perquè vostè és el responsable d'establir el vincle amb les coses de la vida. Vostè diu: vostès no es creuen que nosaltres fem una política de cara a les persones. Senyor conseller, jo no sóc qui per portar-li la contrària. Jo haig de pensar que vostè és el cap d'una conspiració que vol fer la punyeta a les persones? No. El problema és que les seves polítiques no són suficientment amables, no són suficientment serioses, i porten a aquesta situació, primer, d'unes taxes d'inflació en la part que correspongui, no controlades, no governades, amb una situació de rotació del treball, perquè vostès no exerceixen un lideratge social perquè les parts socials i econòmiques tinguin uns comportaments diversos per les raons que siguin.

En definitiva, no es tracta de tenir nosaltres un mal pensament, dient: no, no, és que el conseller Homs, és que el Govern de la Generalitat, doncs, vol agredir les persones, no, no, no. El problema és més greu que això. El problema és que o no saben o no poden, i, possiblement, perquè el cicle de la *governance* econòmica –l'altra, no la sé–, ja està esgotada sota el nostre punt de vista.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor diputat. M'ha dit una frase que m'agradaria repetir-li, diu: vostè és el responsable d'establir el vincle amb les coses de la vida. La veritat és que li agraeixo molt que... Però jo no..., escolti jo no sóc el responsable d'establir el vincle amb les coses de la vida. No sé què ha volgut donar a entendre amb aquesta, doncs, vinculació. Jo tinc la responsabilitat que tinc i no me'n doni més de la que tinc, eh?, no me'n doni més de la que tinc, que ja Déu n'hi do.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Nosaltres, en l'àmbit, doncs, de la creació d'ocupació i de la precarització i de la rotació a la qual vostè feia referència. Home, li he dir, l'EPA es fa cada mes, si la gent que s'enquesta diu que avui té feina, però el mes següent ja no en té, com vostè diu, que al cap d'un mes ja no en té, en el mes següent l'EPA no podria ser superior. És a dir, l'EPA es fa cada mes, i l'enquesta de la població activa cada mes ens diu que va creixent la creació neta d'ocupació al país. Vull dir, vostè no em digui que el que diu l'EPA, diu..., quasi el 80% al cap d'un mes ja no té feina. Escolti'm, l'EPA està parlant sempre de dades. Bé, bé, escolta'm, l'EPA és una enquesta —és una enquesta, eh?, no és un registre. Ara, si anem al registre, si anem al registre..., el registre no és per un mes, el registre és homogeni, eh?, —és homogeni, eh? Ara, dit això, no vull acabar de donar-li a entendre amb aquesta reflexió que realment, ben segur que es pot fer molt més en la línia de la precarització. Ara, com es pot actuar en aquest front?

Com es pot actuar? Primer, en el marc normatiu, no? En el marc normatiu. En la reforma del marc normatiu.

L'última reforma del marc normatiu s'ha acordat entre els agents socials i empresarials —l'última, l'última— i no entre el Govern de la Generalitat. És a dir, són sindicats i empresaris, que l'última reforma, impulsada en el Congrés dels Diputats, s'ha negociat allà i s'han fixat dos compromisos allà: sindicats i empresaris. Van establir el seus nous criteris per poder revisar el marc normatiu, no el Govern de la Generalitat. No ens faci a nosaltres més responsables d'allò que nosaltres avui podem assumir de responsabilitat.

A la Generalitat li puc assegurar que no en tenim tants, d'eventuals. Això sí que depèn de nosaltres. I la contractació laboral i la contractació que es fa dintre l'àmbit de la funció pública no té aquest perfil. No té aquest perfil, ni té aquesta estructura que vostè m'apunta. Aquí sí que podríem..., aquí sí que podríem, doncs, aprofundir-hi.

I, a més a més, li diré: tots els compromisos i acords que s'han establert en el marc de l'Administració pública de la Generalitat estan negociats, acordats i pactats a la taula nostra de la funció pública interna.

Per tant, la Generalitat no ha imposat res. Informi el seu company d'escó que tot s'ha fet amb diàleg i amb negociació: tot. I, per cert, molt bé. I s'han fet molts avenços, i hem pogut aplicar criteris, doncs, en la línia social, molt positius. I els estem aplicant, molt capdavanter, criticats, també, moltes vegades, pel món empresarial.

Per tant, avui, la Generalitat, d'allò que en depèn directament, pel que fa a la naturalesa, a la qualitat de la característica del treball està donant, en aquest sentit, doncs, una mostra de ser capaç de portar un cert lideratge, com vostè deia.

Liderin, deien. Doncs liderar és saber prendre mesures per saber combinar treball amb responsabilitats familiars, i això ho hem introduït nosaltres més que abans que ningú més en la societat. I s'han donat passos, en aquest sentit, positius. En l'altre àmbit de reflexió que vostè deia, en la inflació, doncs, diu: vostès són responsables. Escolti'm, responsables, bé, al final, fins i tot

vostès també, fins i tot el Parlament, la inflació, nosaltres, en som responsables en una petita, petita, mesura —petita mesura— que podem incidir en una determinada línia d'actualització de preus, amb alguns preus en què nosaltres podem incidir en l'àmbit públic.

Però la incidència de la política de la Generalitat en la inflació a Catalunya és molt relativa. El que sí que podem fer és fer una certa pedagogia col·lectiva que la inflació és un problema que ens afecta a tots, i que des de tots els àmbits de la societat, agents socials, empresarials, institucions, s'ha de tenir la consciència que aquest tema de la inflació, al final, és un tema que ens afecta a tots, i tots hem d'estar compromesos per ajustar-la.

L'últim informe que serà remès a tots els diputats portaveus de la Comissió d'Economia, que van fer els experts que van estar analitzant aquest tema durant dos mesos, que l'hi enviaré, és un informe molt interessant que ens apunten, realment, on estan els problemes de fons de la inflació a Catalunya. I veurà que no apunten, en aquest sentit, no apunten a la responsabilitat exclusiva de la Generalitat ni ens marquen a nosaltres la principal responsabilitat en el tema de la inflació.

Jo li vull dir, per acabar, animar-lo en una cosa. Jo penso que la nostra economia, en aquests moments, no ho té tot ben resolt, ben segur que no, i que tenim, doncs, encara dèficits —com vostè diu—, ben segur que sí, però els estem reduint, aquests dèficits. Els estem reduint. El país tenia un gran dèficit, doncs, fa set o vuit anys enrere, quan sortíem de tretze anys de govern de política econòmica socialista, que va deixar aquest país en l'atur més elevat mai existent, i que va deixar el país més endeutat mai en la història d'aquest segle i del passat. I una política econòmica que portava que cada mes petaven les empreses a Catalunya. Cada mes anaven petant les empreses a Catalunya. Això sí que es va acabar. Això es va acabar. I portem en aquests moments deu anys continuats, deu anys continuats des d'aquell canvi d'orientació de política econòmica, sortosament entesa per un últim i final i darrer ministre socialista, el ministre Solbes, que va ser el que va començar a canviar l'orientació de l'estratègia de la política econòmica socialista aplicada en aquest país durant tretze anys...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...i a partir de llavors aquest país creix per damunt de la mitjana de la Unió Europea, i deu anys consecutius, creant ocupació neta i reduint aquests dèficits que vostè diu que tenim —que tenim—, i que l'única manera d'anar-los superant i reduint és seguint la trajectòria que estem fent en aquests moments.

Gràcies, senyor president, gràcies, senyor diputat. Torno una altra vegada aquí a discutir aquestes qüestions i a aprofundir sobre els temes econòmics, que crec, doncs, menys mal que vostè, doncs, dona exemple en aquesta cambra, tenim molt interès a seguir-los, i que animo els altres diputats, els altres grups que encara no

interpellen aquesta matèria, que ho facin, amb molt de gust.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller, per la invitació.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària a Catalunya (tram. 300-01107/06)

La següent interpellació és sobre política sanitària a Catalunya, i la presenta, en nom del Grup Popular, la il·lustre diputada, la senyora Maria Àngels Esteller, que té la paraula.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller: al llarg d'aquesta legislatura el Grup Popular ha substanciat diverses interpellacions sobre la sanitat a Catalunya, i ens hem centrat molt al llarg de tots aquests anys sobre la gestió i sobre el model sanitari català. No podem oblidar que tenim un model sanitari que està definit en la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, que aborda les principals mesures en matèria d'ordenació, planificació i gestió, i que crea el Servei Català de la Salut com un eix fonamental en l'ordenació sanitària per avançar en una distribució adequada dels recursos sanitaris, i consolida aquesta realitat catalana, sanitària, constituïda en varietat de centres de diverses fórmules de gestió. Això es configura amb un model sanitari propi que al llarg d'aquests anys, doncs, ha donat un bon resultat a Catalunya. Però en opinió del Grup Popular entenem que és un model sanitari que també –per què no dir-ho?– és un model sanitari molt car, que és molt equitatiu, que és un model amb dispositius al llarg de tot el territori, amb molts hospitals i molts centres, i això, sense cap mena de dubte, encareix aquest model.

Per altra banda, entenem que també a la sanitat hi ha un problema de finançament, que s'ha millorat en el darrer temps, especialment des de la modificació, des del nou sistema de finançament a Catalunya, on queda englobat tot el finançament sanitari.

Però, per una altra banda, nosaltres entenem que hi ha també un problema de gestió en l'organització i en l'estructura de tot aquest sistema sanitari, que està condicionat per dues estructures, la del Servei Català de la Salut, i la de l'ICS, com un proveïdor més, però que entenem que condiciona bastant el que és la millora en la gestió de la sanitat catalana a Catalunya.

Com deia, l'ICS és el principal proveïdor del sistema. Nosaltres hem presentat una interpellació respecte a l'ICS, en la qual vam posar de manifest la necessitat de transformar-lo en un doble sentit. Per una banda, adscriure l'ICS al Servei Català de la Salut i, per altra banda, anem a crear, per tal d'evitar les duplicitats, en tot el que era l'estructura sanitària, i per una altra banda, creiem que era necessari transformar la personalitat jurídica de l'ICS. En aquest sentit nosaltres vam presentar una moció que va estar aprovada en aquest Par-

lament, la Moció 131/VI, en la que establia diverses fórmules, contracte programa, etcètera, que creiem que eren fórmules per millorar el que era la gestió empresarial, dotava una estructura més àgil, competitiva i eficaç per tal d'adaptar-se a les noves realitats, però per altra banda, també vam encomanar un informe en el qual es fes un estudi del paper que hauria de tenir l'ICS d'aquí endavant, i veure quina capacitat tenia per afrontar aquests nous reptes, i veure també quina era la possibilitat, fins i tot, d'arribar a transformar la seva naturalesa jurídica.

En l'informe del control del compliment ens va arribar, però, en canvi, respecte a aquest informe més profund sobre el nou paper de l'ICS, i veure de quina manera si es podia transformar la seva naturalesa jurídica, encara no l'hem rebut. Nosaltres esperem que abans que s'acabi la legislatura el puguem tenir, per tal d'avaluar cap a on hem d'anar i veure si és l'instrument més idoni a l'hora de poder gestionar la sanitat a Catalunya, la sanitat pública.

Per altra banda, com deia, el concert sobre el Servei està en els concerts sanitaris, que té un pes específic, el sistema sanitari, a Catalunya, doncs, representa el 72% de l'activitat dels hospitals d'aguts, el 100% del soci sanitari, el 100% de la salut mental, el 69,6% de les consultes externes, i el 76,8% de les urgències. Vostè recordarà, senyor conseller, que li vaig presentar una interpellació i una subsegüent moció, que, a més a més, vostè ja era conseller de Sanitat, fa pocs mesos, en què es van acordar uns terminis a l'hora de publicar les tarifes, a l'hora de signar els precontractes, i a l'hora de millorar el que eren els grans problemes que fins ara tenia el sector concertat a Catalunya. Com era l'endarreriment de la signatura de contractes, la publicació de les tarifes, el pagament de les regularitzacions, i la quantitat que es paga per preu unitat, i això també evitant l'accés de la marginalitat en el sector, que vostè sap que crea un deute sanitari sobre aquest sector que ascendeix a 450 milions d'euros –de pessetes.

A hores d'ara, en aquest mes, encara el sector està preocupat, perquè la Moció 197/VI establia uns terminis que de moment no s'han complert. No s'ha complert, encara, s'han aprovat les tarifes, però encara no han estat aprovades pel Consell Executiu, ha estat una publicació però encara no han entrat en vigor. Per altra banda, tampoc s'han signat encara els precontractes i s'ha de fer front, tot aquest sector ha de fer front, als convenis de la XHUP, ha de fer front als seus terminis, als seus pagaments, i encara estan cobrant tarifes de l'any 2002. Nosaltres entenem, senyor conseller, que tot això fa que cada vegada més es carregui sobre aquest sector el deute del sistema sanitari, que això implica, doncs, unes dificultats en el que és la viabilitat i, sobretot, el que és la seva solvència.

Volem saber quina és la previsió que té respecte a les tarifes, si es publicaran, si no es publicaran, quan s'aprovaran, eh?, quan s'aprovaran, perquè si no s'aproven ara el mes de juny, després ja passem, pràcticament, a agost, setembre, i després ja acabem l'any i encara no es poden aplicar, i vostè sap molt bé l'impeidiment i la càrrega que això suposa sobre tot el sector.

Per altra banda, respecte al que és l'atenció de la planificació de la resta del sistema, nosaltres entenem que el que és tot aquest model, amb la gestió de recursos, és el que està condicionant el que és una bona atenció sanitària. L'atenció sanitària a Catalunya és bona, és una bona assistència sanitària, els indicadors ho diuen, però, sense cap mena de dubte, hi han moltes queixes en alguns àmbits, especialment en les llistes d'espera, especialment en l'atenció primària, uns endarreriments que cal millorar, cal implementar, i cal aprofundir el que és una gestió sanitària integral a tots els nivells, amb una millor coordinació en l'atenció primària i l'especialitzada, i moltes vegades el que és la distribució de recursos, el que és la planificació i el que són els circuits i aquesta falta de reorganització posen de manifest un endarreriment en el que és l'atenció sanitària al ciutadà, que, a vegades, es troba dins d'un circuit sanitari amb uns endarreriments que impedeixen que rebí una atenció sanitària a temps, i tots aquests circuits assistencials el que posen de manifest, com deia, és una percepció que es rep, amb aquest sistema, una atenció sanitària amb molt retard.

En les llistes d'espera sap que tenim la Comissió de les Llistes d'Espera, que va establir el que eren els procediments quirúrgics que estaven en temps d'espera i que s'estan complint, però també sap que s'està generant molta falta d'estructura en molts centres sanitaris que encara no coneixen quina és la compra addicional que han de fer, i això fa que a l'hora de poder-se organitzar la seva pròpia activitat tinguin greus problemes a l'hora de distribuir quins són els recursos que necessiten. I, per altra banda, fer front a aquestes llistes d'espera crea un problema estructural en la mateixa organització hospitalària que fa que hagin d'endarrerir uns altres tipus de procediment que cal agilitar. Crec, senyor conseller, que s'hauran d'abordar d'ara en endavant el que són aquestes reformes estructurals per tal que molts d'aquests hospitals puguin fer front a aquest increment d'activitat per reduir llistes d'espera sense que aquesta activitat endarrereixi la resta de procediments i creï aquesta desorganització dins dels mateixos hospitals.

L'atenció primària..., avui hem debatut aquest matí una presa en consideració sobre la necessitat de modificar la Llei d'ordenació sanitària pel que fa a la gestió dels centres, amb diverses fórmules de gestió. El nostre Grup hi està d'acord, considera que són instruments de gestió que afavoreixen i flexibilitzen aquesta gestió i que milloren el que és la prestació sanitària, però també s'ha posat de manifest el que jo li dic: la dificultat a l'hora de coordinar l'atenció primària amb l'atenció hospitalària. Nosaltres entenem que aquesta diversitat de gestió no té per què impedir ni dificultar aquesta coordinació, però sí que, en canvi, creiem que cal incrementar la coordinació per tal de prestar una atenció integrada al ciutadà, evitar aquesta duplicitat, moltes vegades, de proves diagnòstiques i la duplicitat també a molts d'aquests serveis, que dificulten el que és l'atenció al ciutadà, generen un embús, moltes vegades un endarreriment en el que és el col·lapse del sistema, però, especialment, el que passa és que en tots aquests circuits el que passa és que hi ha una gran desconexió i crea un gran cost, moltes vegades, aquella mateixa

atenció, si no es fa en una línia d'una atenció integral, una atenció més per processos. Si no, a vegades, sembla que actuïn en departaments estanc, i nosaltres entenem, ja ho hem dit aquest matí, que el fet que hi hagin diferents fórmules de gestió no té per què impedir aquesta bona coordinació, sinó tot el contrari, perquè moltes vegades hi ha una falta de descoordinació en centres d'atenció primària que estan gestionats per l'ICS.

Pel que fa a la resta del sistema a l'atenció primària hospitalària, és elemental el que és aquesta coordinació sobre la sociosanitària i la salut mental. Vostè sap que el 100% el presta el sector concertat, encara no hi ha hagut...

El president

Senyora diputada, hauria d'acabar.

La Sra. Esteller Ruedas

Sí, senyor president. Una bona integració dins del que és el sistema, i aquests dos sectors, tant el sector sociosanitari, en el que és l'aplicació del programa «Vida als anys», però especialment també en el sector concertat del model de la salut mental, és un sector molt precaritzat, que si a la resta de sectors els afecta aquest endarreriment de la publicació de les tarifes i el baix cost, a aquest sector encara l'afecta molt més.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula el senyor conseller de Sanitat i Seguretat Social, l'honorable senyor Xavier Pomés.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada interpellant, tenia unes coses apuntades, però em faltava paper, ho he fet a la cartolina, no sé si ho sabré llegir, però, en qualsevol cas...

Em parla vostè de la gestió del model sanitari. Estic d'acord, com no podia ser menys, en el que diu que ha donat un bon resultat. No estic d'acord que és molt car. En tot cas, és costós, però no és el mateix que car. És a dir, car és allò en què la relació qualitat / preu no és bona. Jo crec que aquí la relació qualitat / preu és molt bona. Altra cosa és que diu: «Escolti, com que donem molta assistència, com que tenim molts hospitals, com que tenim molts centres d'atenció primària, com que tenim molts serveis sociosanitaris, com que tenim la millor xarxa de salut mental, en aquests moments, distribuïda del territori de l'Estat, evidentment això té uns costos.» Però si mirem els costos unitaris, veiem que la relació cost / qualitat, doncs, és bona. Ara, és evident que la suma final, o total, doncs, puja bastant, eh?

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

Diu problemes de gestió, i, llavors, parlem de l'ICS i parlem del Servei Català de la Salut, no? Vostè diu que

L'ICS condiona molt tot el sistema, quan després em torna a dir que, precisament, el Servei Català de la Salut té, doncs, de l'ordre del 72% del que és la concerciació hospitalària. Per tant, en aquest cas, l'ICS és minoritari –minoritari–, si més no quantitativament, eh?

Com vostè sap, en el tema de primària estem introduint aquestes diverses formes de gestió precisament per mirar de trencar també aquest monopoli que té l'ICS, eh? Aquí hi havia una qüestió molt clara, que era si havíem d'escometre una transformació de la naturalesa jurídica a l'Institut Català de la Salut tal com està o en aquests moments això és una institució tan summament grossa que potser val la pena primer sotmetre-la a un procés d'un cert grau d'aprimament, de tipus quantitatiu, però, també, sobretot, qualitatiu, i, llavors, donar-hi unes especificitats amb uns punts forts que té des d'un punt de vista assistencial, d'alta excel·lència en tot un seguit de centres i qüestions, i, llavors, sí, veure que a partir d'aquesta qüestió, llavors, anar mirant de fer un canvi de la naturalesa jurídica.

Jo, en aquests moments, li puc dir també el meu desacord: jo crec que l'ICS no l'hem d'integrar en el Servei Català de la Salut, perquè estaríem barrejant líquids no miscibles, estaríem barrejant aigua i oli. És a dir, la naturalesa de l'Institut Català de Salut és una naturalesa amb què el personal té la situació de personal estatutari, mentre que el Servei Català de Salut és senzillament una entitat que compra serveis, però que, en cap cas, té personal de tipus propi. És a dir, el Servei Català de la Salut no actua com a patronal davant de la situació del sistema sanitari. L'estudi del paper de l'ICS de cara al futur, li deia jo una miqueta abans, no?, i l'instrument més idoni aniria una mica per aquesta via, no?

Pel que fa a la idea aquesta que l'ICS deixi de ser l'únic prestador d'atenció primària, doncs, ho estem fent. És a dir, el sistema d'EBA, el sistema de consorcis, el sistema d'encàrrecs a fundacions o d'adscripció d'àrees bàsiques, doncs, a altres fórmules jurídiques, com puguin ser el Consorci del Maresme Nord, el Consorci del Baix Empordà..., anem en aquesta línia.

I una cosa que vostè em citava abans sobre que no s'ha d'impedir, al contrari, hem d'aconseguir, la bona coordinació en atenció primària, no? Entenem per atenció primària, suposo..., el que podríem dir és atenció primària, atenció especialitzada de primària, hospital, eh? Doncs estem fent una experiència que, en base a una estructura de capitació, eh?, per capitació, assignació per capitació, també pretén indirectament aquest procés de coordinació, que s'està fent a Osona. A Osona, en aquests moments, aquest procés de capitació obliga al fet que diferents proveïdors –l'Institut Català de la Salut, per una banda, unes EBA, més unes àrees bàsiques, en aquest cas d'altres entitats, Mutuam, Consorci de Vic, que estan en primària– hagin obligatòriament no de competir entre elles. Al revés, atès que hi ha aquest sistema de capitació, coordinar-se i buscar les sinergies, no tant econòmiques, sinó de funcionalisme en el propi lloc, que, a més, dins d'un àmbit geogràfic limitat pot millorar, i, de fet, estem estudiant això, i els indicadors és que va bastant bé. La prova és que en aquest tema de capitació i d'organització a Osona s'ha decidit que aquesta prova pilot la prorrogarem dos anys més,

perquè, de fet, el primer any és una situació, jo diria, molt nova per a tothom, i del que es tracta és de mirar d'anar-ho ampliant.

Nosaltres tenim molta confiança –a veure, no una confiança cega, no tenim una fe cega, és a dir, en tot cas, realment– que un dels aspectes que hem d'evitar, que ens solucionarà el tema de la duplictat de proves, és la incorporació de la història clínica informatitzada universal i única. És a dir, i que això, que ja n'estem fent unes experiències també pilot, tant signifiqui d'accés des de l'hospital com des del mateix metge de la primària o des d'un altre hospital que aquest ciutadà hi hagi anat, de manera que es pugui clicar i a través del clicatge es pugui veure aquesta persona per què ha anat a l'hospital, les últimes vegades que hi ha anat, quines són les últimes analítiques que se li han fet, quina és la patologia que té, quina és la medicació que està prenent, a fi i efecte que, si va a un metge diferent per una altra patologia, pugui tenir en tot moment, amb les degudes garanties de confidencialitat i amb els deguts *passwords*, doncs, una solució. Jo cec que estem a l'inici del segle XXI i les TIC, les tecnologies d'informació i comunicació, aquí ens han d'ajudar a nosaltres d'una manera molt important.

Tarifes, precontractes, marginalitat, conveni XHUP... A veure, vostè diu: «Escolti, els hospitals, en aquests moments, encara no tenen les tarifes publicades», malgrat que ja saben quines són les tarifes per enguany, saben també quina és l'activitat que tindran aquest any, per tant, i la saben no des de la setmana passada, sinó que la saben des de fa temps, en el sentit de dir: «Miri, vostè tindrà aquest increment de tarifes, però, a canvi, l'activitat serà aquesta», no? Que després aquest hospital, mitjançant la tècnica d'anar produint més marginalitat, produint ell més marginalitat, vagi intentant forçar, aconseguir, més volum de contractació, jo crec que, doncs, bé, és una situació arriscada, en tant que si nosaltres, en aquests moments, haguéssim d'acceptar tota la marginalitat que es produeix en el sector, doncs, això, senzillament, des d'un punt de vista presupostari, seria insostenible. Per cert, no aquí a Catalunya, a Catalunya i a qualsevol lloc de l'Estat, perquè vostè sap perfectament que en un sistema universal públic i de qualitat, com és el que tenim a Catalunya i a la resta de l'Estat, hi ha una cosa que se'n diu «llestes d'espera», perquè això és així, tot i que –tot i que– aquestes llistes d'espera, doncs, cada vegada es van gestionant més bé.

Vostè diu, a les llistes d'espera: «Hem de veure com podem millorar tot això, com podem millorar aquests circuits assistencials, què passa amb les llistes d'espera, per exemple, de determinades proves d'ambulatori», etcètera. D'acord. L'any 2002 en els centres d'atenció primària de Catalunya es van fer 42,5 milions de visites –42,5 milions de visites–, en els centres d'atenció primària, 1.800.000 analítiques, 980.000 exploracions radiològiques. És a dir, fixi's vostè en el volum, en aquests moments, de tot aquest conglomerat, eh? I, per cert, urgències en les àrees hospitalàries, 3.150.000; ingressos hospitalaris, més de 700.000, amb diferents estades, etcètera. Clar, tot això requereix un procés de coordinació sens dubte important, que jo crec que, dins de tot, es va assolint bastant.

I un altre dia, concretament abans, parlava també amb una il·lustre diputada d'aquesta cambra que se'm queixava del retard que s'havia produït, em sembla que feia deu dies, amb l'arribada d'una ambulància per atendre un ciutadà que l'havia demanat i que aquesta ambulància s'havia retardat una hora. Evidentment, doncs, escolti, això hem de procurar evitar-ho. Quants viatges amb ambulància es fan cada dia a Catalunya? 6.100. Només que el 0,1% falli, que vol dir que el 99,9% funciona bé, són sis viatges. És a dir, la magnitud, el volum de massa que anem mobilitzant és molt alt. Ara, dit això, estem treballant, evidentment, estem treballant per millorar-lo.

I acabo. El conveni de la XHUP, que ha tingut uns acords econòmics i que també graviten sobre l'hospital, això..., no han d'esperar la regularització de tarifes, ho estan cobrant ja, amb dotzenes parts mensualment. És a dir, això va ser un dels acords que es va produir quan es van signar amb els sindicats, de manera que aquesta qüestió de retribució, òbviament, ja, en les degudes qüestions pressupostàries, s'ha tingut en compte. Per tant, aquí, en el tema de contractes del concert, saben quina activitat tindran, saben quant cobraran per aquesta activitat i estan ja cobrant, percebent de butxaca allò que després han de pagar als treballadors en funció de cost de la XHUP.

Per tant, hem millorat bastant en els processos, com a mínim, d'informació perquè cadascú pugui muntar la seva estratègia, la seva estratègia de funcionament en el centre. Que hem de procurar millorar encara més? D'acord, però estem avançant bastant en aquest sentit.

Com que veig que se m'acaba el temps, en tot cas després, a la rèplica, si vostè vol, li ampliaré una mica tot això.

Moltes gràcies, senyor president...

La vicepresidenta segona

Molt bé, honorable conseller. Passem, doncs, al temps de rèplica. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, sí, respecte al que m'ha dit de l'ICS, bé, senyor conseller, vostè sap que la Llei d'ordenació sanitària integra l'ICS com un proveïdor més dins del Servei Català de la Salut. Vull dir, nosaltres el que li estem dient és que compleixi la Llei d'ordenació sanitària com un proveïdor més, eh?, dins de tot aquest servei. I nosaltres entenem que si per fer-ho i millorar i agilitzar la gestió cal transformar-lo i cal transformar la seva naturalesa jurídica per tal d'optimitzar els resultats, fer-lo més àgil per tal que es pugi adaptar a les noves necessitats, doncs, endavant.

Però no és qüestió que entenguem la diferència entre un i l'altre, però també entenem que la Llei estableix que s'integri dins del servei com un proveïdor més, i nosaltres creiem que, per agilitzar l'organització, evitar duplicitats i millorar el que és la gestió de tot el sistema, és necessari fer-ho. Probablement caldrà, abans de fer-ho, fer un pas endavant i modificar i transformar l'ICS,

probablement sí; és una estructura administrativa massa anquilosada. Amb els darrers decrets, amb què es va modificar tota l'estructura, nosaltres entenem que no es va modificar, que no s'ha millorat, tot i que sí que se n'ha agilitzat més la gestió, però..., es van crear moltes unitats, subunitats, es va perdre una oportunitat per fer-ho fa mig any, però bé... Per això nosaltres vam encomanar aquell estudi, que vostès encara no ens han donat, per veure si és o no és convenient; simplement volem saber això: és o no convenient? Si ho és, per què?, i si no ho és, també per què? Perquè potser no tenim suficients dades per avaluar-ho, però, clar, si desconexim aquests indicadors, probablement no ho podem veure.

Respecte al sector concertat, bé, el pes que assumeix dins de tot el sector i l'activitat que desenvolupa és important, però a hores d'ara, senyor conseller, estan cobrant les tarifes de l'any 2002, i a hores d'ara vostè sap que encara no s'han aprovat pel Govern les tarifes del 2003, eh? Llavors, això el que indica és que no estan cobrant les tarifes del 2003, quan hi havien compromisos que fa tres mesos haurien d'haver-se publicat ja les tarifes, i haurien d'haver estat aprovades pel Govern. I si això s'endarrerix molt més, ens n'anirem al mes de setembre, i això, vostè sap el perjudici que crea a tot el sector.

És per aquest motiu que nosaltres li demanem que agilitzi al màxim les tarifes, que agilitzi al màxim la seva aprovació, i també, respecte a l'activitat que ha de tindre el sector concertat, d'una part sí que la saben, però, de tota la part de les llistes d'espera, hi ha d'activitat que d'acord que és addicional i que moltes vegades sempre és a final d'any, però si es programa o, com a mínim, es pot veure amb més antelació quina és l'activitat que haurem d'incrementar, això evitarà que molts hospitals tinguin endarreriment en un altre tipus de patologies que crea aquest desajust a l'hora de donar una resposta a la demanda.

I la marginalitat..., senyor conseller, cap hospital fa marginalitat perquè vol; la fa perquè té una demanda, i si no la fes, doncs, s'incrementarien molt substancialment les llistes d'espera. El procés, vostè sap molt bé que és una cadena i que si es para en un moment oportú perquè l'hospital, en aquell moment, creu que la seva activitat contractada només arriba fins a un límit, i no fa aquella activitat que li demanen perquè sap que li va la marginalitat, també es col·lapsaria el sistema. Vostè diu: «És que, si la paguem tota, probablement nosaltres no podem fer front a despeses.» Molt bé; però es que vostè llavors està carregant dintre del sistema del sector concertat el deute, que, com deia, ascendeix a més de 450 milions d'euros, i això suposa la despatrimonialització de molts d'aquests hospitals, i molts es troben amb situacions complicades a l'hora de front al que és tota aquesta estructura i tota aquesta altra necessitat.

I he dit fer front al conveni XHUP sense cap mena de dubtes; es va aprovar en aquest Parlament i és addicional, però, clar, és una despesa a què, amb moltes més despeses, s'ha de fer front en tot aquest sistema. Sí, sí, sense cap mena de dubte, però que després han de fer-hi front.

És per aquest motiu, senyor conseller, que nosaltres el que li demanem és que agilitzi al màxim el que és tot aquest procés, que ens pugui lliurar en el temps més breu possible aquest informe amb l'ICS, per tindre un coneixement i indicadors suficients per veure si és convenient o no és convenient, i fer-li avinent el que nosaltres hem dit: entenem que... Jo he dit l'expressió «car», però és que, clar, és que nosaltres entenem que sí que té un cost elevat, però que també és car, perquè a vegades dius: «Bé, l'eficiència, què és? Assolir amb els menors recursos la màxima eficàcia.» Nosaltres entenem que es perden molts recursos pel mig. Amb aquesta gestió de tot el sistema es perden molts recursos que es podrien optimitzar amb el que és l'activitat. I sé la complexitat del sistema, i el que hem dit de la coordinació entre un nivell i l'altre nivell, però també és cert que, si es prengué un altre tipus de mesures i s'incrementés aquesta coordinació, probablement també s'hauran d'incrementar aquests nivells i aquestes noves fórmules per gestionar millor. Perquè la demanda està creixent molt; sap també que hi ha una sèrie de canvis en el que és el patró de la societat, que fa que cada vegada hi hagi més demanda sanitària, i si no fem front a totes aquestes actuacions, doncs, llavors ens podem trobar que no podem assumir molts dels serveis que hem de prestar amb els nivells de qualitat que es mereix la ciutadania.

I, per altra banda, senyor conseller, respecte al que és la provisió dels diferents serveis, nosaltres entenem que sí que s'ha de fer, però s'ha d'acabar un mapa, vull dir, s'ha de saber, a hores d'ara també entenem que s'ha de saber quins són els hospitals que falten, per què falten, on s'han de construir, i acabar ja de perfilar aquest mapa sanitari i veure de quina manera, els diversos mapes, hospitals comarcals, cal implementar-los, quins són els recursos que es necessitaran, però tancar-ho ja. D'acord que hi haurà noves necessitats, però, amb l'actual nivell que tenim de coneixement de la demanda que hi ha, crec que es pot ja definir un mapa clar que pugui establir quines seran les noves necessitats i quines seran les noves inversions a què haurem de fer front a mitjà i llarg termini.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller per a la rèplica.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, començo pel final de tot: quins són els hospitals? Doncs, miri, els hospitals en projecte en aquests moments i que ja se saben, i a més s'ha anunciat, són els hospitals de Mollet; l'Hospital Santa Fe del Parc Taulí, de Sabadell; l'Hospital Baix Llobregat, Sant Joan Despí; l'Hospital d'Igualada; li recordo que s'està construint en aquests moments l'Hospital Comarcal del Baix Penedès, al Vendrell; el Parc Sanitari Martí Julià, de Salt; l'Hospital de l'Esperit Sant, a Santa Coloma de Gramenet, i que s'estan fent obres d'adequació i de canvi absolut, jo diria, gairebé, de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau.

Això és tot el que hi ha en projecte, i jo diria que en aquests moments no hi ha en previsió nous hospitals, perquè no hi ha necessitats. Una altra cosa és que pugui haver-hi reformes estructurals, modernització... Però allò de dir «construcció d'un hospital que no existeix», amb aquest mapa quedaria resolt.

Potser perquè jo, doncs, tot i que ja fa molts anys que no faig de metge, tinc una certa mentalitat científica, jo, per parlar d'eficiència, doncs, vull sempre fer comparacions. Vostè diu: «Escolti, doncs, jo crec que sí, que això és un sistema costós, és un sistema car, perquè aquí potser es podria fer el mateix amb menys recursos o gastant menys recursos.» Jo sempre faig comparacions i miro què fem nosaltres –quines són les estades mitjanes dels nostres centres, quines són les altes, quina és la rotació per llit hospitalari, quantes són les consultes fetes per personal en els ambulatoris, etcètera– i ho comparo amb altres ràtios d'altres comunitats autònomes. El resultat, he de dir-li que, en aquests moments, no és..., no decebedor ni preocupant: és satisfactori. Que diu: «Tot i així, no hem d'estar cofois i hem de mirar sempre d'anar millorant». Hi estic absolutament d'acord. Però, la línia, la tenim, jo crec que enfocada.

Pel que fa al tema de l'ICS, jo no li he negat abans que l'ICS s'hagi de modificar i s'hagi de buscar una gestió més àgil i s'hagi de treure aquesta estructura molt burocràtica. Li he dit que, abans de prendre aquesta decisió, a nosaltres ens semblava que, amb la situació que hi havia, era convenient aprimar-lo una mica. Per tant, aquí potser la discussió o la divergència entre vostè i jo seria de mètode, però no d'objectius. És a dir, què comencem primer? Anem a canviar la personalitat jurídica, tal com estem? O mirem primer d'aprimar l'ICS, mirem de fer una sèrie de qüestions internes, de trossejar, de separar, de segmentar, i llavors, en tot cas, fem el segon pas, que és el canvi de personalitat jurídica en aquest àmbit, o en aquell, o en tots? Mirem-ho.

És a dir, jo he demanat que això m'ho analitzin molt bé, per què? Perquè, com a vostè no se li escapa, l'ICS és una mena de cuirassat molt gran que compte a fer segons quins moviments bruscs, no fos cas que ens passés, doncs, com a algun petrolier que després s'enfonsa. Vull dir que en això hem d'anar molt, molt amb compte, no?

Pel que fa a la compra addicional i la marginalitat, a veure, és evident que hi ha una demanda i que la demanda és sempre exponencial i que, si tu frenes la demanda, en certs casos increments llista d'espera. Però també és veritat que avui en dia, en els hospitals, existeixen les possibilitats de gestionar les coses d'una determinada manera, que poden apaivagar o poden exagerar això. Hi han hospitals que tenen un determinat segment de població, assignada territorialment, i que veus que la seva gestió i la seva marginalitat té uns percentatges acceptables; la seva llista d'espera, un percentatge acceptable, i, en canvi, en altres bandes, veus que hi ha una marginalitat molt més alta i potser les llistes d'espera també són altes. Per què? Perquè la relació primeres-segones, doncs, és altíssima i, és clar, dius: i per què hi ha aquesta relació primera-segona tan alta?, per què les estades mitjanes no sempre són prou curtes?, per què potser en aquell centre no han implemen-

tat encara la cirurgia major ambulatoria? És a dir, avui en dia existeixen sistemes per mirar d'anar-s'hi acostant.

També és veritat que el mateix sistema fa que, avui en dia, aquell centre que vulgui incrementar la seva facturació, per la raó que sigui..., la manera de poder-ho evidenciar i posar sobre la taula de l'Administració és forçant molt i posant unes xifres de marginalitat molt altes que –cometes– «justificarien» l'increment d'activitat. Però no sempre és així.

M'he descuidat abans de dir-li una cosa en què també estem treballant, que és quan parlem de la xarxa sociosanitària i salut mental –trenta segons. Vaig dir jo recentment, en una conferència que vaig donar, que aquest inici del segle XXI ens haurà de fer replantejar dues coses: el model d'hospital i el model d'atenció primària. I, dins del model d'atenció primària, pensar que hi ha una atenció primària de malaltia comuna; al costat, en paral·lel, una xarxa sociosanitària, i al costat, en paral·lel, una xarxa de salut mental, això no resistirà de cara al futur. I no resistirà de cara al futur perquè, com vostè sap perfectament, l'envelliment de la població, com a primer element, produeix ja uns graus de depen-

dència –tema sociosanitari–, uns graus potser de deteriorament mental, que poden necessitar determinada qüestió de salut mental, i uns graus de patologia base, biològica, també necessaris. Per tant, haurem d'anar a una certa integració, encavallament de recursos. Això ens obligarà a tenir uns professionals molt més transversalitzats, haurem de tornar una mica a la imatge d'aquell..., no del metge especialitzat, sinó del clínic, per dir-ho d'alguna manera, del metge clínic, del metge de capçalera d'abans, potser, que entén una mica de tot... Aquí haurem de fer un important esforç d'imaginació, d'intel·ligència i de posar-hi recursos. Però, en aquesta línia, també hi estarem.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Gràcies, honorable conseller.

Esgotat l'últim punt de l'ordre del dia, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de nou del vespre.